

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
March 2020

ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ - ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਨੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਬੱਚੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਬਣੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਵੈ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਾ ਕਹਿ, ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਜਾਂ ਮਨ ਤੋਂ ਯਾਦਪਿਆਰ ਜਾਂ ਨਮਸਤੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਿਟਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਇਸਦਾ ਭੇਦ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰੋਜ਼ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਕਹਿ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਸਲੀ ਸਵਰੂਪ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀਅਤ। ਇਸ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਵੈ ਨੂੰ ਜਾਂ ਸ੍ਵ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੁੱਖ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੀ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਕੋਈ ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੰਧਨ ਜੋ ਸਵੈ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਰ ਮੁਕਤੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਾਰਨ? ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਯੂਜ਼ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਵਕਤ, ਸੰਕਲਪ, ਅਤੇ ਕਰਮ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਪਰ ਲੂਜ਼ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੂਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਵਾਣੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਲੂਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇੱਕ ਹੀ ਵਕਤ ਤੇ ਬਣਾਉਣ ਤਾਂ ਇਹੀ ਯੁਕਤੀ ਹੈ ਮੁਕਤੀ ਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਕੰਮ - ਸਥਾਪਨਾ, ਪਾਲਣਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਇਵੇਂ ਸ੍ਵੈ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਮਨਸਾ, ਵਾਚਾ, ਕਰਮਨਾ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਮਨਸਾ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਤਾਂ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਪੈ ਜਾਂਦੀ। ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੋਚਿਆ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਿੰਨਾਂ ਵੱਲ ਪੂਰਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿਉਂ? ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਸਾਧਨ ਸੰਪੰਨ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਮੁਕਤੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ, ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਬੰਧਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ

ਬੰਧਨ ਵਾਲਾ ਸਦਾ ਹੀ ਪਰਵਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੰਧਨ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਂਤਰਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਸਾਧਨ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਂਤਰਿਕ ਜਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਵੇਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਾਧਨ, ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ, ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਗ ਦਾ ਸਾਧਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਧਨ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਧਨ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ। ਸਦਾ ਇੱਕਰਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਕਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨੱਚਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਉਸ ਵਕਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਰੁਕੇਗਾ ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਜੋ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪੱਥਰ ਵੀ ਪਹਾੜ ਸਮਾਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਐਰਿਜਨਲ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਧਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ। ਸਾਧਨ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਨਚੇਗਾ? ਇਸਲਈ ਆਂਤਰਿਕ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤਿੰਨਾਂ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਬੰਧਨ ਹੈ - ਮਨਸਾ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਵਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਵੈ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹਵਾਈ ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਵਿਗਾੜਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ ਦੀਵਾਰ ਖੜੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਹਵਾਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ ਕਰ, ਸਜਾ - ਧਜਾ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਡੁਬੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਇਵੇਂ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬਣਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਵਿਗਾੜਦੀ ਹੈ। ਸਵੈ ਹੀ ਇਸ ਵਿਅਕਤ ਕੰਮ ਨਾਲ ਥੱਕ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਕਦੀ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਪਣੀ ਗ਼ਲਤੀ ਦੂਜੇ ਤੇ ਵੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਵਕਤ ਬੀਤਣ ਤੇ ਅੰਦਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਵਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਆਪਣੇ ਬਚਾਵ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਦੂਜੇ ਦਾ ਹੀ ਦੋਸ਼ ਸੋਚਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬੰਧਨ ਇਹ ਮਨਸਾ ਦਾ ਬੰਧਨ ਹੈ, ਜੋ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਮਨਸਾ ਬੰਧਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ, ਮਹਿਸੂਸਤਾ ਸ਼ਕਤੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਆਂਤਰਿਕ ਖੁਸ਼ੀ, ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਅਤੀਵਿੰਦੀਏ ਸੁੱਖ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ

ਸੱਕਣਗੇ।

ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੀ ਹੈ - ਅਤੀਤੀਤੀ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਝੂਲਣਾ, ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਣਾ। ਤਾਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬਣਕੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ? ਇਸਲਈ ਸਵੈ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਕਿਸੀ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ? ਭਾਵੇਂ ਵਿਅਕਤ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਬੰਧਨ, ਭਾਵੇਂ ਈਰਖਾ ਦਵੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਕਲਪ, ਭਾਵੇਂ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ, ਭਾਵੇਂ ਆਲਸ ਦੇ ਸੰਕਲਪ, ਕਿਸੀ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਮਨਸਾ ਬੰਧਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੁਕਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹਨ?

ਮੇਟੀਆਂ - ਮੇਟੀਆਂ ਰਸੀਆਂ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਮਹੀਨ ਧਾਰੇ ਹਨ। ਹਨ ਪਤਲੇ ਪਰ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੰਧਨ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਵੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਥੱਲੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੋਵੇਗਾ ਨਾਲੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝੇਗਾ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ। ਹੋਵੇਗਾ ਖਾਲੀ ਹੱਥ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝੇਗਾ ਰਾਜਾ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲਾ ਵੀ ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਗਾ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਹੀ ਸਿੱਧ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਵਿਖਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਅੱਜ ਸਿਰਫ਼ ਮਨਸਾ ਬੰਧਨ ਦੱਸਿਆ। ਫੇਰ ਵਾਚਾ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦਾ ਵੀ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਸਮਝਾ!

ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਚਲੇ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਹੀ ਭਵਿੱਖ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਗੋਲਡਨ ਜੁਬਲੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਗੋਲਡਨ ਜੁਬਲੀ ਮਨਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਣਨਾ ਹੀ ਮਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜ਼ਲਦੀ - ਜ਼ਲਦੀ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧ ਗਏ ਹਨ। ਨੇਤਾ ਵੀ ਵੇਖੋ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿੰਨੇ ਬੰਧੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬੰਧਨ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਵੈ ਮੁਕਤ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਬਣਾਓ। ਸਭ ਮੁਕਤੀ, ਮੁਕਤੀ ਕਹਿ ਚੀਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਗ਼ਰੀਬੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਭ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਬਣ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ ਜਾਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਵੋ। ਆਵਾਜ਼ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਕੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਉਣੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਜਾਂ ਭਗਤ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਭਗਤ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਬਾਪ ਦੇ ਸਵੈ ਹੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕੀ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਭਗਤ ਬਣੋਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦੀ ਪੂਜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋਗੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਫਾਲੇ ਹੁਣ ਕਰਣਗੇ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣੋ। ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਬਣੋ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਵੈ ਨੂੰ ਆਂਤਰਿਕ ਖੁਸ਼ੀ, ਅਤੀਤੀਤੀ ਸੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਤੀ ਮੁਕਤ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ੁਭ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ :- ਸੁਣਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ। ਸਦੈਵ ਆਪਣੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਵੈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਰੱਖੋ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਵਕਤ ਵਿੱਚ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਈ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ “ਅੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ” ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਰੋਜ਼ ਮਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦਾ ਇਮਰਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ। ਅਤੇ ਉਸੀ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਸਵੈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾਓ ਅਤੇ ਦੁਸਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਸਦਾ ਹੀ ਨਵਾਂ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਰਹੇਗਾ। ਅੱਜ ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ, ਅੱਜ ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਪਲੈਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ ਫੇਰ ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਰੋਜ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰੋ ਅਤੇ ਫੇਰ ਚੈਕ ਵੀ ਕਰੋ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਵੀ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸਾਹ ਵਾਲੀ ਜੀਵਨ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਤਸਾਹ ਦਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਸਮਝਾ - ਜਿਵੇਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਇਹ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਮਨ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਹੋਵੇ। ਅੱਛਾ!

2. ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ? ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚਲੋ। ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਓ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਪਾਓ। ਜਿੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਉਹਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਚੱਲੋ। ਭਾਵੇਂ ਤਨ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਮਨ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਧਨ ਨਾਲ।

ਇੱਕ ਦਾ ਪਦਮਗੁਣਾਂ ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਮਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜਮਾ ਕਰਨ ਨਾਲ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਤਾਂ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਂਦੇ ਚੱਲੋ। ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਚੱਲੋ। ਸਦਾ ਯਾਦ ਦੁਆਰਾ ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੋ।

3. ਯਾਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੋ ਨਾ। ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਸਵੈ ਵੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਹਰ ਥਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਸਵੈ ਲਕਸ਼ੇ ਰੱਖ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਸਭਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲੈਕਿਕ ਸਟੱਡੀ ਆਦਿ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਵੇਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਸੇਵਾਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹੀ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਓ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਸਭ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਿਸੀ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਆਪੇ ਵੀ ਰਹੋ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਆਓ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪੇ ਅਗੇ ਵਧੋਗੇ ਉਹਨਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਓਗੇ। ਸਦਾ ਵੱਧਣ ਵਾਲੀ, ਇੱਥੇ ਉੱਥੇ ਵੇਖਕੇ ਰੁਕਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਵੇ, ਬਸ। ਫੇਰ ਸਦਾ ਉਨਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਕਿਲਧੇ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਸਮਝਕੇ ਚੱਲੋ।

"ਨੈਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ"

1. ਸਭ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਨਾ। ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹੋ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਚੱਲਦੀਆਂ ਰਹਾਂਗੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਚਲਣਾ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਰ ਨਿਰਬੰਧਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਰਹਿਣਾ ਮਤਲਬ ਲਟਕਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਛੁੱਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਨ ਦਾ ਬੰਧਨ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਹ ਲਟਕਣਾ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਪੈਰ ਇੱਥੇ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਪੈਰ ਉੱਥੇ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਰ ਰੱਖੇ, ਦੂਸਰੀ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਪੈਰ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗੀ? ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇਗੇ ਨਾ ਇਸਲਈ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰ ਇੱਕ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ। ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਹਿਮੰਤ ਰੱਖੋ। ਹਿਮੰਤ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਹੀ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ, ਸਦਾ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਹਨ। ਇੱਕਲੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੋ।

2. ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗਮੀਯੁਗ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ? ਜਾਂ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਸਧਾਰਨ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ? ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣਨਾ। ਜੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਨ। ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਤਾਂ ਸਧਾਰਨ ਹੋ ਗਈ। ਕੀ ਲਕਸ਼ ਰੱਖਿਆ ਹੈ? ਸੰਗਮੀਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਇਹ ਚਾਂਸ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹੁਣੇ ਇਹ ਚਾਂਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਵੀ ਲਗਨ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣਾ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਉਂਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਤਨਾ ਸਹਿਜ ਮਾਇਆ ਜੀਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ - ਗਾਉਂਦੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੁੱਜ ਜਾਵੇਗੀ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾਤਾ, ਵਿਧਾਤਾ ਭਵ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਸੂਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦਾਨ ਕਰੋ। ਦਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੇਣਾ ਵੀ ਲੈਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦਾਤਾ - ਅਤੇ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਸਹਾਰਾ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਦਾਤਾ - ਵਿਧਾਤਾਪਨ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਇਮਰਜ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੰਸਕਾਰ ਆਪੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ - ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਦੇ ਨਹੀਂ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਸਾਰ।”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਚੁੱਪ ਰਹੋ, ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਫਿਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰੇਜ਼ - ਰੇਜ਼ ਸਮਝਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਆਫਿਕ। ਪਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹੀ ਸਾਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਡਾਇਰੈਕਟ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਗੀਤਾ ਤੇ ਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਰੱਚਿਆ। ਇਹ ਯੋਗ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਾਪ ਜੇ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਭਾਵੇਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹਨ ਪਰ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਕਾਰਨ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਤਾਂ ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਿਆਨ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਹਰ ਚਿੰਤਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਪਰਮਪਿਆਰਾ ਪਰਮਪਿਤਾ, ਪਰਮਸਿੱਖਿਅਕ, ਪਰਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਲਿਖੇ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਜਾਵੇ - ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਓਪੀਨੀਅਨ ਵੀ ਇਸ ਤੇ ਲਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਮੁੱਖ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਬਾਪ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਨਵੀਂ - ਨਵੀਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਨਾਲ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਕੱਢਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਲਿੱਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਰਾਈਜ਼ ਅਤੇ ਫਾਲ। ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਦਾ ਉਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ। ਰਾਈਜ਼ ਅਰਥਾਤ ਕੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਡੀ.ਟੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ, 100 ਪਰਸੈਂਟ ਪਿਓਰਟੀ, ਪੀਸ, ਪ੍ਰਾਸਪੈਰਿਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਫਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡੇਵਿਲ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦਾ ਫਾਲ। ਰਾਈਜ਼ ਐਂਡ ਕੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਡੀ.ਟੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਡਿਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਲਿੱਖਣਾ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਗੀਤਾ ਤੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਰੇਜ਼ ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਸਾਰੇ (ਵਿਸਤਾਰ) ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਨਾ! ਅੱਧਾਕਲਪ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਇੰਨੀ ਭਗਤੀ ਆਦਿ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਨ, ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ। ਪਰ ਸੁੱਖ ਕਦੇ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਕਦੇ ਹੈ - ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਗੁਪਤ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਮਿਲਟੀ ਹਾਂ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰੂ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਦੇਵੀਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਇੰਨੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੈ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਦੀ ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ ਰੱਖ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਐਕਟਰਸ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਕਿਹੜੇ - ਕਿਹੜੇ ਹਨ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਬਣਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਅਰੂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ।

ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਚੁੱਪ ਰਹੋ। ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲੈਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣੋਗੇ। ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ

ਬਣੇਗੇ। ਹੁਣ ਹੋ ਨਰਕ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਫੇਰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇਗੇ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਸਭ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪੱਦ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣਾਵੇਗੇ ਉਹਨਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਕੋਈ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਨੇ ਪਾਸਟ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਪਾਪ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਭਤੋਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਹਨ ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ। ਹਾਂ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਚ ਰੱਖਣਗੇ ਜੇ ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਲਬੱਧ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਇਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਨਾਸ਼ - ਇਹ ਤਾਂ ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਅਥਾਹ ਪੁਆਇੰਟਸ ਹੈ ਨਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਟਾਪਿਕਸ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਟਾਪਿਕਸ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਟਾਪਿਕਸ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਅਕਲ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਇਹ ਗੱਲ ਕਲੀਅਰ ਲਿਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਪੁੱਛਣ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਲੱਖਾਂ - ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਇਆ ਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹੋ! ਤੁਹਾਡੇ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹਨ ਇਸਲਈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਦਮ ਦਾ ਫੁੱਲ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਕ ਕੱਛ ਵਿੱਚ ਕੁਰਮ, ਗੀਤਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਛ (ਬੁੱਧੀ) ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਤਿਅਮ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਛ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕੁਰਮ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸਵਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਿੰਪੁਲ ਬੈਜ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਗੀਤਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਗੀਤਾ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਬੈਜ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ, ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਓ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਕੋਈ ਰਾਜਾਈ ਨਹੀਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਪੜ੍ਹੋ। ਬਸ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ 4-5 ਘੰਟੇ ਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਵੀ ਬਸ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਦਾ ਟਾਈਮ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜੇ ਸਭਨੂੰ ਫ੍ਰੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਬੰਧੇਲੇ ਆਦਿ ਹਨ, ਸਵੇਰੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਟਾਈਮ ਰੱਖੇ ਹਨ। ਬੈਜ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ, ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਦਿੰਦੇ ਜਾਓ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੈਜ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦਾ ਪਾ ਸੱਕਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਸਮਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ, ਸਿਵਾਏ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ। ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਇਹ ਧੰਧਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਖੁਦ ਭਾਵੇਂ ਯਾਦ ਵੀ ਨਾ ਕਰਨ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਵਾਓ। ਉਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹੇਗੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ ਅਤੇ ਖੁਦ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੂਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ, ਫੇਰ ਕਰਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ, ਉਸ ਤੇ ਫੇਰ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਦੀ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੰਕਲਪ ਚੰਗੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਬੁਰੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੁਰੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਗ਼ਲਤ ਕੰਮ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਰਾਈਟ ਕੰਮ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਰਾਈਟ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਗੱਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਲੱਖਾਂ - ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਇਆ ਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਪਦਮਾ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਕੇ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਵਿਕਰਮਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਬੁਰੇ ਸੰਕਲਪ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਸੰਕਲਪ ਚਲਾਉਣੇ ਹਨ। ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕਦੀ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗਯੁਕਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ :

ਬਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਸੇਵਾ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਜਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਾਧਨ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਯੋਗਯੁਕਤ

ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੱਖ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ, ਸੁਣੇ ਹੋਏ ਮਧੁਰ ਬੋਲ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਨਿ: ਸਵਾਰਥ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਤਿਆਗ, ਤਪੱਸਿਆ ਸਵਰੂਪ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਹੱਦ ਦੀ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ - ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਜਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ। ਮੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਮਨਮਨਾਭਵ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖਕੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਆਕਰਸ਼ਣ ਮੂਰਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

*****

ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਵਾਕੇ

“ ਕਰਮ - ਬੰਧਨ ਤੋੜਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ”

ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਆਪਣਾ ਕਰਮ - ਬੰਧਨ ਤੋੜੀਏ? ਹੁਣ ਹਰੇਕ ਦੀ ਜਨਮਪਤੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮੁੱਧਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਆਪਣੀ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਵੇ। ਫੇਰ ਉਹ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਾਏ ਦਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਹਾਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਚਲੋ। ਬਾਪ ਸਾਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ, ਗੁਰੂ, ਟੀਚਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਗਿਆ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਪਾਲਨ ਨਾ ਕਰ ਸੱਕਣ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਅਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਫਰਮਾਨ ਪਾਲਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ, ਚੱਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਰਮਜ਼ਬਾਜ਼ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਇਸਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਵੇਂ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਕਰਮ - ਬੰਧਨ ਤੋੜੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫੇਰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਫੇਰ ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਸੀ ਤੋੜਨ ਦਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਾਰੂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜੇ ਹੁਣ ਸੇਵਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ? ਹੁਣ ਤਾਂ ਛੱਡਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਡਰੋ ਨਹੀਂ, ਹਿੰਮਤ ਰੱਖੋ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਡਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਨਾ ਖੁਦ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਫੇਰ ਬਾਪ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰੇਗੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਅਟਕ ਪਵੇਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਹ ਮਦਦ ਦੇਕੇ ਪਾਰ ਕਰਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਮੋਹ ਦੀ ਰਗ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਹ ਡਿੱਗਾ ਦਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਹਿੰਮਤ ਰੱਖੋ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਕਿੱਥੇ ਹਿੰਮਤ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੂੰਝ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਅੰਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮੰਜ਼ਿਲ ਕੋਈ ਦੂਰ ਹੈ ਕੀ! ਮਗਰ ਚੜਾਈ ਥੋੜੀ ਟੇਡੀ - ਬਾਕੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਮਰਥ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਵੋਗੇ ਤਾਂ ਨਾ ਡਰ ਹੈ, ਨਾ ਥਕਾਵਟ ਹੈ। ਅੱਛਾ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੀ ਕਮਾਈ ਹੈ , ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੋਰਸ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ ਹੈ , ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਖਜ਼ਾਨਾ ਜਮਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਕਦੀ ਵੀ ਫੇਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਉਲੰਘਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਫੇਰ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ .....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ ਹੈ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਪੁਕਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਕੂਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੜੀ ਉੱਚ ਕਮਾਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਸਤਸੰਗ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਝੂਠ ਸੰਗ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਸੰਗ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ। ਜਦਕਿ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਹੁਣ ਉਹ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੈਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ। ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਚੈਨ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਯ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹੀ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਆਤਮਾ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਫੇਰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਧੱਕੇ ਕਿਉਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ? ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਪੌੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 84 ਦਾ ਰਾਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ (ਪੌੜੀ) ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗੀਤਾ ਕਦੇ ਸੁਣਾਈ, ਕੀ ਆਕੇ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਚੌਂਜ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਹੂਬਹੂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਹੋਕੇ ਫੇਰ ਬਦਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੀ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ (ਪੌੜੀ) ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਅਤੇ ਗੋਲਾ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਕਲੀਅਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਹਰ ਇੱਕ ਯੁੱਗ 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਇਨਾ। 84 ਜਨਮ - ਪੜ੍ਹੀ ਦਾ ਆਇਨਾ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਮਦਾਰ। ਕਿਸੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ, ਕਿਸੇ ਤੇ ਸ਼ੁਕ੍ਰ ਦੀ, ਕਿਸੇ ਤੇ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਨਾਪਾਸ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰਾਹੂ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦਸ਼ਾ, ਇਹ ਫੇਰ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੈਂਟਰ ਦੂਰ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ.....ਪੈਦਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ 6 ਘੰਟੇ ਵੀ ਲੱਗਣ ਤਾਂ ਵੀ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਬਹੁਤ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਬੈਲਗਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕਰੋ ਦੂਰ ਪੈਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ! ਬਾਪ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਇਹ ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਉਚਾ ਚੁੱਕਣ ਆਉਂਦੇ, ਇਹ ਆਪਣੀ ਸੱਤਿਆਨਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਵਿੱਚਕਾਰ ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਲਾਇਟ ਦਾ ਤਾਜ਼ ਉਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਲਾਇਟ ਦਾ ਤਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਜੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼

ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹੀ ਭਾਰਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਵੀ ਸੀ, ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ਼ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ਼ ਵਾਲੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਾਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵੱਡੀ - ਵੱਡੀ ਜਾਗੀਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅੱਗੇ ਰਾਜਾ ਪਿਛੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਰਬਾਰ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਦਰਬਾਰ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਇੰਦੂ ਸਭਾ ਵੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਪਰੀਆਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਖੂਬਸੂਰਤ ਨੂੰ ਪਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਨੈਚੂਰਲ ਬਿਊਟੀ ਹੈ ਨਾ, ਇਸਲਈ ਸੁੰਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਵੱਖ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਹ ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ, ਤਿੰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਭਗਤੀ ਤੋਂ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਰਕ, ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਸ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਬਰਬਾਦੀ ਕਰ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਵਿਸ਼ਯ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਿੱਚ, ਗੰਦ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਡ ਵਿਸ਼ ਕਿਓਂ ਖਾਈਏ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸਦਾ ਅਰੂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਸੈਸੀਬੁਲ ਟੀਚਰ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਸਮਝ ਲੈਣਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ ਭਟਕ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਲਾਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਬਾਸੀ ਲੈਂਦੇ ਜਾਂ ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ ਘਰਬਾਰ ਜਾਂ ਧੰਧੇ ਵੱਲ ਭਟਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਬਾਸੀ ਥਕਾਵਟ ਦੀ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ 1-2 ਵਜੇ ਤੱਕ ਵੀ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਦੀ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਬਾਸੀ ਦੇਣਾ ਘਾਟੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਦੇਵਾਲਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਗੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਬਹੁਤ ਉਬਾਸੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਕਤ ਕੋਈ ਉਬਾਸੀ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸੈਸੀਬੁਲ ਟੀਚਰ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹੋਰ ਵੱਲ ਭਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਘਰਬਾਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ, ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਆਉਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ 6 ਦਿਨ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ, ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਤਾਂ ਫੇਲ੍ਹ ਕਹਾਂਗੇ ਫੇਰ 7 ਰੋਜ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ। 7 ਰੋਜ਼ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਬਿਮਾਰੀ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਮਹਾਨ ਰੋਗੀ ਹੋ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਰਨ ਦੇ ਵਕਤ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਚਿਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਵਕਤ ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਟਾਈਮ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੇਗ਼ਰ ਟੁ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਇਹ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣਨ ਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਹੀਂ, ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ 20 - 25 ਵਰ੍ਹੇ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਫੇਰ ਉਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ - ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸੈਂਟਰ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਹੈ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਮ ਹਾਸਪਿਟਲ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ 3 ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਤਸੰਗ ਖੇਲ੍ਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਉੱਥੇ ਲਗਾਓ, ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ। ਹਰ ਗੱਲ ਵੇਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਧ ਕਰਮ ਕਰੋ, ਅਸੁੱਧ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰ੍ਜਨ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਰਾਏ ਕਰੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਆਪਣੀ ਹੈ, ਸਰ੍ਜਨ ਤੋਂ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਰਾਏ ਮਿਲੇਗੀ। ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅੰਨ ਉਵੇਂ ਮਨ। ਮਾਸ ਖਰੀਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੇ, ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਤੇ, ਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਵੀ ਪਾਪ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਲੁਕਾਉਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਰ੍ਜਨ ਤੋਂ ਲੁਕਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਛੁਟੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰ੍ਜਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਮੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਬਿਲਕੁਲ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਫੱਟ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕੋਈ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ, ਫੇਰ ਲੜਾਈ ਵੀ ਪੂਰੀ ਲਗੇਗੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਫੇਰ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਛਿੜ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਵੇਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ। ਥੋੜੀ - ਥੋੜੀ ਲੱਗਕੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਤਾਂ

ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੇ ਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਹੁਣ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਗੋ ਅਤੇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਸਗੋ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਣਗੇ, ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਗੇ। ਲਗੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਗੇ। ਕੁਝ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਤੇ, ਕੁਝ ਰਾਮ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਲੰਗੜਾਉਂਦੇ ਚੱਲਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤਾ ਸੁਣਿਆ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਥਾਂ ਲੈ ਚਲੇ ਜਿੱਥੇ ਚੈਨ ਹੋਵੇ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚੈਨ ਹੀ ਚੈਨ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਸਵਰਗ ਕਿੱਥੇ ਆਇਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੁਣ ਸਵੱਛ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਲੇਛ ਬੁੱਧੀ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਜਨਮ ਲੈ ਫੇਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਗਏ ਅਤੀਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਪੁੱਛਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁਛੋ, ਜੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸਮੁੱਖ ਸੁਣਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਤਾਂ ਝੱਟ ਉਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਸ਼ਾ ਸਥਾਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਫੇਰ ਪਾਰਟੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਗਏ, ਸ਼ਰਾਬ, ਬੀੜੀ ਆਦਿ ਪਿਆ, ਖਤਮ। ਸੰਗਦੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਹੰਸ ਅਤੇ ਬਗੁਲੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਪਤੀ ਹੰਸ ਬਣਦਾ ਤਾਂ ਪਤਨੀ ਬਗੁਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ। ਕਿੱਥੇ ਫੇਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੰਸਣੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ, ਪਤੀ ਬਗੁਲਾ ਹੋ ਪੈਂਦਾ। ਕਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਮਾਰ ਖਾਏ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਹੰਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਤੁਰਦੇ - ਤੁਰਦੇ ਹੰਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬਗੁਲਾ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਭ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣਾਓ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਤਾਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਫ਼ਤਾਵਾਂ ਆਉਣੀਆਂ ਹਨ ਫੇਰ ਵੇਖਣਾ ਕਿਵੇਂ ਤ੍ਰਾਹੀ - ਤ੍ਰਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਬਾਪ ਆਇਆ, ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਫੇਰ ਤਾਂ ਟੂ ਲੈਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਗਵਾ ਬੈਠਦੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਜਬੂਤ ਨੂੰ ਲੈ ਆਓ। ਜੇ ਖੁਦ ਸਮਝਕੇ ਦੁੱਖਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਸੱਕਣ। ਬਾਕੀ ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਸਿਰਫ਼ ਵੇਖਣ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿੱਥੇ ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕੀ? ਸਿਰਫ਼ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਵੇਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਹੈ। ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਗ਼ੈਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿਨਾਸ਼ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਬਾਪ ਜਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਲ ਲੱਗਾ ਰਹੇ। ਧਿਆਨ ਰਹੇ - ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਧ ਕਰਮ ਕਰਣੇ ਹਨ, ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਜਨ ਦੀ ਰਾਏ ਲੈਣੀ ਹੈ।

2. ਸੰਗਦੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ, ਇਸਤੋਂ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਕਦੀ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਰਪਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗੁਪਤ ਦਾਨੀ ਪੁੰਨਯ ਭਵ :
ਜੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਅਰਪਿਤ ਕਰਦੇ ਚਲੋ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਗੁਪਤ ਦਾਨੀ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਇਹੀ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸਰਵ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਰਪਿਤ ਹੋਵੇ। ਕਦੀ ਆਪਣੇਪਨ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਸੇਵਾ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਬਣੇ ਉਹਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਆਪਣਾ ਪਨ ਛੱਡ ਗੁਪਤ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਚਲੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਗੱਲ ਪ੍ਰਭੂ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦਿਉ ਤਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਤਾਂ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੀਆਂ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਅਮੁੱਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੱਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਜਗਤ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਸਦਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਹੇ। ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਜੋ ਭਾਨ ਹੈ ਉਹ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ, ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਭਾਨ ਜਾਂ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੱਢਣਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣਨਗੇ ਉਦੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:-** ਅਖੀਰ ਉਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਅੱਜ .....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚੇ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਓਮ ਮਤਲਬ ਅਹਿਮ ਆਤਮਾ ਮਮ ਸ਼ਰੀਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰਚਤਾ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪੜ੍ਹੇ - ਲਿਖੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਵਿਦਵਾਨ - ਪੰਡਿਤ ਆਦਿ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਮੰਡ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ। ਹੁਣ ਇਹ 3 ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਘਰ ਤੋਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਚ ਅਤੇ ਨੀਚ ਦੀ ਧਰਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉੱਚ ਕੁਲ ਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮਧਿਅਮ ਕੁਲ ਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਝਗੜਾ ਹੋ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਕਿਸਦੀ ਸਵਾਰੀ ਚਲੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਲੜਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪੁਲਿਸ ਆਕੇ ਛਡਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਸਭ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ, ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਉਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਇੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਮਹਾਤਮਾ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਮਹਾਤਮਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਫੇਰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਘ੍ਰਿਣਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਮਹਾਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਨਿਰਵਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕੁਝ ਥਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਮਕਾਨ ਅੱਧਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਥੰਮਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਜਿਹਾ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਧਨਵਾਨ ਖੰਡ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਬਾਬਾ ਕਹਾਂਗੇ ਕੀ! ਜਾਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਾਂਗੇ ਕੀ! ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ, ਰਾਘੁਪਤੀ ਰਾਘਵ ਰਾਜਾ ਰਾਮ। ਕਿੰਨਾ ਮੁਝਾਰਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭ ਵੇਦਾਂ - ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਸਾਰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਭਰਾ - ਭਰਾ, ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ, ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਮਝਣ ਦੀ। ਉਹ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਫਾਦਰ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਫੇਰ ਸੁਵਿਵਾਧੀ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ ਨਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਪੇਤ੍ਰੇ - ਪੇਤਰੀਆਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਹੱਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹੋ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਤਾ ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਹੇ, ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਭਾਨ ਵੀ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਮੇਲ - ਫੀਮੇਲ ਦੇਨੇ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਓ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋਏ ਨਾ। ਭਰਾ - ਭੈਣ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਕੇ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੋਗੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਬਗ਼ੈਰ ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਇਹ ਮੁਕਤੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਕਦੀ ਨਹੀਂ

ਦੱਸਣਗੇ। ਉਹ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਕਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ। ਮੈਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਅੱਜਕਲ ਵੇਖੋ ਜਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਗਊ - ਮੁੱਖ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਊ - ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਨੂੰ। ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗਊ ਮਾਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਦਾ ਬਣਾਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਥੋਂ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦੀ ਰਸਮ ਹੋ ਗਈ ਨਾ। ਯਥਾਰਤ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਭੀਸ਼ਮ ਪਿਤਾਮਹ ਆਦਿ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੇ ਬਾਣ ਲਗਾਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਕੁਮਾਰੀ ਕਿਸੇਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਅਧਰਕੁਮਾਰੀ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰੀ ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਮੰਦਿਰ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਜਦਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਏਸਾਲੂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਸਜਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਬੀ.ਕੇ. ਹਨ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਬੀ.ਕੇ. ਹਾਂ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਤੋਪ੍ਰਯਾਨ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਇੱਥੇ ਹਨ ਤਮੋਪ੍ਰਯਾਨ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ, ਪਾਪੀ ਹਾਂ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਪੂਜਯ ਸੇ ਫੇਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਕਤ ਭਗਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦਵੇ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ 4 ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਡਿਟੀਜ਼ਮ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵਤਾ ਖੜੀ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਚੇਟੀ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਹਨ ਵਿਕਾਰੀ। ਉਹ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਨਮ: ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨਮ: ਕਰਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਬਣੇ ਹੋ ਫੇਰ ਬਣੇਗੇ ਦੈਵੀ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ।

ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਅਮੁੱਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤ ਦੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਗਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੱਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਜਗਤ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਜਗਤਪਿਤਾ ਠਹਿਰੇ। ਇਸ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬੜੇ ਦੁੱਖੀ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਕੇ ਹੀ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੈਨਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਯੁੱਧ - ਸਥੱਲ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਦਵ, ਕੋਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਯੁੱਧ ਭਰਾ - ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਯੁੱਧ ਹੈ ਰਾਵਣ ਨਾਲ। ਭਰਾ - ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਡੈਮ, ਕੇਨਾਲਸ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਗਈ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋ। ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਵੀ ਢੇਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਨਾਜ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ 9 - 10 ਲੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਬਹਾਰੀ ਮੌਸਮ। 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਡਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਬਹਿਸ਼ਤ। ਹੁਣ ਹੈ ਦੇਜ਼ਕ। ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਿਚਕਾਰੋਂ। ਦੇਵਤਾ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਪੂਜਯ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ਼ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ। ਇੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜਨਮ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਲੈਂਦੇ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਇਹਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ। ਵਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਤਲਬ ਵਿਚਾਰ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਗ਼ੈਰ ਮੁੱਖ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਦੇਵਾਂ। ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕੀ! ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ

ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਕੋਈ ਵੀ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਲਿੰਗ ਹੈ, ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਈਸ਼ਵਰ ਹੈ। ਤੱਤਵ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ 84 ਲੱਖ ਯੋਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ 84 ਲੱਖ ਜਨਮ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਕਲਪ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਹੀ ਕੱਢ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਰਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ। 84 ਲੱਖ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਟਾਈਮ ਵੀ ਇੰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ। ਫੇਰ ਲੱਭਣ ਦੇ ਲਈ ਧੱਕੇ ਕਿਉਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ? ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਪਹਾੜਾਂ ਆਦਿ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਮੰਦਿਰ ਖਾਲੀ ਪਏ ਹਨ, ਕੋਈ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਕੇ 60 ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਸਮ ਵੀ ਹੁਣ ਦੀ ਹੈ, ਤਿਓਹਾਰ ਵੀ ਸਭ ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਖੜੇ ਹਨ। ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਦਿਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਗਟਿਆ.....ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੋ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦਾ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਸੁੱਖ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਹਠਯੋਗੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਜਯੋਗੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਯੋਗ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਤੱਤਵ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ, ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹਾਂ, ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੱਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਵਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਸਭ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਕੇ ਘੋਰ ਅੰਧਿਆਰੇ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਨਰਕਵਾਸੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ - ਇਸ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਅਮਰ ਭਵ : ਜੇ ਬੱਚੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ.....ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਵੈ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਇਕਰਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਤਾਰ ਜੁੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਭਵ, ਅਮਰ ਭਵ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਲਿਫਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਸਵੈ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੋਚਣਾ - ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਤਿੰਨੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਬਣਾਓ - ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸਰਵੋਤਮ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਕੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ ਉਹ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਣਗੇ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਪ ਅਤੇ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਇਹ ਵੀ ਅਹੈ ਸੋਭਾਗਿਆ ਕਹਾਂਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਕਿਵੇਂ ਮਰੇ ਹੋ? ਦੇਹ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਰਹੀ ਆਤਮਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਮਰਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਗਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਆਪੇਹੀ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਦੀ ਖੱਲ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਮਤਾਵ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਖੱਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕਿੱਥੇ ਜਾਵੇਗੀ? ਆਪਣੇ ਘਰ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਯਾਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਪੱਕਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਮੇਲ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਫੀਮੇਲ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਸਿਸਟਰਸ ਹਾਂ, ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬੱਚੀ ਕਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗਾ? ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਭਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਓ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਭੈਸ ਹਾਂ, ਭੈਸ ਹਾਂ.....ਇਵੇਂ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਭੈਸ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੈਸ ਕੋਈ ਬਣਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਸਾਨੂੰ ਜਾਕੇ ਨਵਾਂ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਸਟਾਰ ਹੈ, ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਅਗੁੰਠੇ ਮਿਸਲ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਿਤਾਰਾ ਕਿੱਥੇ, ਅੰਗੂਠਾ ਕਿੱਥੇ! ਹੋਰ ਫੇਰ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬੈਠ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮਨੁੱਖ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਮੋਟੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਮਹੀਨਤਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ, ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੋਨੇ ਇੱਕੋ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਮਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਮਰ ਨਾ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਵਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੀਟ ਚਿਲਡ੍ਰੇਨ ਕਿਵੇਂ ਕਵਾਂ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਯੋਗੀ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਕੰਨਿਆ ਦੀ ਸਗਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਪਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਚਾਹੀਦੀ। ਜੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਇਸ਼ੂ ਦੇਵ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਨੂਮਾਨ ਦੀ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਬਾਂਦਰ ਮਿਸਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਰਹਿਤ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸ਼ਿਵ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਆਕੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਰਕ ਦਾ ਇਕਦਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ

ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ। ਤੁਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੁੱਲ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਕਾਸ਼ੀ, ਸ਼ਿਵ ਕਾਸ਼ੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਕਮਾਈ ਦੇ ਲਈ ਅਨੇਕ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਫੇਰ ਸੋਮਨਾਥ ਰਖਿਆ ਹੈ, ਸੋਮਨਾਥ, ਸੋਮਰਸ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਧਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਣ ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਮਰਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਸੋਮਨਾਥ ਦੇ ਨਾਲ ਸੋਮਨਾਥਨੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ ਸਭ ਸੋਮਨਾਥ ਸੋਮਨਾਥਨੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਹਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੀਵਾਰਾਂ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ! ਬਹੁਤ ਸੋਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਲੋਹੇ, ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਕੇ ਹੀ ਮੁੱਖ ਪਾਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਬਨਣਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਵਣ ਪੂਰੀ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਰਾਵਣ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਵਿਘਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਮਾਇਆ ਯਾਦ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਇਹ ਯੁੱਧ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਯੋਗੀ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ। ਅੱਛਾ, ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਰਾਤ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਵੇਗਾ।

ਨਿਰੰਤਰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੋ - ਜੇ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ! ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਅਤੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਅਹੋ ਸੋਭਾਗਿਆ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ - ਭੈਣੇ ਅਤੇ ਭਰਾਵੇ, ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਪੂਰਾ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ, ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਜਾਕੇ ਸੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ, ਉੱਥੇ ਵਾਣੀ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਲੀਨ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਐਕਟਰ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਕਬ੍ਰਿਸਥਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੀ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਮਰੇ ਪਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਜਕਲ ਬੰਬ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੇ - ਤਿੱਖੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਜਿਸ ਤੇ ਛੱਡਣਗੇ ਉਸ ਤੇ ਹੀ ਡਿਗਣਗੇ। ਇਹ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਫੇਰ ਤੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਰੋਬਰ ਭਗਵਾਨ ਆਏ ਹਨ - ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨ। ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਬੈਰਿਸਟਰ, ਡਾਕੂਰ ਆਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਨਰ ਵੀ ਸਭ ਇੱਥੇ ਦੇ ਹੀ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਫ਼ਸਟਕਲਾਸ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਬਾਜ਼ਾਰ ਆਦਿ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਕੰਮ ਤਾਂ ਚਲੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਸਿੱਖੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਅਕਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਇੰਸ ਤੋਂ ਵੀ ਚੰਗੇ ਹੁਨਰ ਸਿੱਖਦੇ। ਉਹ ਸਭ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਆਵੇਗਾ। ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਬਾਬਾ - ਮਮਾ ਦੇ ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨ। ਬਾਪ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਫ਼ਸਟਕਲਾਸ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਦਾ ਭਾਗਿਆ ਅਚਾਨਕ ਵੀ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਬਰਬਾਦੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਡਿਗੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨੋਗੀ! ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ! ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਮਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਕਦੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੈ ਕੀ! ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁਟੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਬਗ਼ੈਰ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਇਸ ਰਥ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਮਭੋਗ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਚੱਲਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰ ਦਵੇ। ਖਾਂਸੀ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਕਰੋ ਜਾਂ ਛੂ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਉਡਾ ਦਵੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਭੋਗਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਰਥ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਇਵਜ਼ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੀ ਹਾਂ, ਬਾਕੀ ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਾ ਤਾਂ ਸਭਤੇ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਅੱਜ ਇਹ ਬੱਚੀ ਇੱਥੇ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਕਲ ਟ੍ਰੇਨ

ਵਿੱਚ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਗੇ ਡਰਾਮਾ। ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਦੱਸਣ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਇਹ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਜਾਓ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੇ ਕੋਲ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਇੱਕ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਇਸਲਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਨਰਕ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ। ਪਰ ਅਰੂ ਉਲਟਾ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਰਾਮ ਦੀ ਬੈਠ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ - ਰਾਘੁਪਤੀ ਰਾਘਵ ਰਾਜਾ ਰਾਮ.....। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਗਵਾਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਕੀ ਕੇਤੂਕ ਵੇਖਿਆ.....ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਣਾਏ ਪੂਜਾ ਕਰ ਫੇਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡੁਬੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਵੀ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਕਲਪ ਬਾਦ ਫੇਰ ਇਹੀ ਗੱਲ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅੱਛਾ, ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ, ਬਾਪ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਧੁੰਨ ਲਗਾ ਦਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਆਈ ਹਾਂ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਓ, ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਰੂਹਰਿਹਾਨ। ਬਾਪ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕਰ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਕੋਈ ਰੋਂਦਾ ਨਹੀਂ, ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਂਦੇ। ਰੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਸਾਰੀ ਇੱਥੇ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਤੋਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮੰਗਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਭ ਹਿਸਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ।
2. ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਰਮਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਹਰਸਿਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੂਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਭਾਵ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੰਸ ਬੁੱਧੀ ਹੋਲੀਹੰਸ ਭਵ :
 ਹੰਸ ਬੁੱਧੀ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਸੁਭ ਸੋਚਣ ਵਾਲੇ। ਪਹਿਲੇ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਕਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸੁਭ ਜਾਂ ਸਧਾਰਨ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਸੁਭ ਭਾਵ ਅਤੇ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹੋਲੀਹੰਸ ਹਨ। ਉਹ ਕਿਸੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਕਲਿਆਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ, ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਅਕਲਿਆਣ ਨੂੰ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਢਿੱਤੀ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦੇਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੁੱਧ ਸਨੇਹ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਇਵੇਂ ਦੀ ਗੰਗਾ ਬਣੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਲਪਕਾਲ ਪਲ ਭਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਇਹ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ, ਨਾਲ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਅਵਿਨਾਸੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾ ਕਰੋ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਵਿਦਿਆ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਭੂਤ ਵਿਦਿਆ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਰੀਡ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਭੂਤ ਵਿਦਿਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਦਿਆ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਥਾਟ ਰੀਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣੀ ਜਾਨਨਹਾਰ ਅਰਥਾਤ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ, ਜਿਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ.....ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਵੀ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਪੱਕੇ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਹਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ। ਹੁਣ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਤਾਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦੀ। ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੱਖ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਕੇ ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਗੈਰ ਅਰੂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋ ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਵਿਛੜੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਖਾਤਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਸੀ ਜੇ ਫੇਰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ। ਉਸ ਵਕਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਡਿਟੀ ਰਿਲੀਜਨ, ਡਿਟੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਿਲੀਜਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਿਲੀਜਨ ਇਜ਼ ਮਾਈਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨੀ ਤਾਕਤ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਿਸੀ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ। ਧਰਮ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਰਿਲਿਜਸ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਰਿਲੀਜਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਤਾਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦਾ ਪਹਾੜ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਸੋਨਾ ਭਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੋਨੇ ਦੇ ਪਹਾੜ ਹੋਣਗੇ ਜੇ ਫੇਰ ਉਹ ਖੁਲ੍ਹਣਗੇ। ਸੋਨੇ ਨੂੰ ਗਲਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਕਾਨ ਤਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਹੀ ਬਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਮਛੰਦਰ ਦਾ ਖੇਡ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਕਹਾਣੀਆਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਦਾ ਸਾਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਅਸੀਂ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਉਤਰਿਆ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੌਧਾ ਭਗਤੀ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਭਗਤ ਮਾਲਾ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਾਲਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਫੇਰ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦੀ ਮਾਲਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਹੈ ਟੀਚਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਨਾਲ। ਜਿਵੇਂ ਕਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਟੀਚਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੈਰਿਸਟਰ ਖੁਦ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਤਾਂ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੰਡਰ ਹੈ ਇੱਥੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਣੀ - ਜਾਨਨਹਾਰ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਭਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਜਾਣਗਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੇ ਥਾਟ ਰੀਡਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤ ਵਿਦਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ.....ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਟ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਬਾਪ

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਧਰਮ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਹਨ ਇਸਲਈ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮੇਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ, ਆਪੇਹੀ ਤਰਸ ਪਿਰੇਈ.....ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਦੇ ਵਲ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਰਸੀਫੁਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਭ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੁੱਖ ਦੇਣ। ਕਿੰਨਾ ਰਹਿਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਸੁੱਖ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸੁੱਖਧਾਮ, ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੋ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਓ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇ ਉਦੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਇੱਕਦਮ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਚਾਹੀਦੀ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਪਲ ਭਰ ਦਾ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ। ਨਾਲ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹੀ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਯਾਨੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੀ ਨਾਲ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਜੇ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਭੋਗੋਗੇ। ਹਾਂ, ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਧਨ ਵੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਾਡੀ ਵੀ ਕੋਡੀਆਂ ਲੈ ਉੱਥੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਦੇਣਾ। ਬਾਪ ਕੋਡੀਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕਿੰਨੇ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਅਮੇਰਿਕਨ ਲੋਕੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰ ਪੁਰਾਣੀ - ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਮੇਰਿਕਨ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪਾਈ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹਜ਼ਾਰ ਲੈ ਲੈਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਗ੍ਰਾਹਕ ਹੈ। ਭੋਲੇਨਾਥ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ - ਸ਼ੰਕਰ ਇੱਕ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਭਰ ਦੇ ਝੋਲੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਭਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਹ ਫੇਰ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਧਤੁਰਾ ਖਾਂਦੇ ਸੀ, ਭੰਗ ਪੀਂਦੇ ਸੀ। ਕੀ - ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਬੈਠ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ! ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਹੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ। ਇਹ ਬੱਤੀਆਂ ਆਦਿ ਜੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੋ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਇਸਲਈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਆਕੇ ਪੁੱਛਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਇੰਨੀ ਕਿਉਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਧਨਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਕਿੰਨੇ ਬਣਾਇਆ - ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਅੱਗੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਸੀ? ਇਹ ਅੱਗੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰੀ ਸੀ ਜੇ ਫੇਰ ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼ਵਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਪੱਦ ਕਿਸਦਾ ਵੱਡਾ ਹੈ? ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਕਿੱਥੇ ਦੀ ਮਾਲਿਕ ਸੀ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ 100 ਭੁਜਾ ਵਾਲਾ, 200 ਭੁਜਾ ਵਾਲਾ, 1000 ਭੁਜਾ ਵਾਲਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਹਵਾਂ ਵੱਧਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਗਤਅੰਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਾਹਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੀ ਜਾਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ.....ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੇ ਕੋਲ ਕਦੀ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਧਨਵਾਨ ਹੈ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ - ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਤੋਂ ਕੀ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ! ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਹੈ? ਰਾਜਯੋਗ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੁੱਧੀਯੋਗ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੋਰ ਸਭ ਵਲੋਂ ਬੁੱਧੀ ਨਿਕਲ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਵੱਲ ਭੱਜਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਗਾਓ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਫ਼ੋਟੋ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਵੀ ਮਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਹੈ ਨਾ।

ਬਾਪ ਖੁਦ ਦਲਾਲ ਬਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਉਹ ਹਥਿਆਲਾ ਕੈਂਸਲ ਹੈ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੋਂ ਉਤਰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠੋ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੋਂ ਉੱਤਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗੇ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਉਹੀ ਆਕੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਿਤੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ। ਕਹਿਣਗੇ ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਇਸਨੂੰ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਯੱਗ ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਨਿਕਲੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਤਾਂ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤਾਂ ਇਸ ਲੜਾਈ ਦੀ ਜੜ ਇੱਥੇ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਤੋਂ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ, ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਪ੍ਰਜਵਲਿਤ ਹੋਈ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਡੇਵਿਲ ਵਰਲਡ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਕੱਲ ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਆਏ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੇ

ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਡਿਟੀ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਡੇਵਿਲ ਵਰਲਡ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਵੀ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੀ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋਰ ਸਭ ਵਲ ਬੁੱਧੀ ਤੇੜੇ। ਬੁੱਧੀ ਹੀ ਵਿਗੜਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਰਹੋ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੋ, ਨਾ ਉਸ ਪਾਸੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਖਿਵੈਯਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਾਡੀ ਨਈਆ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਓ। ਇਸ ਤੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੁਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਰੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਥੇ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਡਾਪਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵਸ਼ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ, ਜੋ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਫੇਰ ਉਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ ਕੌਣ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗਰੰਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਸ਼ਾਮ - ਸੁੰਦਰ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਸਾਂਵਰੇ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਗਾਂਵੜੇ ਦੇ ਛੋਰੇ ਤੋਂ ਬਦਲ ਸੁੰਦਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਛੋਰੇ - ਛੋਰਿਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ - ਚੰਗੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਲਈ ਸਰਜਨ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ।

ਯੋਗ ਨੂੰ ਅਗਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਲਾਏ (ਖਾਦ) ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅੱਗ ਠੰਡੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਅਲਾਏ ਨਿਕਲੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਨੂੰ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਧਾਰਨ ਵੀ ਹੋਵੇ ਨਾ। ਅੱਛਾ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਥੱਕਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ ਤੁਹਾਡਾ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਸਭਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੇੜ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਣ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸ੍ਵਤ ਦਾ ਭਲਾ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਵਤ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨ। ਰਾਵਣ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਾਮ ਸਭਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਚਾਹੀਦੀ। ਯਾਦ ਜਦੋਂ ਅਗਨੀ ਦਾ ਰੂਪ ਲਵੇ ਉਦੋਂ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣੇ।

2. ਬਾਪ ਕੋਡੀਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਭੋਲਾਨਾਥ ਬਾਪ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰਨੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਵਿਜੈ ਦਾ ਮੈਡਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਵਿਜੈਈ ਭਵ :
ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਸਵੈ ਤੇ ਵਿਜੈਈ, ਫੇਰ ਸ੍ਵ ਤੇ ਵਿਜੈਈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਵਿਜੈਈ ਬਣੇ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਵਿਜੈ ਦੇ ਮੈਡਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੇ ਉਦੋਂ ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਦਾ ਮਣਕਾ ਬਣ ਸੱਕਣਗੇ। ਸਵੈ ਤੇ ਵਿਜੈਈ ਬਣਨਾ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤ ਭਾਵ, ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵ, ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਇਵੇਂ ਸਵੈ ਤੇ ਵਿਜੈਈ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵਿਜੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਵਿਜੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਵਾਯੂਮੰਡਲ, ਵਾਇਸ਼੍ਵੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਥੂਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੇ ਵਿਜੈਈ ਬਣਨਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਵੈ ਦੀ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਰਾਜਯੋਗੀ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜੀਤ ਪਾਕੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਦਾ ਪਾਰੂ ਕੀ ਹੈ, ਉਸ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹੜੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਾਪ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ - ਸਭਦੇ ਦੁੱਖ ਹਰਕੇ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ, ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੰਜੀਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦੀ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।
- ਗੀਤ:-** ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਤੁਸੀਂ ਹੋ .....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾਡਾ ਮੁੱਖ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਕਿਸਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ? ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਰਾਤੀ ਵਿੱਚ। ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਉਸਦੀ ਤਿਥੀ - ਤਾਰੀਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਿਥੀ - ਤਾਰੀਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਲੇਕਿਕ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੇਕਿਕ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤਿਥੀ, ਤਾਰੀਖ, ਵਕਤ ਆਦਿ ਸਭ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦਿਵਯ ਜਨਮ। ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਤ। ਜਦੋਂ ਰਾਤ ਅਰਥਾਤ ਘੋਰ ਅੰਧਿਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਿਥੀ - ਤਾਰੀਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਭਗਤੀ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦਿਨ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਲੋਕ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਵ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ: .....ਉਹ ਹੈ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਹੱਡੀ - ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਫੇਦ ਛਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਾ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਰੀਰ ਛਾਇਆ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਨਾ ਹੱਡੀ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵੀ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਚਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਕੋਈ ਰਚਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਰਿਜਯੂਵੀਨੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਬਾਬਾ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਯੋਗਬਲ ਨੂੰ ਸਾਇੰਸ ਬਲ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ ਸਵੀਟ ਸਾਇਲੈਂਸ ਹੋਮ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਆਓ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੰਜੀਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ। ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਰਾਤ, ਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਨ। ਰਾਤ ਮੁਰਦਾਬਾਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਜਿੰਦਾਬਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਫੇਰ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਆਕੇ ਥੱਲੇ ਹੋਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਾਂ। ਕਲਯੁਗ ਕਦੇ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗਾ ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਕਦੇ ਆਵੇਗਾ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਧੱਕਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜਾਣਨ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਵੇ। ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਮਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਮਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਜਾਂ ਹੱਦ ਦੇ ਰਚਿਅਤਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ? ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿੰਨੇ ਨਿਧਨਕੇ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ।

ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਹੈ - ਦਾਨ ਕਰਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸਲਈ? ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਾਂਗੇ ਉਵੇਂ ਫਲ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂਗੇ, ਇਸ

ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਰੇਗੇ ਉਸਦਾ ਫਲ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗੇ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਚੰਗੇ ਤੇ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਾਨ। ਦਾਨੀ ਨੂੰ ਪੁੰਨਭਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਮਹਾਦਾਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ ਫੇਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਬਗ਼ੈਰ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਹੇਵਿਨਲੀ ਗੀਡ ਫਾਦਰ ਅਰਥਾਤ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਮੇਰੇ ਅਰਥ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ - ਬਾਬਾ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦਾ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ। ਉਸਦਾ ਫਲ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਕਤ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਮ - ਅਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਦਾ ਰਾਜ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸਦਾ ਅਲਪਕਾਲ ਸੁੱਖ ਵੀ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਦੈਵ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੁੱਖਧਾਮ, ਸਵਰਗ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਬੈਠੇ ਹਨ ਨਰਕ ਵਿੱਚ। ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ - ਫਲਾਣਾ ਸਵਰਗ ਪਧਾਰਿਆ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ - ਫਲਾਣਾ ਸਵਰਗ ਪਧਾਰਿਆ। ਪਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਕੀ, ਨਰਕ ਕੀ ਹੈ? ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕਿੰਨੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੂਬਹੂ ਫਿਰੇਗਾ ਨਾ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਸ ਇੱਕ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਉਹ ਰਾਜ ਕਿੱਥੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ, ਕੌਣ ਜੀਤ ਲੈਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਵਣ ਜਿੱਤ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਸੁਰਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਬੈਠ ਵਿਖਾਈ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਹਾਰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਜਿੱਤ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਵਣ ਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪੂਜਯ ਸੀ ਫੇਰ ਪੁਜਾਰੀ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਹਾਰੇ ਨਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਸਦੈਵ ਜਲਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਵਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਜਿੱਤ, ਜਗਤ ਜਿੱਤ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਸਭਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਜਿੱਤ ਪਵਾਉਣ। ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰੇ ਹਾਰ, ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤੇ ਜਿੱਤ। ਜਿੱਤ ਬਾਪ ਹੀ ਪਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਵੀ ਘੱਟ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਹੈ ਬਹੁਤ ਦੁਸ਼ਤਰ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਜਾਈ ਹੀ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹਾਰਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਆਤਮਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਵੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਈਏ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਿਲਦਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਪਰ ਕਦੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਰਗਨਜ਼ ਚਾਹੀਦੇ ਨਾ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਰੰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਮੂਵੀ ਬਾਈਸਕੋਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੂਵੀ ਟਾਕੀ ਬਾਈਸਕੋਪ ਨਿਕਲੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਬਾਹੂਬਲ, ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਯੋਗਬਲ। ਉਹ ਦੋ ਭਰਾ ਵੀ ਜੇਕਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਫੁੱਟ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਇਲੈਂਸ ਦਾ ਸੁੱਧ ਘਮੰਡ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਸਾਇਲੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਇੰਸ ਘਮੰਡੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਘਮੰਡੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਉਪਾਏ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਏ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਤੁਹਾਡਾ ਜੇ ਵੀ ਕਲਯੁਗੀ ਕਰਮਬੰਧਨ ਹੈ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। 5 ਵਿਕਾਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਮੇਰਾ - ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਮੇਰਾ ਫਲਾਣਾ, ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਓ। ਸਭ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਮਤਾਵ ਮਿਟਾ ਦਵੇ। ਇਹ ਗੱਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਡਿਗ੍ਰੇਡ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ ਫੇਰ ਡਿਗ੍ਰੇਡ ਹੋ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਇਹ ਹੈ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਨਾਲੇਜ਼। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਨਾਲੇਜ਼। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਜੋ

ਵੀ ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਹਨ, ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭਤੋਂ ਮਮਤਾ ਕਢ ਦਵੇ ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਹਵਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਫੇਰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੈਣ - ਦੇਣ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 21 ਜਨਮ, 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਾ ਅਰਥਾਤ 21 ਜਨਮ ਪੂਰੀ ਲਾਈਫ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਵਿਚਕਾਰ ਕਦੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਅਮਰ ਬਣ ਅਤੇ ਅਮਰਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੀ ਕਾਲ ਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਦੁੱਖ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲਦੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਜਿਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਰਾਜ ਪਾਇਆ, ਫੇਰ ਕਿੱਥੇ ਗਏ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਸਭਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ ਫੇਰ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪ੍ਰਾਏ: ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਪਰੰਪਰਾ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ। ਉੱਥੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਸਦਗਤੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਦਾਨ ਕਦੀ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਰਵਾਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ - ਬਾਬਾ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋ। ਤਤਮੇਵ ਮਾਤਾਸਚ ਪਿਤਾ.....ਪਾਰੁ ਤਾਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਖੁਦ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਖੁਦ ਹੀ ਗੁਰੂ ਬਣ ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਯੱਗ ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਗਿਆਨ ਯੱਗ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਸਵਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਭ ਅਰਪਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ, ਬਸ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਹੀ ਚਲਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਉਮਰ ਜਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਕੋਈ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਮੰਤਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗੇ। ਸਭਨੂੰ ਕਰੋ ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਲਯੁਗੀ ਸ੍ਰਵ ਕਰਮਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਭੁੱਲ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੇ ਸੁੱਧ ਘੰਮੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਇਸ ਰੁਦ੍ਰ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਅਰਪਣ ਕਰ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਹਵਾਲੇ ਕਰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਲੈਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਮਿਤ ਭਾਵ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਹਲਚਲ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਭਵ :

ਨਿਮਿਤ ਭਾਵ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਮੈਪਨ, ਮੇਰਾ ਪਨ ਸਹਿਜ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹਲਚਲ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਸਾਨੂੰ ਵੇਖ ਸਭ ਕਰਣਗੇ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਅਰਥਾਤ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆਉਣਾ। ਸ੍ਰੇਜ ਵੱਲ ਸਵੈ: ਸਭਦੀ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਸੇਫਟੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਰੇ ਬਣੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਬਾਪ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ।

ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ - ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਸ਼ਾ

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਬਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਭਾ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਦੋਨੇ ਹੀ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪਧਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ। ਦੂਜੀ ਹੈ ਆਕਾਰੀ ਸਨੇਹੀ ਸਵਰੂਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ। ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਰੂਪਧਾਰੀ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਸਨੇਹ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸੰਕਲਪ, ਦਿਲ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸੰਕਲਪ, ਦਿਲ ਦੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰ ਰੂਪ ਦੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ - ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਹਾਲ ਚਾਲ, ਆਪਣੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਹਾਲ - ਚਾਲ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰਾਂ ਦਾ ਹਾਲ - ਚਾਲ, ਨੈਣਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਤਿੰਨ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਨੈਣਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ, 2 - ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, 3 - ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਯੋਗੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾ ਹਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਸਵੀਟ ਸਇਲੈਂਸ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਅਲੈਕਿਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੁਣਕੇ ਅਤੇ ਮੈਜਾਰਿਟੀ ਸੁਣਕੇ ਥੱਕ ਗਏ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਕਤ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਨੈਣਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇਣ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਮਨ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਭਾਵ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਭਾਵ ਮਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਸੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਵਾਰਥ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਮਨ ਦਾ ਭਾਵ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਆਇਆ ਹੈ ਉਹ ਨੈਨ ਚੈਨ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਬੋਲ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ ਸਭਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਮੂਲ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਕੋਈ ਦੂਰ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮੈਸੇਜ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਸਾਧਨ ਜਦੋਂ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸਇਲੈਂਸ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕੰਮ ਆਵੇਗਾ। ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਜੋੜਨ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਈ ਹੋਈ ਨਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਅਕਤ ਸੰਕਲਪ ਹੀ ਡਿਸਟ੍ਰਬੈਂਸ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤ ਸਮਾਪਤ ਹੋਵੇ ਸਮਰਥ ਸੰਕਲਪ ਚੱਲਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਸ਼ਾ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਮੁੱਖ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਮਿੰਟ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਸਾਰ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ - ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਜੋ ਗਾਇਨ ਹੈ, ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹੀ ਅਲੈਕਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਕਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਘੱਟ, ਵਕਤ ਵੀ ਘੱਟ। ਪਰ ਸਫਲਤਾ ਸਹਿਜ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਬਣੋ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਸਪਾਂਡ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਅਤੀ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਸਨੇਹ ਨੂੰ, ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦਗਾਰ ਰੂਪ ਬਣਨ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਭਾਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਵ ਭਾਵਾਂ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਡ ਸਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਭਵ, ਸਮਰਥ ਭਵ, ਸੁਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਪੰਨ ਭਵ ਦੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਵੀ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਹਨ, ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਰਦੇ - ਤੁਰਦੇ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰਿਥਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਤਨ ਦੀ ਵਿਆਦੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਮਨ ਦੇ ਵਿਅਕਤ ਝੂਫਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਵੇ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਸਮੀਪ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਬਜਾਏ ਹਲਕੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਟੱਕਰ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਪੁਰਾਣੇ ਖਾਤੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਜ਼ ਚੁਕਤੁ ਹੋ ਰਹੇ

ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਸ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਕੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਬਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਜ਼, ਕਰਜ਼ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਦਾ ਕੋਲ ਹੋਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਹੁੰਦਾ ਕੀ ਹੈ - ਬੁੱਧੀਬਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਰਜ਼ ਇੱਕ ਬੋਝ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੋਝ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਯਥਾਰਤ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਯਥਾਰਤ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੋਝ ਹੋਰ ਹੀ ਥੱਲੇ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਉਚਾਈ ਦੇ ਪਾਸੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਜ਼ ਨੂੰ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਕਲੀਅਰ ਰੱਖੋ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਰੱਖੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਬਲ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਵੇਗੇ ਇਸਲਈ ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ। ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ, ਕੀ ਹੋਇਆ ਸ਼ਾਇਦ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਬੋਝ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਰੱਖੋ। ਹੱਲਕੀ ਰੱਖੋ। ਤਾਂ ਹਿੰਮਤ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਬਾਪ ਦੀ, ਸਫਲਤਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਸਮਝਾ।

ਡਬਲ ਲਾਈਨ ਹੋਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਡਬਲ ਬੋਝ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਿੱਛਲਾ ਹਿਸਾਬ ਦੁਜਾ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਬੋਝ ਤਾਂ ਡਬਲ ਬੋਝ ਉਪਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਥੱਲੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦਵਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਚੁਕਤੁ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਦੇ ਬਜਾਏ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਭੋਗ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਰੱਖੋ। ਤਾਂ ਯੋਗਬਲ, ਬੁੱਧੀਬਲ ਭੋਗ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਵੇਗਾ।

ਸੇਵਾ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਉਮੰਗ ਵੀ ਸਭ ਦੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਿੰਨਾ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਨਿਸਵਾਰਥ ਭਾਵ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਤੇ ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਰਾਜੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸੀ ਰਾਜੀਪਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਿਲ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਭ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਵੱਧਕੇ ਹੋਰ ਚੰਗੇ ਤੇ ਚੰਗੇ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਉਨਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੋ, ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੋ, ਇਸ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਪਦਮਗੁਣਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੱਥ ਦੇ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਮਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇਣੇ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਡ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਜਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਅਜਿਹੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਹਿਤ ਸਭ ਨੂੰ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

08-03-20 ਸਵੇਰੇ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ “ ਅਵਿਯਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ” ਰਿਵਾਇਜ਼ 08-12-85 ਮਧੁਬਨ

" ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ "

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਮਨਜੀਤ ਜਗਤਜੀਤ ਹੈ? ਮਨਜੀਤ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਦੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ, ਵਿਕਲਪ ਜਿੱਤ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਜਿੱਤੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਨ ਜਿੱਤੇ ਜਗਤ ਜਿੱਤ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਵਕਤ ਸੰਕਲਪ - ਸ਼ਕਤੀ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਉਤਨਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਕਤ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬਾਲਿਕ ਹੋਣ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੇ ਬਾਲਿਕ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇਗੇ। ਬਿਨਾ ਬਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਵੀ ਹੱਦ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੇ ਹੱਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਹੱਦ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਤੋਂ ਬਾਲਿਕਪਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇਗੇ ਇਸਲਈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਵੱਡਾ ਮਾਲਿਕ ਹੋਵੇ, ਧਨ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੋਵੇ, ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੋਵੇ ਪਰ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਭ “ਬਾਲਿਕ ਤੇਰੇ” ਕਹਿ ਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁਣ ਵੀ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਜਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਦੇ ਹੋ। “ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ” - ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ, ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਅਰਥਾਤ ਹੱਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਣਾ। ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਪਨ ਦੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੈਖੇ ਤੋਂ ਸੈਖਾ ਪਾਠ ਕਿਹੜਾ ਪੜ੍ਹਿਆ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਬੱਚਾ ਅਰਥਾਤ ਬਾਲਿਕ। ਇਸ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪਾਠ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਲਿਕ ਜਾਂ ਬੱਚਾ ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਤਾਂ ਕੀ ਪਰ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ। ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੋਣ ਪਰ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਵੀ ਅਣਜਾਨ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਬਣੇ ਹੋ? ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ, ਇਸ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲਿਕ ਜਾਂ ਬੱਚਾ ਬਣਨਾ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਬਚਣਾ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹੋ ਅਰਥਾਤ ਹਾਂ, ਸਦਾ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਸਦਾ ਇਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰੱਖੋ, “ਬੱਚਾ ਬਣਿਆ” ਅਰਥਾਤ ਬੱਚ ਗਿਆ। ਇਹ ਪਾਠ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਕੀ? ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਫੇਰ ਭੁੱਲਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਕਈ ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਪਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ? ਤਾਂ

ਕਹਿੰਦੇ ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮਰਜ਼ੀਵਾ ਬਣਨ ਤਾਂ ਮਰਨ ਦੇ ਵਕਤ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਅਗਨੀ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਉਦੋਂ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਫੇਰ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕਿਥੋਂ ਆਏ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਾਮ ਵੀ ਲੈਣਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਫਲਾਣਾ ਸੀ। ਹੈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਦ ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਉਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਾ, ਸੁਭਾਵ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਮਰਜ਼ੀਵਾ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕਿਥੋਂ ਆਏ। ਜੇਕਰ ਸੰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ਫੇਰ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਭੂਤ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸੰਸਕਾਰ ਜੇਕਰ ਜਾਗ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਇਹ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਭੂਤ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਵਰਨਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸਲ ਪੁਰਾਣੇ ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਆਦਿ ਕਾਲ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਮੱਧਕਾਲ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੱਧ ਨੂੰ ਵਿੱਚਕਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੱਧਕਾਲ ਹਨ ਤਾਂ ਮੱਧਕਾਲ ਅਰਥਾਤ ਵਿਚਕਾਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਚਕਾਰ ਭੰਵਰ ਵਿੱਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਦੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ। ਸਦਾ ਇਹੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਰੱਖੋ “ਬਾਲਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ”। ਬਾਲਕ ਪਨ ਹੀ ਮਾਲਿਕਪਨ ਸਵੈ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਲਕ ਬਣਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ?

ਬਾਲਕ ਬਣੇ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਬੋਲ ਤੋਂ ਹਲਕੇ ਬਣੇ। ਕਦੀ ਤੇਰਾ ਕਦੀ ਮੇਰਾ, ਇਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤੇਰਾ ਕੰਮ ਤੂੰ ਜਾਣੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਮੇਰਾਪਨ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਾ ਅਰਥਾਤ ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੇਗਰ ਬਣੇ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਵੀ ਤੇਰਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਲੇਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਲੇਨ ਦੇਕੇ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਅਮਾਨਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਰੁਝ ਤੇਰਾ ਕਹਿ ਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਨਾ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ? ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅੱਧਾ ਤੇਰਾ ਅੱਧਾ ਮੇਰਾ। ਜੇਕਰ ਤੇਰਾ ਕਿਹਾ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਸਮਝ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਸ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇਗਾ? ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੇਗੀ? ਇਸਲਈ ਅਮਾਨਤ ਸਮਝ ਤੇਰਾ ਸਮਝ ਤੁਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਨਸੇ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਹੀ ਰਹੋਗੇ। ਸਮਝਾ? ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਠ ਸਦਾ ਪੱਕਾ ਕੀਤਾ ਨਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਜਾਕੇ ਫੇਰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੋਗੇ। ਅਭੁਲ ਬਣੋ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਰੁਹਾਨੀ ਨਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਬਾਲਿਕਪਨ ਅਰਥਾਤ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹਪਨ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਅਮਾਨਤ ਨੂੰ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਨਵੇਂ ਉਮੰਗ, ਨਵੇਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ‘ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵੈ ਪਰਿਵਰਤਕ ਭਵ ਸਦਾ ਇਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੰਮ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਬੋਲਣਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼, ਵੇਖਣਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼, ਕਰਨਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼, ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼.....ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਲਿਆਣ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਸਵੈ ਪਰਿਵਰਤਨ ਸੇ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਲਕਸ਼ੇ ਹੈ, ਉਸ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਵੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਘਨਾਂ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਪੇਪਰ ਸਮਝਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰੋ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਵੰਡਰ ਆਫ਼ ਦੀ ਵਰਲਡ (ਸਵਰਗ) ਬਣਾਉਂਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ - ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀ, ਜੀਵਨ - ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਕੇ ਆਸਤਿਕ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:-** ਧੀਰਜ ਧਰ ਮਨੁਆ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ ਕੌਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹਨ, ਅਧੀਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਖੇਟ ਕਰੇ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸੇ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖਾਸ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਲੈਂਡ ਸੀ। ਵੰਡਰ ਆਫ਼ ਦੀ ਵਰਲਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ 7 ਵੰਡਰਸ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਥੂਲ ਵੰਡਰਸ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵੰਡਰਸ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਰਾਮ, ਬਾਪ ਦਾ ਵੰਡਰ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਉਹੀ ਵੰਡਰ ਆਫ਼ ਵਰਲਡ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਹੀਰੇ ਜਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਭ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਇਹ ਕੰਮ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ) ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੀ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ ਤੁਹਾਡੇ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣੇਗਾ। ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਫੇਰ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਭਗਵਾਨਵਾਚ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੋ ਗਏ ਸਟੂਡੈਂਟ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਰ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਨਵਾਨ ਧਨ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ ਨਾ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮੰਦਿਰ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਸੰਗ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੰਗ ਤਾਰੇ, ਕੁਸੰਗ ਬੇਰੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਗ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਦਾ ਕੁਸੰਗ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤਸੰਗ ਪਰ ਪੇੜੀ ਤਾਂ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਉਤਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪੇੜੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਧੱਕਾ ਖਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਥੱਲੇ ਹੀ ਡਿੱਗੇਗਾ ਨਾ! ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਕਰਣਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬਗ਼ੈਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਚੈ ਕੌਣ ਦਵੇ? ਬਾਪ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਸਤਿਕ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸੀ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮਾ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਦਾ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਲੜਾਏ ਰਾਜਾਈ ਲਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਲੜਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ, ਰਾਜਾਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਸ੍ਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸੋਨੇ ਦਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਇਹ ਕਥਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿੱਖ ਦਵੇ - ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ, ਵਰਥ ਪਾਉਂਡ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਰਥ ਪਾਉਂਡ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਟੇਟਕੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਬੱਚੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ।

ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ.....ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਗਾਇਨ ਕਿਸ ਵਕਤ ਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪੰਛੀ ਚੁੰ - ਚੁੰ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਉਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਚੁੰ - ਚੁੰ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਅਨਰਾਇਣੀਅਸ। ਕਿੰਨੇ ਅਨਰਾਇਣੀਅਸ ਬਣਾਇਆ ਹੈ? ਰਾਵਣ ਨੇ। ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ ਤਾਂ ਸਭ ਸੱਚ ਬੋਲਦੇ ਸੀ, ਚੇਰੀ ਠੱਗੀ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੀ ਚੇਰੀ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਠੱਗੀ ਹੀ ਠੱਗੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ, ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ, ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰੀ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਵਿਸ਼ਵ - ਵਿਦਿਆਲਿਆ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤ ਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਕਾਮ ਹੀ ਮਹਾਸਤੂ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇਸਲਈ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਗੋਡ - ਗੋਡੇਜ਼ (ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ) ਬਣਾਓ।

ਬਾਪ ਦੀ ਯਥਾਰਤ ਮਹਿਮਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ, ਨਾ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਨੰਬਰਵਨ ਪਿਆਰ ਹੈ - ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ - ਦੋ ਦੇ ਲਈ ਘ੍ਰਿਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਡੰਡੇ ਖਾਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਡੰਡੇ ਖਾਵੋਗੇ। ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਫਰਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ, ਤਿਰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਭਨੂੰ ਇਹੀ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਹੁਣ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਸੀ ਉਹੀ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਹੁਣ ਆਕੇ ਪੱਟ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਫੇਰ ਤੋਂ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਜੇ ਵਿਚਾਰੀ ਦੁੱਖੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਰਟ ਵਿੱਚ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਿੱਠੀ ਲਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੌਸਲਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਆਪਘਾਤ ਕਰਨ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜੀਵ - ਘਾਤ ਮਹਾਪਾਪ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ। ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੀ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਦਾ ਟਾਇਟਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਦਾ ਟਾਇਟਲ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਕਿੱਥੇ ਇਹ ਵਿਕਾਰੀ - ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਤਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਸਭਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਪਹੁੰਚਾਓ। ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋ। ਸੂਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਧਰਮ ਸ਼੍ਰਾਪਕ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੀ ਨਾਲ ਵੀ ਘ੍ਰਿਣਾ ਜਾਂ ਨਫਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਦੁੱਖੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਾਸਟਰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. "ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ" ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਉਲਟੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਕੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਸਵਿੱਚ ਦੁਆਰਾ ਸਵੈ ਕਲਿਆਣ ਅਤੇ ਸੂਵ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:

ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ "ਮੈਂ ਬਾਪ ਦਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਮੇਰਾ" ਤਾਂ ਇਸ

ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਵੈ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਵੇਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਵਿੱਚ ਆਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਵੇਂ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਇੱਕ ਸਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਸਵਿੱਚ ਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਵੈ ਦਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਹੋਣ। ਪੁਰਾਣੀ ਸਭ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਸਮਾਪਤ - ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅਤੀਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ।

*****

"ਮਾਤ੍ਰੇਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਵਾਕੇ"

1- "ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਭੁੱਲ ਹੋਣ ਨਾਲ 100 ਗੁਣਾਂ ਦੰਡ"

ਇਸ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸ਼ਾਖਸ਼ਾਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਹੱਥ ਲੈਕੇ ਫੇਰ ਕਾਰਨੇ ਅਕਾਰਨੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਿਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਗਿਆਨ ਲੈਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 100 ਗੁਣਾਂ ਫਾਇਦਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਗਿਆਨ ਲੈਂਦੇ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ 100 ਗੁਣਾਂ ਦੰਡ ਵੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਹੁਤ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਭੁੱਲ ਕਰਦੇ ਰਹੇਗੇ ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪੈਂਦੇ ਰਹੇਗੇ ਇਸਲਈ ਛੋਟੀ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਫੜਦੇ ਰਹੋ, ਅੱਗੇ ਦੇ ਲਈ ਪਰੀਖਣ ਕਰ ਚੱਲਦੇ ਚਲੋ। ਵੇਖੋ, ਜਿਵੇਂ ਸਮਝਦਾਰ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਹੈ ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੰਨੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸੱਚਾ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2- "ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਨਹਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?"

ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਨਹਾਰ ਹੈ, ਹੁਣ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਨਹਾਰ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਭਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰਚਿਅਤਾ ਪਾਲਣ ਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸੰਹਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਨਾਲ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬੈਠ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਰੇ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣੇਗਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮਾਇਆਵੀ ਸੰਕਲਪ ਚਲਦੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੁੱਧ ਸੰਕਲਪ ਚਲਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਬੈਠ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਰੀਡ ਕਰੇਗਾ? ਬਾਕੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭਦੀ ਆਤਮਾ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਰੀ ਪਛਾਣ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਨਹਾਰ ਨੂੰ ਹੈ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਜੇ ਕਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਛੁੱਟਕਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਪਛਾਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਬਾਪ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਤਦ ਹੀ ਸ੍ਰਵ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੋਗੇ ਅਰਥਾਤ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ, ਹੁਣ ਇਸ ਜਾਣਨ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਨਹਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ! ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਪਦ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਭਗਤ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਚੰਗਾ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਅਤੇ ਪਦ ਵੀ ਚੰਗਾ ਪਾਉਣਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਗੁਣ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਰਾਇਲਟੀ ਆਉਂਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠਾ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਸਵੈ ਨੂੰ ਵੇਖਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ - ਜੋ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਪਾਵੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਦਾ ਜੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਕਿੰਨੇ ਗਾਈ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਹੋਲੀ ਆਦਿ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਤਿਓਹਾਰ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਤਿਓਹਾਰ। ਤਿਓਹਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ। ਬਸ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਅੱਖਰ ਨਾ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ, ਥੱਲੇ ਲਿਖਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਦੈਵੀ ਸਵਰਾਜ ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹੀ ਹਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਣ ਨਾਲ। ਅੰਦਰ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਵੰਡਰ ਖਾਵੇ। ਉਹ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨਗੇ। ਘੱਟ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨ ਵੀ ਘੱਟ ਧਾਰਨ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਪਾਉਣਗੇ। ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਗੁਣ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਰਾਇਲਟੀ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿਤੇ - ਕਿਤੇ ਤਾਂ ਸ਼ੁਦ੍ਰਾਂ ਦੀ ਚਲਨ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚਲਨ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ, ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੋ ਇਸਲਈ ਉਹ ਲੋਕੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਚਲਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜੋ ਕਰਣਗੇ ਸੇ ਪਾਉਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ - ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਵੀ ਦੇਵੇਂ ਪਾਸੇ ਹੈ। ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਗੋਲੇ ਤੇ ਜਾਂ ਝਾੜ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਜੇ ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਧਰਮ ਸੀ, ਸਭਤੋਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ, ਉਹੀ ਸਭਤੋਂ ਗਰੀਬ ਬਣੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸੀ, ਸੰਖਿਆ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਪਰ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕੀ ਬਹੁਤ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ, ਪਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਨਾਮ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ। ਇਨਾਮ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ - ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਾਈ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਵਰਨ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪੁਆਇੰਟਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਜੋ ਕੰਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੇਖੇ ਕਿ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਮੁਰਲੀ ਤੇ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰੈਗੂਲਰ ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਉਹ ਕੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ! ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਨਾ ਆਪਣਾ, ਨਾ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਘੋੜੇਸਵਾਰ, ਪਿਆਦੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਹਾਂਰਥੀ ਹਨ, ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਕੈਣ - ਕੈਣ ਮਹਾਂਰਥੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਨੂੰ, ਕੁਮਾਰਕਾ ਨੂੰ, ਮਨੋਹਰ ਨੂੰ ਭੇਜੋ.....ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦ ਘੋੜੇਸਵਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਮਹਾਂਰਥੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਵੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਦੀ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਤੁਫਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਬੇਤਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਵੱਲ ਅਟੈਸ਼ਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਤਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਗੀਤਾਂ ਵੀ ਕੰਠ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੁਪਇਆ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਜੋ ਫੇਰ ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਔਲਾਦ ਵੀ ਸਭ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਈਸ਼ਵਰ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਜੋ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕੋਗੇ। ਨਾਲ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ। ਅੰਦਰ - ਬਾਹਰ ਸੱਚਾਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਝੂਠੀ ਬਣੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਸੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਗੁਣਵਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹੋ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਥੱਪੜ ਇਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫੇਰ ਹੋ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਹੀ ਹੋਲੀ - ਧੁਰਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਹੋਲੀ ਅਤੇ ਧੁਰਿਆ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਧੂਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਰੇਰਵ ਨਰਕ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਮੁੱਕਾ ਇਵੇਂ ਲਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦੂਬਨ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਸ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਫੇਰ ਇਸ ਵੱਲ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬੜੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਾਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਕਦੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸੋ। ਸਦਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਸਭ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਜੋ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ ਉਹੀ ਭੈਣਾਂ ਸਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਲਿਹਾਰੀ ਬਾਪ ਦੀ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਭੈਣਾਂ ਦੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਵੀ ਬਲਿਹਾਰੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੋਂ ਸਿੱਖੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਗੋਇਆ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੀਏ।

ਅੱਜ ਹੋਲੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਹੋਲੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨ ਹੈ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ। ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਏ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਫੇਰ ਉਹੀ ਹਾਲਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਹ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੀ ਕਿਉਂ? ਅਰੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਝਾੜ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ - ਕੈਣ - ਕੈਣ ਇਸ ਕੁਲ ਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਨਿਕਲਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵੰਡਰ ਖਾਣਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਹੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੀ ਵੱਡਾ ਤਿਓਹਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿਓਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਝਗੜਾ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੰਚਾਇਤੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਝਗੜੇ ਹੀ ਝਗੜੇ ਹਨ, ਕਿਸਨੂੰ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇਕੇ ਵੀ ਮਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਮਿਸਾਲ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤਮੋਧਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਕ - ਦੋ ਵਿੱਚ ਮਤ ਨਾ ਮਿਲਣ ਕਾਰਨ ਕਿੰਨਾ ਝਗੜਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਇਕੱਲੇ ਬਣ ਜਾਓ, ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਸੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਕਿਸ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲ ਵੀ ਨਾ ਕਰੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ, ਸ਼ਾਂਤ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾ ਬੋਲਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਸਭਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਵਿਜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੈਣੀ ਚਾਹੇ ਉਹਨੀ ਲੈ ਲਵੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਝਗੜਾ ਹੋ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਿਟ - ਖਿਟ ਨਹੀਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੇ ਉਹਨਾਂ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਸੱਚਾ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਚਾਈ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਸੂਰੀ

ਗੁਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਮੁਰਲੀ ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਜੇ ਕੰਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੂਹਾਨੀ ਰੰਗ ਦੀ ਸੱਚੀ ਹੋਲੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਭਵ:
ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਰੰਗੀ ਹੋਈ ਹੋਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੋਲੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਯੁਗ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੂਹਾਨੀ ਰੰਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਦਾਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਹੋਲੀ ਹੈ ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ। ਅਜਿਹਾ ਪੱਕਾ ਰੰਗ ਹੋਵੇ ਜੋ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਦੇਵੇ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਰੰਗ, ਯਾਦ ਦਾ ਰੰਗ, ਅਨੇਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਰੰਗ, ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਰੰਗ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਿੱਤੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ, ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ, ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਨੂੰ ਮਧੁਰ ਬਣਾਓ।

*****

" ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਵਾਕੇ "

1- "ਗੁਪਤ ਬੰਧੇਲੀ ਗੋਪੀਕਾਵਾਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ"

ਗੀਤ:- ਬਿਨ ਵੇਖੇ ਪਿਆਰ ਕਰਾ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਯਾਦ ਕਰਾ.....।

ਹੁਣ ਇਹ ਗੀਤ ਕੋਈ ਬੰਧੇਲੀ ਮਸਤ ਗੋਪੀ ਦਾ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਵਾਲਾ ਵਿਚਿੱਤਰ ਖੇਡ। ਬਿਨ ਵੇਖੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚਾਰੀ ਕੀ ਜਾਣੇ, ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲਾ ਪਾਰੂ ਹੂਬਹੂ ਰਿਪੀਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਗੋਪੀ ਨੇ ਘਰਬਾਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਪਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕਰਮਬੰਧਨ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਝੂਮ - ਝੂਮ ਕੇ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਗਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਰ ਬੈਠੇ ਵੇਖ ਉਸ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਹੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ? ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਹੁਣ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਬੀਜ ਅਤੇ ਝਾੜ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੁਭਾਗਿਆ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਵੀ ਲੋਕ - ਲਾਜ਼ ਵਿਕਾਰੀ ਕੁਲ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ, ਇਹ ਹੈ ਆਪਣੀ ਕਮੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਘਰ ਫਿਟਾਉਣ ਆਈਆਂ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਫਿਟਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਉਵੇਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਘ੍ਰਿਣਾ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਇਵੇਂ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਗੋਪੀਆਂ ਰੇਸ ਕਰ ਵਿਜੈਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ! ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ਰਨ ਨਹੀਂ ਲਈ ਹੈ, ਬੱਚਾ ਕਦੀ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਅਸੀਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਰਹੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇਗਾ ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਰਚਨ ਵਾਲਾ ਉਹ ਠਹਿਰਿਆ ਸਰਵ ਦਾ ਬਾਪ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਦੀ ਨਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਜੇ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਸਰਨਾਗਤੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਰਨ ਪਈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ। ਬੱਚਾ ਕਦੀ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕੀ! ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਮਾਲਿਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਓ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਓ ਜਾਂ ਰਾਜਾਈ ਦਵੇ। ਇੱਕ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਅਤੇ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੱਸਣ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਸਦੈਵ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇ। ਇਹ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਮਾਇਆ ਤੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਯਾਦ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਕਰ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਤੇ ਤਾਂ ਸਭ ਝੱਟ ਫਿਰਦਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਖਾਸ ਮਾਤਾਵਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਿਹਾ ਬੱਚਾ ਮਿਲੇ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਿਹਾ ਪਤੀ ਮਿਲੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਿਹਾ ਬੱਚਾ ਜਾਂ ਪਤੀ ਵੀ ਮਿਲੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਿਹਾ ਗੁਣਵਾਨ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ। ਸਵਰਗ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਤਾਲੀ ਵਜਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਨਰਕ ਤੋਂ ਨਿਕਲਕੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗਿਆ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਹੇ ਫਲਾਣਾ ਸਵਰਗ ਪਧਾਰਿਆ ਤਾਂ ਬੇਲੇ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? ਜ਼ਰੂਰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਟੇਲੀ ਖਵਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਗਿਆ। ਸਿਰਫ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਗਿਆ। ਅੱਛਾ, ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਨਰਕ ਦਾ ਭੋਜਨ ਖਵਾਉਣ? ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹਰ ਗੱਲ ਗਿਆਨ ਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਸਭ ਮਰ ਜਾਣਗੇ ਫੇਰ ਕੌਣ ਕਿਸਦੇ ਲਈ ਰੋਣਗੇ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂਗੇ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਹੁਣ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡੀਏ। ਇਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ!

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਲੇਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਥ ਹੀ ਨਿਮਿਤ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਵੇਖੋਗੇ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝ ਗਏ ਨਾ। ਇਹ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸਮਝਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਬੜੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਬੁੱਢੇ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ - ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਬਣਨ। ਅਰੇ ਬੁੱਢੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਦੀ ਸਕੂਲ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਬੇਲੇ, ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਖਰ ਇਵੇਂ ਸੁਣਾਓ ਜੇ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣ। ਬੁੱਢੇ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਵੰਡਰ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਭਗਵਾਨ ਫੇਰ ਕਿੱਥੇ ਆਇਆ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਹੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ, ਫੇਰ ਸੁਖਸਮਵਤਨਵਾਸੀ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸੰਕਰ, ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਿਗਰੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦੱਸ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਆਪਣੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣੇਗੇ? ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਰਾਜਾਈ ਵੀ ਬਾਪ ਬਗ਼ੈਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਇਹ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਸ ਬਾਪ ਤੋਂ ਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਸਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਆਪਣਾ ਫੋਟੋ ਨਾਮ ਸਹਿਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਫੋਟੋ ਕੀ ਕੱਢਣਗੇ? ਬਿੰਦੀ ਦੇ ਉਪਰ ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖਣਗੇ! ਬਿੰਦੀ ਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਮ ਲਿਖੇਗੇ ਤਾਂ ਬਿੰਦੀ ਨਾਲ ਵੀ ਨਾਮ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਸਿਖਾਓ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕਰਾਓ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਹਨ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਵੇ। ਮਨਸਾ, ਵਾਚਾ, ਕਰਮਣਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦਵੇ। ਸਭਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਮਿੱਠੀ - ਮਿੱਠੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਓ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਸਭਨੂੰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵਰਸਾ ਪਾਓ। ਸਭਨੂੰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਆਖਰੀਨ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਾਲੇ ਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕਹਿਣਗੇ ਅਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਲੀਲਾ.....ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਭਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਸਭਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਦੂਗਰੀ ਠਹਿਰੀ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਜਾਦੂਗਰੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਇਸ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੇ ਜਾਦੂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਜਾਦੂਗਰ, ਰਤਨਾਗਰ ਇਹ ਸਭ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਸਭ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਕੇ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਇਕੱਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹੀ ਬਾਪ ਰਚਿਅਤਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਰਚਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਵਰਸਾ ਰਚਿਅਤਾ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਰਚਨਾ ਤੋਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ। ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਪੱਕਾ ਯਾਦ ਕਰ ਲਓ। ਬੁੱਢੇ ਵੀ ਤਿੱਖੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਢੀਆਂ ਦਾ ਫੇਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮਮਤਵ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਰਚਨਾ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਿਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੋੜ ਹੋਰ ਫੇਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਤੀਰ ਲੱਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਸ। ਫੇਰ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਰਹੋ, ਸਭ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਭਾਵੇਂ ਰੱਖੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਚੈਰਿਟੀ ਬਿਗਨਸ ਏਟ ਹੋਮ। ਜੇਕਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਣਗੇ? ਦੋਨਾਂ ਨਾਲ ਤੋੜ ਨਿਭਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂ? ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਓ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਂਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤ ਜਿੱਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੋ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਫੇਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਫੁੱਲ - ਫੁੱਲ ਕਿੱਥੇ ਇੱਥੇ ਦੇ। ਉੱਥੇ ਕਦੀ ਖੱਟੀ ਬਾਸੀ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਫੁੱਲ - ਫੁੱਲ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਏ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ - ਮੈਂ ਵੀ ਇਹ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਵੇਗੇ ਪਰ ਸਭਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਵਰਸਾ ਆਤਮਾ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ, ਜਵਾਨ ਸਭ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਕਾਲੇਜ਼ ਕਦੀ ਵੇਖਿਆ? ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਬੈਰਿਸਟਰ ਡਾਕੂਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਪੱਦ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਦੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ?

ਵੇਖਣਾ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਵੇਖਣਗੇ? ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਗ਼ੈਰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੇਖ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਵੇਖਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਲੁੱਕ ਕੇ ਵੇਖ ਆਵਾਂ। ਨਹੀਂ, ਪਾਰੂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਸਾਰੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਹੈ। ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਵਾਪਿਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। 63 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕੱਟ ਚੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਤਰਨੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਸ਼ ਪੀਣ ਦੀ ਜੇ ਭੁੱਖ ਲਗਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਛੱਡ ਦੇਣੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁੱਖੀ ਹੋਏ ਹੋ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਇਸਕੋਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਖ ਹੋਰ ਵੀ ਜਾਣ ਲਗ ਪੈਣਗੇ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਭਾਗੀਰਥ। ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਥ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਨਿਮਿਤ ਬਣਿਆ ਹੈ - ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਰੱਥ ਦਾ ਲੋਨ ਦੇਣ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਘੋੜਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਹਸੀਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਹਸੀਨ ਹੈ, ਪਰ ਰੱਥ ਇਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੋ ਕਾਲੀਆਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਬਨਾਉਣਾ ਹਾਂ।

ਬਾਪ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ ਜਾਂ ਡਰਾਮਾ? ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਫੇਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਐਕਟਰਸ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਹੋਰ ਫੇਰ ਰਾਵਣ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਦਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਉਦਾਸ ਕਿਉਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ! ਮਿਹਨਤ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਤਿਲਕ ਦੇ ਦੇਣ ਕੀ! ਆਪੇਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰਾਜਤਿਲਕ ਦੇਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ - ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪੇਹੀ ਤਿਲਕ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਸਵੀਟ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਵੀਟ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਨਰਕ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੋ ਧਨਵਾਨ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਸਵਰਗ ਹੈ, ਗਰੀਬ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਇਸਕੋਪ (ਸਿਨੇਮਾ) ਹੈਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਇਸਕੋਪ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਉੱਚ ਪੱਦ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਭਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠੀਆਂ - ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣੀਆਂ ਹਨ, ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਜੁੜਵਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੇਗ਼ਮਪੁਰ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭਵ: ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਮਨ - ਵਚਨ - ਕਰਮ ਤਿੰਨਾਂ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਹਾਈਨੇਸ ਅਤੇ ਹੌਲੀਨੇਸ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਵੈ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਉਹ ਬੇਗ਼ਮਪੁਰ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਜ ਵੀ ਨਿਆਰਾ ਅਤੇ ਤਖ਼ਤ ਵੀ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਲਾਈਟ ਦਾ ਤਾਜ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ - ਇਹ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸਵੈਚਿੰਤਨ ਹੈ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਹੜਾ ਉਲਾਸ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਦਾ ਉਲਾਸ ਰਹੇ ਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ ਭਰ - ਭਰ ਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਕੰਚਨ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲੋ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਓ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਇਸ ਵਕਤ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ? ਕਹੇਗੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਜਾਂ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਰਾਇਜ ਅਤੇ ਫਾਲ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਜੋ ਪਾਵਨ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਸੀ ਫੇਰ ਕਿਸਨੇ ਜਿੱਤ ਪਾਈ ਹੈ? ਰਾਵਣ ਨੇ। ਰਾਜਾਈ ਗਵਾ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਫਾਲ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਹੋਵੇਗਾ ਵੀ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਸੀ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਾ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਾ ਅਸੀਂ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਖੜੇ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਪਤਿਤ ਯੁਗ, ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਪਾਵਨ ਯੁਗ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਪਾਵਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਮਨੁੱਖ। ਪਰ ਉਹ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਇਵੇਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ। ਇੱਥੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਦੈਵ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਯਾਦ ਕਰ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਪਤਿਤ ਭਾਰਤ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਵਨ ਭਾਰਤ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਭੋਜਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਵੀ ਭੋਜਨ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਗ਼ੈਰ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਅਜਾਮਿਲ ਜਿਹੇ ਪਾਪੀ ਹੋਣਗੇ, ਜੇ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਸ ਬਗ਼ੈਰ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਵੇਗੇ ਜੇ ਭੋਜਨ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੋਟ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੋਣਗੇ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ। ਫੇਰ ਪਿੱਛੇ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਵੇਖੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੀਆਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਗ਼ੈਰ ਅਸੀਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੇਰਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਸੱਤ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮਨੁੱਖ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕੈਣ - ਕੈਣ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ? ਕੋਈ ਤਾਂ ਕੰਡੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗ਼ੀਚਾ। ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਕੰਡੇ ਵੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਦਾ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿੰਗ ਆਫ਼ ਫਲਾਵਰਸ। ਦੈਵੀ ਫਲਾਵਰਸ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹਨ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਿਲੀ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਇਹ ਫੈਮਿਲੀ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਪਹਿਲੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਅਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਚਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਨਾਤਾ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਹੈ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਵੀ ਸਤਸੰਗ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਉਹੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਪੁਰਾਣੇ ਧਰਮ

ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ! ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਭਾਵੇਂ ਅਮੇਰਿਕਾ ਰਸ਼ੀਆ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹਨ ਪਰ ਸਵਰਗ ਜਿਹਾ ਸੁੱਖ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਜਿਹਾ ਮਹਿਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਇੱਥੇ ਸੋਨਾ ਹੈ ਹੀ ਕਿੱਥੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹਰ ਥਾਂ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੀਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਮੁੱਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਸਭ ਨਵੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ ਭਰਤੁ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਭ ਖਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਗਰ ਨੇ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ। ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਢੇਰ ਮਿਲਣਗੇ। ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਸਦਾ ਉਲਾਸ ਰਹੇ ਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ, ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ ਭਰਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਭਰਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਕੰਚਨ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਮੁੱਖ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਉਲਾਸ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਗੁਪਤ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗੁਪਤ ਸੈਨਾ ਹੋ। ਨਾਨ ਵਾਇਲੈਂਸ, ਅਣ - ਨੋਨ ਵਾਰਿਯਰਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਫਲਾਣਾ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਵਾਨ ਵਾਰਿਯਰਸ ਹੈ। ਪਰ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਗੌਰਮੈਂਟ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਣਨੋਨ ਵਾਰਿਯਰਸ, ਨਾਨਵਾਇਲੈਂਸ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਇਹ ਵਿਕਾਰ, ਜੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਹੀ ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ, ਪਰ ਮਾਇਆ ਵੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਥੱਪੜ ਇਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇੱਕਦਮ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਇੱਕਦਮ ਚਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਕਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਮੁਹੱਬਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਮੁਹੱਬਤ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੋ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰੂਪ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ - ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਵ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਫੇਰ 9 - 10 ਲੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਝਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਲਯ ਤਾਂ ਕਦੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਝਾੜ ਹੈ। ਬੀਜ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਪਤੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ, ਗੋਲੇ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ, ਕਿੰਨੇ ਧਰਮ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਹ ਫੇਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ? ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚੱਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਉਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਇਹ ਪੱਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਸ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣੇਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਹੈ। ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਦੇ ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਮਦਰ। ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਨ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲੇ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਬਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੈਜ ਤੇ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਓ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਚਿੱਤਰ ਫ੍ਰੀ ਦੇ ਦਵੇ। ਬਾਬਾ ਸੋਗਾਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੈਸੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਣਗੇ, ਬਾਬਾ ਦਾ ਵੀ ਖਰਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜਲਦੀ ਭੇਜ ਦੇਣਗੇ। ਘਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰਾਂਸਲਾਇਟ ਦੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਬਣੇਗੀ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਵੇਖਣ ਆਉਣਗੇ। ਪੁੰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਵਿਹੰਗ ਮਾਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਟਾਲ ਲੈਣ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਖਰਚਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਖਰੀਦ ਕਰਨ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਣਗੇ, ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਖਰੀਦ ਕਰਨ। ਇਹ ਹੱਟੀ ਹੈ ਨਾ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇਗਾ, ਇਸਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਕੇ ਫੁੱਲ ਪਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦ੍ਰਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਭਗਵਾਨ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ

ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਦੋਨੋ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਪਾਤਰ ਹੀ ਇਹੋ ਹੈ ਫੇਰ ਸਭਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਬੁੱਢਾ ਤਾਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬੁੱਢਾ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਬੁੱਢੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬਾਕੀ ਪੱਥਰ ਬੁੱਢੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਹੈ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ, ਤਦ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫੇਰ ਫਾਰਖਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਹਾਨ ਮੂਰਖ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੇਖੋ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਬਾਪ ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲੋਗੇ ਤਾਂ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸੇ ਪੂਜਯ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ? ਪਤਿਤ ਭਿਖਾਰੀ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਸਭਦਾ ਇਕਰਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਕੋਈ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਟੁਟਰ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਟੁਟਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਿਵਾਏ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਸੈਤਾਨੀ ਹੈ। ਸੰਗ ਤਾਰੇ ਕੁਸੰਗ ਬੋਰੇ। ਜੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ - ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਸਰਵਿਸੇਬਲ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਫਰਮਾਂਬਦਰ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜੇ ਦੇਹ ਰਹਿਤ ਵਿਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਉਸ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਫਸਾਉਣੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਥੱਪੜ ਨਾ ਲਗੇ, ਇਹ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਜੇ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਦੂਜਾ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣਾਵੇ ਉਸਦਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਾਰਨ ਦਾ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਡਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਾ. ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਭਵ:
ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਡਰ ਇਹ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਜਿੱਥੇ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਿੱਥੇ ਡਰ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਦੁੱਖ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਹੈ ਹੀ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬੱਚੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਹਰ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਮਾਧਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮਾਧਾਨ ਸਵਰੂਪ ਹੋ ਇਸਲਈ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਡਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਖੇਡ ਕਰਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਡਰਾਉਣ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੀ ਵਿ੍ਤੀ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਵਿ੍ਤੀ ਸਵੈ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਖਵਈਆ ਆਇਆ ਹੈ ਨਈਆ ਪਾਰ ਲਗਾਉਣ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸੱਚੇ ਹੋਕੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਨਈਆ ਹਿਲੇਗੀ - ਡੁਲੇਗੀ ਪਰ ਡੁੱਬ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ - ਆਉਂਦੇ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਸਾਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਕਾਰ ਦੀ ਯਾਦ ਸਹਿਜ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ ਜਾਂ ਸੂਖਸਮਵਤਨਵਾਸੀ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਆਕਾਰ ਜਾਂ ਸਾਕਾਰ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜੋ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਬਿੰਦੀ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ 30 - 35 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ! ਕੋਈ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਸੱਚਾ ਹੀਰਾ। ਹੀਰੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਡੱਬੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਚੰਗੇ ਹੀਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੋਨੇ - ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਡੱਬੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਫੇਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੀਰੇ ਨੂੰ ਜੋਹਰੀ ਹੀ ਜਾਣੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਝੂਠਾ ਹੀਰਾ ਵਿਖਾਇਆ ਤਾਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਠੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਝੂਠੇ ਵੀ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚ ਦੀ ਨਾਂਵ ਹਿੱਲੇ - ਡੁੱਲੇ ਤੇ ਡੁੱਬੇ ਨਹੀਂ। ਝੂਠ ਦੀ ਨਾਂਵ ਹਿਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਇੱਥੇ ਇਸ ਨਾਂਵ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਟ੍ਰੈਟਰ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਖਵਈਆ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਗਵਾਨ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਝੂਠ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵਾਲੇ ਵੀ ਕੋਈ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਪੂਰੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਪਤ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਉਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ - ਰਹਿੰਦੇ ਸਾਕਾਰ ਹੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹਨ, ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ, ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ, ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਦੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਕੀ! ਸਿਰਫ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਮੇਕ੍ਸ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਦੁੱਖੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੰਗ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੇਕ੍ਸ ਜਾਂ ਮੁਕਤੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੇ ਦੁੱਖੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਬੈਠ ਜਪੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਦੁੱਖ ਹਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਗਲੇ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਬੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਨ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁੱਖ ਸੀ, ਹੁਣ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਸੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਦੁੱਖ ਹੈ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਕੰਡਾ। ਫੇਰ ਹੈ ਕਾਮ ਦਾ ਕੰਡਾ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੱਲਣਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਘਰ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਕੋਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ - ਬਾਬਾ, ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਆਕੇ

ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਪ੍ਰੇਣਨਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਠਿੱਕਰ - ਭਿੱਤਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਮੱਤ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਠਹਿਰੇ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਤਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਧਰਮ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਨਣਗੇ, ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣਗੇ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਜਾਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦੱਸਦੇ ਹੋ - ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਜਦੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇਗਾ ਉਦੋਂ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵੇਗੀ। ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਤੋਂ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਵੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਹਾਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਭਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਰਿਹਰਸਲ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਰਥ ਕਵੇਕ ਆਦਿ ਵੀ ਹੋਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬੰਬ ਫਟਣਗੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨੈਚੁਰਲ ਕਲੈਮਿਟੀਜ਼ ਵੀ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਅੰਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਸਟੀਮਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਫੈਮਨ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ, ਭੁੱਖੇ ਮਰਦੇ - ਮਰਦੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਭੁੱਖ ਹੜਤਾਲ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫੇਰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਜਲ ਜਾਂ ਮੱਖੀ (ਸ਼ਹਿਦ) ਆਦਿ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਜਨ ਵਿੱਚ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਅਚਾਨਕ ਅਰਥ ਕਵੇਕ ਹੋਵੇਗੀ, ਮਰ ਜਾਵੇਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਰੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਖ਼ੁਦ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਾਣੇ, ਹੋਰ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟਾਈਮ ਹੈ ਆਉਣ ਦਾ। ਜੇ ਫੇਰ ਇਸ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕੌਣ ਦੇਵੇ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ.....ਹੁਣ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਇਕ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੱਛਰਾਂ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ਏ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਫੇਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ? ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੱਛਰਾਂ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ਏ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸਾਰਾ ਝੁੰਡ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਬਗ਼ੈਰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੈਨ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ, ਮਾਰ - ਪੀਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਲੋ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਇਸ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਿਆਹ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਜਾਓ ਪਰ ਯਾਦ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਰੋ। ਨਾਲੇਜ਼ ਸਾਰੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰੋ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਬਾਬਾ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਘਰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ? ਭਗਤ ਲੋਕ ਘਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਫੇਰ ਵੀ ਭਗਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਘਰ - ਘਰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੈਕੁੰਠ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਸੰਗਮ ਦੇ ਵਕਤ ਹੀ ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਠਹਿਰਿਆ। ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ ਬਾਪ ਨੇ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਸੁਣੀ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਬਾਪ ਦੋ ਬਦਲੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਵੀ ਖੰਡਨ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਖੰਡਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਕੇ ਗਏ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਿਆ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ

ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇਗਾ ਕੀ? ਨਾ ਕੋਈ ਇਸ ਖਿਆਲਾਤ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਮੰਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫੋਟੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਸਤਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਫਲਾਣੇ ਸਵਾਮੀ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ। ਕਿਸਦੀ ਕਥਾ? ਵੇਦਾਂਤ ਦੀ ਕਥਾ, ਗੀਤਾ ਦੀ ਕਥਾ, ਭਾਗਵਤ ਦੀ ਕਥਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਕੀ! ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਗੀਤਾ ਆਦਿ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਰੱਬ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਰੋਜ਼ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਤੇਤੇ ਮੁਆਫਿਕ ਕੰਠ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਝੱਟ ਗੀਤਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਮਮਤਾਵ ਮਿਟਾ ਦਵੇ। ਸਿਰਫ਼ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਆਸਿਕ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਮਾਸੂਕ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵੀ ਇਵੇਂ ਪੱਕੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਨ, ਝਾਂਝ ਆਦਿ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਗੀਤ ਵੀ ਕੋਈ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਜਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਖੁਦ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮੀਰਾ ਭਗਤਣੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਗਿਆਨੀ ਹੋ। ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਭਗਤ ਹੋ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਪੈਗੰਬਰ ਬਣੋ, ਮੈਸੋਜਰ ਬਣੋ, ਸਭਨੂੰ ਇਹੀ ਪੈਗ਼ਾਮ ਦਵੋ ਕਿ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਵਕਤ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਪਰਿਚੈ ਬੈਠ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮੰਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੈਲਥ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਵੈਲਥ ਮਿਲੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਾਲ ਤੋਂ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਕਦੀ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਾਲ ਤੇ ਵਿਜੈ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤ ਦਾ ਟਾਇਟਲ ਮਿਲੇ। ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੈਗ਼ਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ।
2. ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਘਰ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਤਿਆਗ, ਤਪੱਸਿਆ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:
ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਤਪੱਸਿਆ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਤਿਆਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਿਆਗ ਨਾਲ ਹੀ ਸਵੈ ਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਭਾਗ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਾ - ਇਹੀ ਤਪੱਸਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤਿਆਗ, ਤਪੱਸਿਆ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਹੱਦ ਦੇ ਭਾਵ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਠਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਦੂਜੇ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਕਦੀ ਵੀ ਤੂੰ ਮੈਂ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਨਾ ਆਏ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ, ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦੇਣਾ - ਇਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਅਹਿੰਸਾ ਹੈ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਲੱਕੀ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਫਿਕਰਾਤ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਿਆਲਾਤ ਚੱਲਦੇ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜੋ ਸਪੂਤ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਜੁੜਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਹੋਣਗੇ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਸਪੂਤ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਲੈ ਲਓ ਦੁਆਵਾਂ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੀਆਂ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹਰ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਅਤੇ 2-4 ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਆਦਿ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਹੱਦ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹੱਦ ਦੇ, ਲੈ ਲਓ ਦੁਆਵਾਂ ਹੱਦ ਦੇ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਂ - ਬਾਪ। ਉਹ ਹੱਦ ਦੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਟੀਚਰ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ, ਟੀਚਰ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਗੁਰੂ। ਸਤ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਤ ਲਿਖਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਲੈਕਿਕ ਘਰ ਵਿੱਚ 2-4 ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਸੈਂਟਰਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬੱਚਾ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਇਹ ਸੈਤਾਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫੁਰਨਾ ਤਾਂ ਇਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰਹੇਗਾ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਫੁਰਨੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਫੁਰਨਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਫੁਰਨੇ (ਖਿਆਲਾਤ) ਦੂਜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਬੜੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਨਾ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਖਾਲ ਉਤਾਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੱਕ ਤੋਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੋਟੀ ਤੋਂ ਫੜ੍ਹ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਸਭਦਾ ਵਿਚਾਰ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਈਏ। ਸਭ ਤਾਂ ਇਕਰਸ ਚਲ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਗਈ ਫੇਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ। ਇਹ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਸਥਾਪਨ ਹੋਣਾ ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਹੋ, ਇਹ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਲੱਖਪਤੀ, ਕਰੋੜਪਤੀ ਹੋਵੇ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਟਾਈਮ ਹੀ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਤੁਸੀਂ ਰੇਡੀਓ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣਦੇ ਹੋ - ਕੀ - ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਬਹੁਤ ਝਗੜਾ ਵੱਧਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੂਤ ਮੁੰਡਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ, ਮਰਦੇ ਹਨ। ਤਿਆਰੀਆਂ ਇਵੇਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਕਿ ਹੋਈ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੈ! ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰੇਜ਼ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਆਪਣੇ ਲਈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਕਰਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਲ ਪਾਉਣਗੇ। ਆਪਣਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਲਓ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਲਾਡਲੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਾਮ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਰਾਮਰਾਜ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ? ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਸਪੂਤ ਬੱਚੇ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਸਭਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਜੁੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਹਨ, ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਾ ਲਾਇਕ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਜੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੁੜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਹੋਣ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਪੂਰਾ

ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹ ਕੀ ਕਰੇਗੇ? ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜੇ ਵੀ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰੋ। ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿਸਦਾ ਸੰਗ ਕਰੀਏ? ਬਾਬਾ ਝੱਟ ਦੱਸ ਦੇਣਗੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਸੰਗ ਹੀ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਵੀ ਉਲਟਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਗ ਤਾਰੇ ਕੁਸੰਗ ਬੇਰੇ। ਕੁਸੰਗ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਪੂਜਾ ਦੇ ਵੀ ਨੈਕਰ ਚਾਕਰ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਵਿਸ਼ਾਲਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲੈ ਉਸ ਤੇ ਚਲੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਫਤ ਪਦ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੇਲ ਹੋਏ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ ਫੇਲ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੇਗੇ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੀ ਪਦ ਮਿਲੇਗਾ? ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਤਾਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨੂੰ ਹੀ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਜੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ, ਉੱਚ ਪੱਦ ਵੀ ਉਹ ਪਾਉਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਇੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਰੋਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਜਿਸਟਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਅਤੇ ਚਲਨ ਦਾ ਵੀ ਰਜਿਸਟਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ। ਯੋਗ ਚੰਗਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚਲਨ ਵੀ ਚੰਗੀ ਰਹੇਗੀ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਕਿਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ ਯਾਦ ਲਈ ਇਸਲਈ ਹੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਕੱਢ ਦਵੇ। ਬਾਪ ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ! ਵੰਡਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਆਤਮਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਪਾਪ ਦਗਧ (ਸੜ) ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਧੱਕਾ ਖਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਠੰਢੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਸਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਫ਼ਸਟਕਲਾਸ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਘੁੰਮਦੇ ਫ਼ਿਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬਗ਼ੀਚੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਕੇ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਝਰਮੁਈ ਝਰਮੁਈ ਆਦਿ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਟਾਈਮ ਮਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ। ਫ਼ਸਟਕਲਾਸ ਸੱਚੇ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦਾ ਫ਼ੋਟੋ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਫ਼ੋਟੋ ਰੱਖੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਮਝੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਅਤੇ ਗੋਲੇ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਫ਼ਸਟਕਲਾਸ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਅਰੂ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾਮ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਪਣਾ ਖਾਨਾ ਹੀ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਇਲੈਂਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਇੰਸ ਤੇ ਵਿਜੈ ਪਾਣੀ ਹੈ। ਸਾਇਲੈਂਸ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਰਾਸ਼ੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਮਿਲਟ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ 3 ਮਿੰਟ ਸਾਇਲੈਂਸ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਥਾਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ। ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੱਤਵ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਤਾਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ। ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਤਿਲਕ ਬਣਾਏ ਇੱਥੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਦਕਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ? ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਕਿਵੇਂ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਸੰਗ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਗੁਰੂ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ਼ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ਮੱਥਾ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਹੀ ਮੰਦਿਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਹ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਮੱਥਾ ਕਿਉਂ ਟੇਕਦੇ ਹਾਂ? ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਇਆ, ਹੁਣ ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਿੰਦੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਬਿੰਦੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗਾ? ਇਹ ਹੈ ਬੜੀ ਗੁਪਤ ਗੱਲ। ਗੀਤਾ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਜੇ ਖੁਦ ਮਾਲਿਕ ਹਨ, ਉਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਪਾਰੂ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਣੀ ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ.....ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ - ਅੱਥਰੂ ਨਹੀਂ ਬਹਾਵਾਂਗੇ। ਫਲਾਣਾ ਮਰ ਗਿਆ, ਆਤਮਾ ਨੇ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਸਰੀਰ ਲਿਆ, ਫੇਰ ਰੋਣ ਦੀ ਕੀ ਦਰਕਾਰ? ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅੱਥਰੂ ਆਇਆ - ਨਾਪਾਸ ਹੋਏ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਦੀ ਰੋਵਾਂਗੇ ਨਹੀਂ। ਪਰਵਾਹ ਸੀ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ

ਦੀ, ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ, ਸਿਰਫ਼ ਪਾਂਡਵ ਬਚੇ। ਉਹ ਕੁੱਤਾ ਨਾਲ ਲੈ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਗੱਲ ਗਏ। ਜਿੱਤ ਪਾਈ ਅਤੇ ਮਰ ਗਏ। ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦੀ। ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਨਫ਼ਰਤ ਕੜਾ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਵੈਰਾਗ ਅੱਖਰ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫ਼ੇਰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫ਼ੇਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਫ਼ੇਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੇੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਹੈ ਅੰਤ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ ਫ਼ੇਰ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ। ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣਣ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਚੋਟੀ ਹੈ, ਨਾ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤਾ, ਖੜੀ, ਵੈਸ਼ਯ, ਸ਼ੁਦ੍ਰ। ਬਸ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਕੈਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਿੰਨੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ ਫ਼ੇਰ ਉਹ ਸਭ ਪੈਸੇ ਕਿੱਥੇ ਗਏ! ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ - ਟੇਕਦੇ ਟਿੱਪੜ ਘਸਾਉਂਦੇ ਪੈਸਾ ਗਵਾਇਆ। ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਾਕੇ ਗਏ ਫ਼ੇਰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ! ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਝਰਮੁਈ ਝਗਮੁਈ (ਪਰਚਿੰਤਨ) ਦੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਨਾਲ ਵਾਤਾਵਰਨ ਖ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣ ਆਪਣੇ ਮਾਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਕਦੀ ਰੋਵਾਂਗੇ ਨਹੀਂ। ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਅੱਥਰੂ ਨਹੀਂ ਬਹਾਵਾਂਗੇ। ਜੇ ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ, ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਰਜਿਸਟਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਰਵਿਘਨ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਵੈ ਦੇ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਭਵ:
ਜੇ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤਕਾਲ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਪੱਕਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਵੈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਕਾਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਨਿਰਵਿਘਨ ਆਤਮਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਫ਼ਸਟ ਡਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਹੀ ਲਕਸ਼ ਰਹੇ ਕਿ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਦਾ ਉਪਕਾਰ ਅਰਥਾਤ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਸਵੈ ਦੁਆਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੀਆਂ।

*****

ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ

ਅੱਜ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਸੰਪੰਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ - ਸਨੇਹ, ਸਹਿਯੋਗ ਅਰਥਾਤ ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਚੇਤਨ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ। ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਸਵਰੂਪ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ, ਸਿਰਫ਼ ਸਵੈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਿੰਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਇਵੇਂ ਮਾਸਟਰ ਸਾਗਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜੇ ਵੀ ਗਿਆਨੀ ਜਾਂ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ ਕਿ ਸਨੇਹ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਸਾਗਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਸਨੇਹ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦੀਆਂ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਵੈ ਹੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਮਾਸਟਰ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਦੁਆਰਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਭਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਨੇਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਉਣੀ ਹੈ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਸ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਇਹ ਵਰਨਣ ਕਰੇ ਕਿ ਇਹ ਸੁਸ਼ਨ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਦੀ ਸਨੇਹੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸ੍ਵਦੀ ਸਦਾ ਸਨੇਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਅਨੁਭੂਤੀਆਂ ਜਦੋਂ ਸ੍ਵਦੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਹੋਣ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਮਾਸਟਰ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੱਚੇ ਆਤਮਿਕ ਸਨੇਹ ਦੀ ਭੁੱਖੀ ਹੈ। ਸਵਾਰਥੀ ਸਨੇਹ ਵੇਖ - ਵੇਖ ਉਸ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਦਿਲ ਉਪਰਾਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਤਮਿਕ ਸਨੇਹ ਦੀ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਘੜੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ - ਸਨੇਹ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਨੇਹੀ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਜਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ! ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤੱਕ ਹੋਵੇ ਇਹ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੋ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਇਹ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ, ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣਾਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਕੀ ਹੈ? ਹਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੇਗੀ ਇਸਲਈ ਕਈ ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣ ਗਏ। ਰੋਜ਼ ਆ ਵੀ ਰਹੇ ਹਨ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਨਿਯਮ ਵੀ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵਿਧੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ? ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਸਿਰਫ਼ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਹਫ਼ਤਾ ਕੋਰਸ ਕਰਾਉਣਾ, ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੁਣਾਉਣਾ, ਇਹ ਤਾਂ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਪਰਮਪਰਾ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ - ਸੁਣਾਉਣਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਝ ਦੇਣਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਉਣਾ ਅਰਥਾਤ ਲੈਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੁਣਾਉਣਾ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਜੇ ਵੀ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ ਕਿ ਕੁਝ ਲੈਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਗਿਆਨ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਸਨੇਹ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਸਨੇਹ ਦੇ ਧਨ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਯਾਦ ਬਲ ਦੇ ਧਨ ਨਾਲ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਧਨ ਨਾਲ, ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਧਨ ਨਾਲ ਹੱਥ ਅਰਥਾਤ ਬੁੱਧੀ ਭਰਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ। ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਦੋ ਬੋਲ ਦੁਆਰਾ, ਆਪਣੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਿਧੀ ਦੇ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਸੰਪਰਕ ਦੁਆਰਾ ਦਾਤਾ ਬਣ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗੇ ਕਿ ਹਰ ਵਕਤ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਨਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹੱਟ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅੱਗੇ ਜੇ ਵੱਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਉਹ ਨਹੀਂ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਦਾਤਾ ਬਣੇ, ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਓ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਹਯੋਗੀ ਜਾਂ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਸਿਰਫ਼ ਸਵੈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹਨ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਉਮੰਗ, ਉਤਸਾਹ ਦੀ ਲਹਿਰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸ੍ਵਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹਨ। ਕਿਸੀ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਕਤ ਇਹ ਸਹਿਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਸ੍ਵਦੀ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਰ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ਵ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਬੋਲ ਨਿਕਲਣ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸ੍ਵਦੀ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹਨ। ਪਰਸਨਲ ਇੱਕ ਦੇ ਦੋ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਵਾਰਥ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋਣਗੇ। ਹੱਦ ਦੇ

ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋਣਗੇ। ਸੱਚੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਦਾ ਟਾਈਟਲ ਕੀ ਹੈ? ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੈਂਟਰਸ ਦੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ? ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਾਸ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੋ? ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਟਾਈਟਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਜੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੈਂਟਰ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ। ਪਰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਹਦ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ, ਇਸਨੂੰ ਕਹੇਗੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਆਤਮਾ। ਇਸ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਸ੍ਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਵੈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸ੍ਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਗੇ। ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਸਹਿਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਦੀ ਲਾਈਟ ਮਾਈਟ ਦੂਜੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੀ ਲਾਈਟ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ, ਮਾਈਟ ਹਾਊਸ ਬਣ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਓ। ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਕਿ ਨਿਰਬਲਤਾ ਦੇ ਅੰਧਕਾਰ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਸਮਝਣ ਕਿ ਇਹ ਆਤਮਾ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ। ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਰਾਉਣਗੇ ਪਰ ਨਿਮਿਤ ਬਣ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਟਕਾ ਦਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਦੇਣ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸਮਰਥੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਗੇ। ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਰ ਬੋਲ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਏ। ਹਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾਤਾ ਦੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਵਾਏ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇਗਾ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਸਦਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣਗੇ। ਮੇਰਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੈ, ਇਹ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਦੀ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹਨ। ਸਹਿਯੋਗੀ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਹ ਦਵਾਪਰਯੁਗੀ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਮੁਆਫਿਕ ਬੇਮੁੱਖ ਕੀਤਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇਆ ਨਾ ਕਿ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਡਿਗਣਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਪਾਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸੱਤ ਦੇ ਵੱਲ ਹੀ ਸੰਬੰਧ ਜੋੜਣਗੇ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਹਾਸਾ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਕਸ਼ੇ ਕੀ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਣ ਕੀ ਹਨ! ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ ਬਾਪ ਵੱਲ ਅਤੇ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ। ਜਿਵੇਂ ਦੂਜੇ ਡਿਵਾਇਨ ਫ਼ਾਦਰਸ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ, ਉਹ ਉਪਰ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਡਿਵਾਇਨ ਫ਼ਾਦਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਹ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਸਿੱਧੇ ਰਸਤੇ ਦੇ ਬਜਾਏ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫ਼ਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਸਤਾ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ। ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਸੱਚਾ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾਤਾ ਬਣ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਹਰ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਹਰ ਵਕਤ ਦ੍ਰਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਣ ਸਮਝ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਇੱਕ ਦੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇ ਇਕਰਸ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਇਵੇਂ ਸਦਾ ਅਤੇ ਸ੍ਵ ਦੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ:- ਇਹ ਲਸ਼ਕਰ ਕੀ ਕਰੇਗਾ? ਲਸ਼ਕਰ ਜਾਂ ਸੈਨਾ ਸਦਾ ਵਿਜੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੈਨਾ ਵਿਜੈ ਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੇ ਲਈ ਸੈਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੇ ਵਿਜੈ ਪਾਉਣਾ ਇਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਇਸ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਵਕਤ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਕਤ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਤੇਜ਼ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਕਤ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ ਇਸਲਈ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰੋ। ਜੇ ਢਿੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਵੈ ਹੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਦਾ ਵਿਜੈਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਿਜੈਈ ਹੋ?

ਸਦਾ ਇਹੀ ਲਕਸ਼ੇ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸਰਵਿਸ਼ੇਸ਼ਲ ਬਣ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੇ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹੋ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਸਮਝਕੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚੱਲੋ। ਜੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵੈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਭਾਗਿਆ ਕੇਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਸਦਾ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਪੂਜਯ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਹਰ ਕਰਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਿਵਤਨ ਕਰ ਲਵੋ। ਪੂਜਯ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਦੀ ਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਮਹਾਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। 100 ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋਣ। ਤਾਂ 100 ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕੀ ਕਮਾਲ ਦਾ ਪਲੈਨ ਸੋਚਿਆ

ਹੈ। ਕਿਸੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ ਇਸ ਲਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ? ਆਪਣੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੋ ਨਾ। ਕਦੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ, ਕਦੀ ਯਾਦ ਦੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ। ਕਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ। ਮੌਜਾਂ ਹੀ ਮੌਜਾਂ ਹਨ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਹੀ ਮੌਜਾਂ ਦਾ ਯੁਗ। ਅੱਛਾ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਉਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਸਦਾ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਸਵੈ ਨੂੰ ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਹੈ ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ। ਸਦਾ ਅਥੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹੇ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:-

ਕਰਨਹਾਰ ਅਤੇ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਲਾਈਟ ਦੇ ਤਾਜਧਾਰੀ ਭਵ ਮੈਂ ਨਿਮਿਤ ਕਰਮਯੋਗੀ, ਕਰਨਹਾਰ ਹਾਂ, ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਬਾਪ ਹੈ - ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵੈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਲਾਈਟ ਦੇ ਤਾਜਧਾਰੀ ਜਾਂ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਬਸ ਬਾਪ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੀਜਾ ਨਾ ਕੋਈ - ਇਹ ਅਨੁਭੂਤੀ ਸਹਿਜ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਮਾਇਆਜੀਤ, ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਏ ਜੀਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀਜੀਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਕਦੀ ਕੋਈ ਗ਼ਲਤੀ ਨਾਲ ਵੀ, ਕਿਸੀ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਵ ਦਾ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਬੋਲ ਚੁੱਕ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਤਾਜ ਦੇ ਬਜਾਏ ਫਿਕਰ ਦੇ ਅਨੇਕ ਟੋਕਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸ੍ਰਵ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹਿਕ ਨਾਤਿਆਂ ਤੋਂ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣੇ।

*****

ਸੂਚਨਾ:- ਅੱਜ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀਏ ਯੋਗ ਦਿਵਸ ਤੀਜਾ ਰਵੀਵਾਰ ਹੈ, ਸ਼ਾਮ 6:30 ਤੋਂ 7:30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਸਭ ਭਰਾ ਭੈਣਾਂ ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਯੋਗ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਹੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖੋ - ਕਿ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ, ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੱਤ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚੱਲਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਵਰਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਵੇ। ਮੈਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਭਟਕਨਾ ਬੰਦ ਹੋਇਆ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗਤ ਮਤ ਨਿਆਰੀ ਕਿਉਂ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਭਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੀ ਇੱਕ ਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, 2. ਈਸ਼ਵਰ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾਰੀ ਤੋਂ ਪੂਜਯ ਬਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤ ਮਤ ਨਿਆਰੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਜੇਕਰ ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਸੇ ਜਾਓ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਤੋਂ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਕਿਸਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਨ? ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਬੇਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਇੱਕ ਹੱਦ ਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਭ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹੋ - ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਲੋਕ, ਪਰਮਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਧਾਮ। ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਵਰਗ ਨਰਕ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਰਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗੇ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੇਗੇ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਰਾਜ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਰਤ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਰਾਜ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ - ਇਹ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਸਭ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹਨ ਜੋ ਨਾ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ, ਨਾ ਧਰਮ ਸੁਪਾਕ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਫੇਰ ਕਦੇ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਆਉਣਗੇ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਿੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੇ ਆਕੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਫੇਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਆਕੇ ਫੇਰ ਸਥਾਪਨ ਕਰਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫੇਰ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ। ਪਹਿਲੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਧਰਮ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਧਰਮ ਸੀ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਮਰਾਜ ਸੀ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ ਫੇਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ ਰਾਮਰਾਜ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਜੋ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਸੀ, ਉਹ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਬਣੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਬਣੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ 84 ਲੱਖ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਹੁਣ 84 ਲੱਖ ਦਾ ਕੋਣ ਬੈਠ ਵਿਚਾਰ ਕਰਣਗੇ ਇਸਲਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰੇਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕਦੀ ਧੱਕਾ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ। ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪੂਜਯ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੂਜਾਰੀ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਪੂਜਯ ਸੀ ਨਾ, ਇਹ ਕਿਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਣਗੇ। ਆਪਣਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਏ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜਯ, ਸੇ ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗਤ ਮਤ ਨਿਆਰੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਗਤ ਮਤ ਨਿਆਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਮਤ - ਮਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਮਤ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗਤ ਅਤੇ ਮਤ। ਗਤ ਅਰਥਾਤ ਸਦਗਤੀ। ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸੁਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਰਾਮ। ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਰਾਮ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿਣਗੇ ਜਿੱਧਰ ਵੇਖੋ ਰਾਮ ਹੀ ਰਾਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਿਆਰਾ। ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੁੱਖ, ਸੋਝਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੁੱਖ।

ਹਨੂਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਬੰਦਗੀ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਭੀਖ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਭੀਖ ਮੰਗਣਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਭਿਖਾਰੀ ਨੂੰ ਇਨਸਾਲਵੈਂਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਾਲਵੈਂਟ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਲਵੈਂਟ। ਭਾਰਤ ਹੁਣ ਇਨਸਾਲਵੈਂਟ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਲਿੱਖ ਦੇਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਮੱਥਾ ਹੀ ਫਿਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਖਾਦ ਪਈ ਹੈ। ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਜੰਕ ਖਾਧੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਜੰਕ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲੇ? ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਆਤਮਾ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਮਰ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਮਰਲੋਕ। ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਅਮਰਲੋਕ ਸੀ ਫੇਰ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ। ਅਮਰਲੋਕ ਅਰਥਾਤ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉੱਥੇ ਉਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ।

ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਰਿਸ਼ੀ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਾਚਾਰਿਆ। ਇਹ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਨੇ ਤਾਂ ਗਰਭ ਤੋਂ ਜਨਮ ਲਿਆ, ਕੋਈ ਉਪਰੋਂ ਅਵਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਲਿਕ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਹੁਣ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਅਰਥ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਾਂ ਨਾ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਮਾਇਆ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਬੁਲਵਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸ਼ਿਵ ਹਾਂ, ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਸੈਤਾਨ ਹੈ। ਸਮਝਦਾਰ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਕਰਰ ਇਹ ਹੈ ਨਾ। ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਦਾ ਅਸੀਂ ਸੁਣੀਏ ਹੀ ਕਿਉਂ! ਜੇਕਰ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਇਹ ਗੱਲ ਰਾਈਟ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਬਾਪ ਝੱਟ ਸਮਝਾ ਦੇਣਗੇ। ਕਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਚਮਾਟ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ, ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਵੀ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਥੋੜ੍ਹੀ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਦੇਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਈ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਫਸਟਕਲਾਸ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਿਤੇ- ਕਿਤੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਪੁੱਛਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕੀ - ਕੀ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਫਲਾਣੇ ਵਿੱਚ ਮਮਾ ਆਉਂਦੀ ਹਾਂ, ਫਲਾਣੇ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਬਾਪ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਸਦੈਵ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਰਮ - ਬੰਧਨ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਵਿਵੇਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਜਦੋਂਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੁਛੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਕਰਮਭੋਗ ਤਾਂ ਹਜ਼ੇ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸਦੈਵ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹੋਗੇ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮਰੁਆ ਮੇਤ ਮਲੂਕਾ ਸ਼ਿਕਾਰ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਬੂਲਵਤਨ ਭਾਸੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਅਤੇ ਮੂਲਵਤਨ ਭਾਸੇਗਾ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਰਿਸ਼ਤੇ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਬਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀ ਮਾਸ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੱਡੀ ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕੀ ਰਿਹਾ? ਸਿਰਫ਼ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਸੂਖਸ਼ਮ ਆਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਮੂਵੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਟਿਲ ਵਰਲਡ। ਸੂਖਸ਼ਮ ਆਵਾਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਟਾਕੀ। ਫੇਰ ਮੂਵੀ ਫੇਰ ਹੈ ਸਾਇਲੈਂਸ। ਇੱਥੇ ਟਾਕੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਪਾਠ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਸਾਇਲੈਂਸ। ਉਹ ਹੈ ਮੂਵੀ ਇਹ ਹੈ ਟਾਕੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਜਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦੇ ਲਈ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ 8 ਘੰਟਾ ਕਰਮਯੋਗੀ ਬਣ ਕਰਮ ਕਰੋ, 8 ਘੰਟਾ ਆਰਾਮ ਕਰੋ ਅਤੇ 8 ਘੰਟਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਨੀਂਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਕੋਈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸਮਝੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਨਾ ਫੇਰ ਯਾਦ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾ ਬਣੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਆਉਣਾ ਹੈ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਅੱਗੋਂ ਚਲ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਵੇਗਾ, ਹਜ਼ੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਟਾਈਮ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਸਾਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਊਥ, ਨਾਰਥ, ਇਸਟ, ਵੈਸਟ ਭਾਰਤ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ,

ਲਿਬੇਟਰ ਸਾਨੂੰ ਦੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਰੀ ਉਥਲ ਪੁਥਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਇੱਕ ਧਰਮ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਨੇਕ ਧਰਮ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸੀ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫੇਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਿੱਛੇ ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਪ੍ਰਾਏ: ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਫੇਰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਗੇ ਪੌੜੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ? ਇਹ ਖੇਡ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ, ਬਾਕੀ ਦਵਾਪਰ, ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਗੋਲਾ ਤਾਂ ਬੜਾ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ 4 ਯੁੱਗਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਦਵਾਪਰ ਕਲਯੁਗ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸਾਰਾ ਗੀਤਾ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਰੱਖੋ। ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਖੁਦ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵੀ ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ। ਸੋਮਨਾਥ ਮੰਦਿਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਾਕਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਬੋਰਡ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਲਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਸੱਚਖੰਡ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਕੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹਾਂ, ਬਰੇਬਰ ਠੀਕ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਗਏ ਖਤਮ। ਉੱਥੇ ਦੀ ਉੱਥੇ ਰਹੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਭ ਕਰਮਬੰਧਨ ਕੱਟ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਧਿਆਨ ਦੀਦਾਰ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਰਾਏ ਲੈਣੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮੁਰਲੀਧਰ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਭਵ:

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਰਥਾਤ ਮੁਰਲੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭਵ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਘਨ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮੁਰਲੀਧਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣਾ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਮੁਰਲੀਧਰ ਨਾਲ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਪਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਟਾਈਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ ਲਗਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸੇਫ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਨੂੰ ਮੇਲਡ ਕਰ ਲਓ ਤਾਂ ਰਿਅਲ ਗੋਲਡ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਇਹ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹਨ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੀਤ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੋਈ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਦੂਜਾ ਕਿਹੜਾ ਨਾਮ ਦਿਆਂਗੇ?
- ਉੱਤਰ:-** ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ। ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੈ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।
- ਗੀਤ:-** ਇਹ ਵਕਤ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਕਹੀਏ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੋ ਰਚਨਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰਚਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਰਚਿਅਤਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੀ ਰੁਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਮਿਲੀ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਚੰਗੀ ਕਰਣਗੇ। ਜਿਨੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਰਹੇਗੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਲ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਗੀਤਾ ਐਪੀਸੋਡ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਗੀਤਾ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਕੰਟ੍ਰਾਸਟ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹਨ! ਹੁਣ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਪਰਮਪਿਤਾ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਲਿੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵ ਨਾਮ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਲਿੱਖਣ ਨਾਲ ਉਹ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਸ਼ਿਵੇਹਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਇਹ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦੋ ਲਈ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਦੀ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਤਪਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਦਦਗਾਰ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਨਸ਼ੰਤੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮਦਦਗਾਰ ਵੀ ਬਣਨਗੇ। ਜਿੰਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉਤਨਾ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਗੇ। ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੇਰ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯਾਦਗਾਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਸੋਗਾਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਭਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਂਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਗੋਇਆ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੇਰੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣੋ। ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿਸੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਚਿਅਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਰਚਨਾ ਹੋ ਗਈ। ਰਚਿਅਤਾ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੋਰ ਜੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਤਾਂ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸੰਕਰ ਦਾ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਜੋ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਣ ਪਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਕਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਨਾ ਕਿ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਸਰੀਰੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਤੇ। ਚੰਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਚੰਗੀ ਕਰਣਗੇ, ਉਦੋਂ ਵਿਜੇਂਤੀ ਕਰੋਗੇ। ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਫੇਰ ਪੱਦ ਵੀ ਘੱਟ। ਘੱਟ ਪੱਦ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਚ ਪੱਦ ਤੋਂ ਵਿਨਸ਼ੰਤੀ। ਉਵੇਂ ਵਿਨਾਸ਼

ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਖਾਸ ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ: ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਜੇਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਕਰ ਜੇਯੰਤੀ ਕਦੀ ਸੁਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਜੇਯੰਤੀ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਫਰਕ ਹੈ? ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਧੰਧਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇਸ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਓ। ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਵਕਤ 6 ਤੋਂ 7 ਤੱਕ ਚੰਗਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਸੰਗ ਆਦਿ ਵੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਵੈ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਨੀਂਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਸਵੇਰੇ ਜਾਗਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਪ੍ਰਭਾਤ ਮੇਰੇ ਮਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਹੀ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਰਸੋਟੇਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਜਾਂ ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਹੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਹਰ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਪਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਜ਼ਰੂਰ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੁਝ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਲਵੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪਾਪ ਵੱਧਦੇ - ਵੱਧਦੇ ਇੱਕਦਮ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਬੁੱਧੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਬੁੱਧੀ ਭਟਕਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਯਾਦ। ਉਹ ਧਾਰਨਾ ਕਰਣਗੇ, ਹੋਰਾਂ ਤੇ ਵੀ ਰਹਿਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਸੀ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਜੇਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਾਮ ਆਦਿ ਸਭ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਇਹ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਵੇਂ ਜੁਟੇ ਉਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਹੀ ਭਗਵਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਲਿੱਖਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਹੀ ਹੀਰੋ ਤੁਲਏ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭਦੀ ਜੇਯੰਤੀ ਹੈ ਕੋਡੀ ਵਾਂਗੂੰ। ਇਵੇਂ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਹਰ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੇਫਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਪਹਿਲਾ ਵਾਰ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੇੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕਦਮ ਉਪਰ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹਧਾਰਿਆ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਅਟਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਹੋਏ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਇੱਕ ਵਿਚਿੱਤਰ ਵਿਦੇਹੀ ਬਾਪ ਨਾਲ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣਾ ਨੁਕਸਾਨਕਾਰਕ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਉਪਰ ਤੋਂ ਟੁੱਟਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਸਹੀ ਨਾ। ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਦੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਲ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ - ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੀ ਹੈ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਜੈ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ? ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੋਟ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੋਟ ਦਵੇ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਵੋਟ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਇਲੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਯੁਕਤੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੀਆਂ ਜੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਰੋਣਗੇ।

ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਤੁਰਦੇ - ਤੁਰਦੇ ਰੁੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ, ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦੀ, ਰੁੱਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵਿਗੜੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਚਿੱਠੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖਣਗੇ। ਗੋਇਆ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੀ 6-8 ਮਾਸ ਚਿੱਠੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਵੀ ਹੈ ਨਾ! ਨਾਲ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪੱਦ ਪਾਵੋਗੇ। ਪੱਦ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਨੇ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਪਦ ਦੱਸੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹ ਹਨ ਥੋੜ੍ਹੇਹੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਫੇਰ

ਤੋਂ ਮਾਲਾ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਦੀ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜੇ ਖੁਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹੇਗੇ ਸਾਡੇ ਹਮਜਿਨਸ ਵੀ ਬਣੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਡੇ ਮਿਸਲ ਰਾਜ ਕਰਨ। ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਅੰਨ ਦਾਤਾ, ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮਾਤਾ ਤਾਂ ਹੈ ਜਗਤ ਅੰਬਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਾਲ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ - ਕੌਣ - ਕੌਣ ਕੀ ਬਣੇਗਾ? ਸਰਵਿਸ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਨ! ਬਾਪ ਯਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਣਗੇ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣਗੇ।

ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਚੀਜ਼ ਪਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਲਵੋਗੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਚੀਜ਼ ਰੱਖਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇੱਕ ਵਿਦੇਹੀ ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦੀ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰਹੇ - ਮਾਇਆ ਦੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਕਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਵਾਰ ਨਾ ਕਰ ਦਵੇ।
2. ਕਦੀ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰੁੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਬਣ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਉੱਚ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਸਨੇਹੀ ਬਣ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਦਾਸੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਿਹਨਤ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਭਵ: ਜੇ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਸਨੇਹੀ ਹਨ ਉਹ ਲਵਲੀਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਤੋਂ ਸਦਾ ਬਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇਨੇ ਹੁਣ ਤੋਂ ਦਾਸੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ, ਮਾਇਆ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਹ ਸਨੇਹੀ ਦਾ ਵਕਤ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਲਗਾਵੇ। ਉਸਦਾ ਹਰ ਸਮੇਂ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ। ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ, ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਕਲਪ ਤੋਂ ਵੀ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵੀ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਖੇਡ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੀਆਂ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਨਾਟਕ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ, ਇਸ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਜੇ ਚੰਗੇ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਭ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਹਰਸਿਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਵਿਘਨਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਤਾਂ ਆਉਣਗੇ ਪਰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹਰਸਿਤ ਰਹਾਂਗੇ।
- ਗੀਤ:-** ਜਾਗ ਸਜਨੀਆਂ ਜਾਗ....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ ਗੀਤ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਗੀਤ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਉਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਉਪਰੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਾਇਆ ਸੂਖਸਮਵਤਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਵਾਇਆ ਸੂਖਸਮਵਤਨ ਹੋਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੂਖਸਮਵਤਨ ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਹੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਕੋਈ ਚਿੰਤਰ ਆਦਿ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਦੇਵੀਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੁਰਗਾ, ਕਾਲੀ, ਸਰਸਵਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰ ਨਾਮ ਅਨੇਕ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜਯ ਤੋਂ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣ ਬਾਬਾ ਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ (ਬਾਬਾ) ਵੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਨਾ। ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਖੇਡ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਟਕ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਉਡਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਘਨ ਆਵੇ, ਅੱਜ ਲੱਖਪਤੀ ਹੋ, ਕਲ ਕੱਖਪਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਆਸੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਰਦੇ -ਤੁਰਦੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਪੈਣਗੇ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਹਨ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਕਲ ਸਾਂਵਰਾ ਸੀ, ਗਾਵੜੇ ਦਾ ਛੇਰਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇਕੇ ਗੋਰਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ, ਸਤ ਹੈ, ਚੇਤਨ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੋਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਰਿਜਰਵਡ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਭਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਗਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੁਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਹੁਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਨੇ ਨਰਕ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭਨੂੰ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਰੰਗੀਨ ਕੱਪੜੇ ਪਾਓ, ਕੋਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਓ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਰੰਗੀਨ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਉਸ ਡ੍ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸੇ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਅੱਜਕਲ ਕਿੰਨੇ ਡਾਕੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਕਿੰਨੀ ਲਗੀ ਪਈ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਕਿੰਨਾ ਦੀ ਦਬੀ ਰਹੀ ਧੂਲਵਿੱਚ.....ਸਫਲ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹੀ, ਜੇ ਧਨੀ ਦੇ ਨਾਮਖਰਚੇ.....ਧਨੀ ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਸਮਝਦਾਰ ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਧਨੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਸਫਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਭ ਪਤਿਤ - ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਲ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਪਾਪ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਹਨ - ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਢਿੱਡ ਨੂੰ ਵੀ ਪੱਟੀ ਬੰਨਕੇ ਕਹਿੰਦੇ - ਬਾਬਾ, ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਇੱਟ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਦਵੇ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਮਹਿਲ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਕਿੰਨੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਏਵਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵਕਤ ਹੀ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਮੇਲੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚੀਆਂ ਤਿੱਖੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਦੀਆਂ

ਨਹੀਂ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਛੱਡਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੇਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਾਰਾ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਮੂਲਵਤਨ, ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਅਤੇ ਸਬੂਲਵਤਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣੋ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਧੰਧਾ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਖੁਦ ਹੀ ਧਨਵਾਨ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸੀਏ? ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋਇਆ ਉਹ ਡਰਾਮਾ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰੋਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਾਹੀ - ਤ੍ਰਾਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਤਾਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਖੜਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜੀਏ ਨਹੀਂ, ਪੀਸ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਸ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਦੇ ਬਾਦਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜੇ, ਮੱਖਣ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਰਹਿਣਾ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਖਾਣਾ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਹੈ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਖਾਤਿਰੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਧਾ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋਕੇ ਸੰਭਾਲੋ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣੋ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਵੀ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਰੇ ਪੁੱਛ ਕੇ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉ, ਇਹ ਕਰੀਏ, ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਗੇ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ। ਬਾਕੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੀ ਜੇਕਰ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰ ਹੀ ਕੀ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀਆਂ ਹੋ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਥੱਪੜ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਖਰਾਬ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਕਾਮ ਵਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਭਾਵੀ। ਇਸ ਘੜੀ ਤੱਕ ਜੇ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨਥਿੰਗਨਿਊ। ਅੱਛਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਤੇ ਸਵਾਹਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਇਸ ਭਾਰਤ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਹਾਸਪਿਟਲ ਕਮ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤਿੰਨ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਖੇਲ੍ਹ ਦੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਵੈਲਦੀ ਬਣਨ। 3 ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਵੀ ਕੋਈ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੀ.ਕੇ ਜਾਦੂ ਕਰਣਗੀਆਂ, ਭੈਣ - ਭਰਾ ਬਣਾਉਣਗੀਆਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਯੁਕਤੀ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਭੈਣ - ਭਰਾ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਗੰਦ ਹੈ, ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੋ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨਰਕ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪੈਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਾਸਪਿਟਲ ਕਮ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਖੇਲ੍ਹਦੇ ਜਾਓ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਰਚੇ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖ ਦਵੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਗਿਆਨ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਵੇਖੇ ਹਨ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਵੇਰੇ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਆਕੇ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਝੋਲੀ ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਬੁਹਿੰਦਾ ਰਹੇ। ਉਹ ਫੇਰ ਕਿ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ! ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਪਤ ਹੈ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਘੱਟ ਬਣਾਂਗੇ ਕੀ! ਅਸੀਂ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਫੇਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਮਝਦਾਰ ਬਣ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਧਨੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।
2. ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਝੋਲੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਛੇਦ ਨਾ ਹੋਣ ਜੇ ਗਿਆਨ ਬੁਹਿੰਦਾ ਰਹੇ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾ

ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਗੁਪਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਰਵ ਨੂੰ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ:
ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸਰਵ ਨੂੰ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਕੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਹੁਣ ਵਕਤ ਘੱਟ ਹੈ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨੀ ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਣਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਆ ਗਏ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੰਖਿਆ ਵੱਧਣੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਹੈ ਉਸਦਾ ਰਿਟਰਨ ਦਵੇ। ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਿਰਬਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਥ, ਅਚੱਲ ਅਡੋਲ ਬਣਾਓ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਰੂਹ ਨੂੰ ਜਦੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਸਥਿਤ ਕਰ ਲਵੇ - ਇਹ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਡਰਿਲ (ਮਸ਼ਕ) ਹੈ।

*****

"ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਮਹਾਂਵਾਕ"

"ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰੂ, ਟੀਚਰ, ਪਿਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨ - ਭਿੰਨ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ"

ਵੇਖੋ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਿੰਨ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਦੇ ਨਾਲ ਟੀਚਰ ਦਾ ਸੰਬੰਧ, ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਗੁਰੂਪਣੇ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਜੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਫਾਰਖ਼ਤੀ ਲੈ ਲਈ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗਾ? ਜੱਦ ਪਾਸ ਹੋਕੇ ਟੀਚਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈਣਗੇ ਤੱਦ ਟੀਚਰ ਦਾ ਸੰਗ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਫਰਮਾਨਦਾਰ ਬੱਚਾ ਹੋ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ। ਫਿਰ ਪੂਰਨ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੋਗੇ, ਨਾ ਫਿਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਸਕੋਗੇ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 100 ਗੁਣਾ ਫਾਇਦਾ ਦੇ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਗਹਿਰਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਰਜੁਨ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਰੋ, ਨਿਰੰਤਰ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਸਮਰਥ ਹੈ, ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਾਇਦੇ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਨਿਭਾਉਣਗੇ, ਮਗਰ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਤੇੜ ਨਿਭਾਉਣਗੇ, ਜੱਦ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੇੜ ਇੱਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਜੋੜਣਗੇ ਤੱਦ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ।

"ਸਰਵ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੁਰਨਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ"

ਵੇਖੋ, ਜੇ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਨਾ ਆਪ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਇਵੇਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਜਾਕੇ, ਨਾ ਮੁਕਤ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਬੱਚਨ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਾਪਾਤਮਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪੁੰਨਾਤਮਾ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣ। ਜਿਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹਨ ਉਹ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹਨ, ਜੇ ਉਹ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਪਾਪਾਤਮਾ ਰਹਿੰਦੇ ਜਾਣ, ਫਿਰ ਤਾਂ ਨਾ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਵੇਖਣੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇਵੇਂ ਚਲ ਸਕੇ। ਪੁਨਯ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਥਮਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਲ ਦੇ ਸਹਾਰੇ, ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅੱਧ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਪੇੜ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਾ ਵੀ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਝਾੜ ਪੈਦਾ ਹੋ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਏ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਫੇਰ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਇਮਰਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜੇ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫਿਰ ਪਾਲਣਾ ਜਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਸ ਦਾ ਅਸੀਂ ਸਹਾਰਾ ਫੜਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਜੱਦ ਕਈਆਂ ਅਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰੇ ਤੱਦ ਇੱਕ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਸਥਾਪਨਾ, ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਮ ਪਿਤਾਵਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ, ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਉਹ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤੱਦ ਉਸ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਬੜੀ ਦਿੱਲ ਨਾਲ ਸੁਣਨਗੇ, ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਰ ਵਾਲੀ, ਉਸਦੀ ਪਰਖ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਜੱਚ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਉਹ ਮੂੰਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਣਗੇ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਬਜ਼ ਵੇਖਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਾਂ, ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਦੇ ਬਾਪ ਇਕੱਠੇ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਦੇਵੇ ਬਾਬਾ ਇੱਥੇ ਹਨ। ਤੀਸਰੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਫੇਰ ਵੀ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫੇਰ ਉਹ ਚੰਗਾ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਸ ਲੈਕਿਕ ਤੋਂ ਸੰਬੰਧ ਨਿਕਲ ਬਾਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮੇਲਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 84 ਜਨਮ ਕੋਈ ਸਭ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਪਵੇ ਇਹ 84 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਾਂ 10 ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਾਂ 20 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ, ਤਾਂ ਫਲ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਥੋੜੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਹੋਰ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫਲ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੋ ਤਾਂ ਦੱਸੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋ? ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਨਾ। ਜੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗਾ - ਬਰੇਬਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਰੁਚੀ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਵੇਖਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਪੁੱਛਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਸਮਝ ਵੀ ਲਵੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਝੱਟ ਕੰਧਾ ਹਿਲੇਗਾ। ਬਰੇਬਰ ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਠੀਕ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝੀਏ ਕਿ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ? ਚੰਗਾ, 84 ਨਹੀਂ ਤਾਂ 82, ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਏ ਹੋਣਗੇ। ਵੇਖੋ ਇੰਨਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜੱਚਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਇਹ 84 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਰ ਵਾਲੇ ਘੱਟ ਸੁਣਨਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਣਗੇ। ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਘੱਟ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਇਹ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗਾ। ਡਰਾਮਾ ਰਿਪੀਟ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰਾ ਭਗਤੀ ਤੇ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਇਸ (ਬਾਬਾ) ਨੇ ਸਭਤੋਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨਾ। ਘੱਟ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫਲ ਵੀ ਘੱਟ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮੇਟੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਇਹ ਮੇਲੇ - ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਸਭ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਣਗੀਆਂ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਪੈਗੰਬਰ ਅਤੇ ਮੈਨੇਜਰ। ਉਹ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਨਾ ਉਹ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹਨ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਕਿਸਦੀ ਕਰਣਗੇ। ਗੁਰੂ ਉਹ ਜੋ ਸਦਗਤੀ ਦਵੇ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਫੇਰ ਸਭਦੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਏ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ, ਫੇਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਹੈ, ਗਾਇਡ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਅਰਥ ਸਮਝ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਜਾਵੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਅੱਖਰ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੁੱਧ ਹੈ ਜੇ ਸਭ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਪਾ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁਗ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਯੁਗ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਅਤੇ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੇ ਸੰਗਮ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਪਾਸਟ ਹੋਏ ਫੇਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਤੋਂ ਵੈਸ਼ਯਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਏ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਕੀ ਬਣੇ, ਉਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸਾਡੇ ਵੱਡੇ ਸੀ, ਇਹ ਚੰਦਵੰਸ਼ੀ ਸੀ। ਉਹ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਉਹ ਰਾਜਾ, ਉਹ ਬੜੇ ਧਨਵਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਫੇਰ ਵੀ ਨਾਪਾਸ ਤਾਂ ਹੋਏ ਨਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਲਿਖੇਟ ਕਰੋ, ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ। ਸਭ ਕਹਿਣਗੇ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਨੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਦੁੱਖ - ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਨੇ ਕਿੰਨਾ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਬੱਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਾਚੂ ਵੀ ਹੁਣ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਆਕੇ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ ਰਾਵਣ ਦੁਆਰਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੋ ਗਾਇਨ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੈ ਰਥ, ਇਸ ਤੇ ਅਕਾਲ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸਨੂੰ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਉਹ ਆਤਮਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਵੇਗਾ। ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਅਮਰਲੋਕ, ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ। ਅਮਰਲੋਕ, ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਿੰਪਲ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਸਿਰਫ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਾਧੂ - ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ.....ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹੋਗੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ.....ਸੱਚ ਤਾਂ ਕਦੀ ਲੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਾਸ਼ੁਕ ਦੇ। ਉਹ ਆਸ਼ਿਕ - ਮਾਸ਼ੁਕ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਤ੍ਮ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ। ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਸਭ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਮੰਗਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਦਗਤੀ ਦਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਾ ਦਵੇ। ਅੱਛਾ, ਬੱਚਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਭਾਵੀ। ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਡਰਾਮਾ ਕਹਿਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਾਰਾ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਮਤਲਬ ਡਰਾਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ 5 - 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ 4 ਯੁਗ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕਵਲ(ਬਰਾਬਰ) ਹਨ। ਸਵਾਸਤਿਕਾ ਦਾ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਨਾ। ਖਾਤਾ ਜੋ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਸਤਿਕਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਖਾਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਡਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਘਾਟਾ ਕਿਵੇਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਘਾਟਾ ਪੈਂਦੇ - ਪੈਂਦੇ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਘਾਟਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਹਾਰ - ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਪੈਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੈਲਥ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਪੈਸਾ ਹੈ ਹੈਲਥ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਲਥ ਵੈਲਥ ਦੋਨੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਹੈਪੀਨੇਸ ਹੈ ਹੀ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਸਵਰਗ ਪਧਾਰਿਆ। ਪਰ ਅੰਦਰ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੀਜ ਅਤੇ ਝਾੜ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਝਾੜ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਇਸਨੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਚੇਲੇ ਹੁੰਦੇ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਰੇ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇਗੀ! ਵਿਚਾਰੋ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਅਟੈਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਉਹ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਪਰ ਸਮਝਿਆ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਸਮਝਦੇ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਸਟੂਡੈਂਟ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਣਗੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਤਾਂ ਹੈ ਸੁਖਸਮਵਤਨਵਾਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਪਾਚੂ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਆਪੋਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੋਈ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਬਾਪ ਵੱਖ ਹੈ, ਦਾਦਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਬਾਪ ਸ਼ਿਵ, ਦਾਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਸ਼ਿਵ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਗਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਅਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੰਬਰਵਨ ਭਗਤ ਇਹ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਵੀ ਇੰਨੇ ਲਏ ਹਨ। ਸਾਂਵਰਾ ਅਤੇ ਗੋਰਾ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਗੋਰਾ ਸੀ, ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਂਵਰਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਹੈ ਨਾ ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ

ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਵਰਲਡ, ਉਹ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਵਰਲਡ। ਪੌੜੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ 84 ਜਨਮ ਥੋੜ੍ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਘੱਟ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੌੜੀ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਨਮ ਕੌਣ ਲੈਣਗੇ? ਸਭਤੋਂ ਘੱਟ ਜਨਮ ਕੌਣ ਲੈਣਗੇ? ਇਹ ਹੈ ਨਾਲੇਜ਼। ਬਾਪ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਨਗੇ? ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਦੇ ਅਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਵਕਤ ਨਬਜ਼ ਵੇਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਰਾਜਾਈ ਪੱਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਨੈਕਰ ਚਾਕਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਹਾਂ, ਇੰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ, ਬਹਿਸ਼ਤ। ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਕੋਈ ਉਪਰ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਪੂਰਾ ਯਾਦਗਾਰ ਖੜਾ ਹੈ। ਆਦਿ ਦੇਵ ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਥੱਲੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਈ ਖੜੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਣਗੇ, ਪੈਸਾ ਰੱਖਣਗੇ। ਸਮਝਣਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸੈਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਵਾਂਗੇ, ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਜੇ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ ਇਹ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਫਾਦਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਉਹੀ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੌੜੀ ਹੈ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੀ, ਜੋ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ? ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਨਮ ਅਸੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਲਈ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰ ਫੇਰ ਜੇਕਰ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹਡਗੋਡੇ ਇੱਕਦਮ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 5 ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਹੀ ਮਲੇਛ ਦੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਿਕਲੇਗਾ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਵੈ ਨੂੰ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਪੈਗੰਬਰ ਅਤੇ ਮੈਸੇਜਰ ਬਣ ਸਭਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਲਾਮਾਲ ਭਵ:
ਜੇ ਸਦਾ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹਨ ਉਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਅਨੇਕ ਵਿਅਰਥ ਚੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਇਆ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਚੱਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਵੈ ਨੂੰ ਮਾਲਾਮਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਖ਼ਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਸਦਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਸੁਜਾਗ, ਜਗਦੀ ਜੇਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਾਇਆ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ। ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਰੂਪੀ ਚੌਕੀਦਾਰ ਸੁਜਾਗ ਹੈ ਉਹੀ ਸਦਾ ਸੇਫ਼ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਤੁਹਾਡੇ ਬੇਲ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਮਰਥ ਹੋਣ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁਭ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੋਵੇ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਖੁਸ਼ੀ ਜਿਹੀ ਖੁਰਾਕ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਪੈਦਲ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਵਿਕਰਮ ਨਾ ਬਣੇ ਉਸਦੀ ਯੁਕਤੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਵਿਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਬਚਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ। ਬਾਪ ਦੀ ਜੇ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਵੀ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸੈਂਟਰਾਂ ਤੇ ਵੀ ਹਨ। ਸਭ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਛੀ - ਛੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਫੇਰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਹਰ ਕਲਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖੀ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਸ਼ੇਕ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਕਲਯੁੱਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ, ਸਵਰਗ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਲਈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਕੂਲ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਓ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਸੂਰੀ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਛੀ - ਛੀ ਕਰਮ ਕਰਾਏਗੀ ਉਹ ਕਰਮ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਕਰਮ ਬਨਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਸ੍ਵਵਿਧਾਪੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਮਾਇਆ ਨੇ ਕਹਾਇਆ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰਮ ਹੀ ਕਰਾਵੇਗੀ। ਕਰਮ - ਅਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹੋ, ਅਧਾਕਲਪ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਜੇ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਥੱਲੇ ਹੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਬੁੱਧੀ ਦਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਚੰਗੀ ਬੁੱਧੀ ਹੁਣ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੇ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ। ਭਾਵੇਂ ਘੁੰਮੇ ਫਿਰੋ, ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਪੈਦਲ ਕਰਕੇ ਜਾਵੇਗੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਖੁਸ਼ੀ ਜਿਹੀ ਖੁਰਾਕ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਧਨ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਧਨਵਾਨ, ਸੰਪਤੀਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਜੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਓ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੇਕ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਹੈ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਖੜੇ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਭਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਸਾਨੂੰ ਦਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਫਲ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਦੋ ਫਲ ਹਨ - ਇਕ ਮੁਕਤੀ, ਦੂਜਾ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਬੜੀਆਂ ਮਹੀਨ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਗਿਆਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਣਗੇ ਤਾਂ ਫਲ ਵੀ ਚੰਗਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਘੱਟ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਵੀ ਘੱਟ ਲੈਣਗੇ, ਫਲ ਵੀ ਘੱਟ ਪਾਉਣਗੇ। ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੱਦ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਬਣਕੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਾ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡਿਆ। ਇੱਕਦਮ ਥੱਲੇ ਜਾਕੇ ਪੈਣਗੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਡਿਗਕੇ ਫੇਰ ਉੱਠ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ, ਬੁੱਧੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਧਰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਬਾਪ ਦਾ ਹੱਥ ਛਡਿਆ, ਮਾਇਆ ਦਾ ਬਣ ਪੈਂਦਾ। ਉਹ ਫੇਰ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਹੀ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਵਕਤ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ

ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਪਛਤਾਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੂਨ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਪਛਤਾਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਨਾਹੇਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ। ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਮਰਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਢੇਰ ਸਮਾਚਾਰ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅਖਬਾਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਹਾਲਾਤ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੇੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਛੀ - ਛੀ ਫਰਜ਼ ਨਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਜਿਸਟਰ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਟੀਚਰ ਹਾਂ ਨਾ। ਟੀਚਰ ਦੇ ਕੋਲ ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਹੋਰ ਚਾਲ ਚਲਨ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਾਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਘੱਟ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਖਰਾਬ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਚਾਲ - ਚਲਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਵੀ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਦਤ ਹੈ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਹਰ ਗੱਲ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖੀ ਹੋਕੇ ਮਰਣਗੇ। ਪੱਦ ਵੀ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਜਾਵਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਾਣਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਦੁਜਿਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਹਿਮਦਿਲ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੈ ਉਵੇਂ ਟੀਚਰ ਬਣਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੈ ਨਾ। ਕਮਾਈ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗਾ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਤੁਸੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਟੀਚਰਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਟੀਚਰ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੀ ਸਭ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਦਬੀਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ! ਉੱਚ ਨੰਬਰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਤਦਬੀਰ ਵੀ ਕੀ ਕਰੇ! ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਟੀਚਰ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਗ੍ਹਾਫੀ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦਕਿ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਵਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤਾਕਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਸੀ। ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਕੁਟਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੋਜਨ ਜਾਕੇ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਕਦੀ ਮੰਦਿਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੰਦਿਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਹੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਤੱਤਵ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ। ਬਸ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਈਏ। ਪਰ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲੈ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਆਕੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿੰਨੀ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਸੁਖਾਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਵੱਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸੁਖਾਣਾ ਆਦਿ ਵਿਲਾਇਤ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖੇ ਹਨ। ਬੰਬੇ ਪਹਿਲੇ ਕੀ ਸੀ ਫੇਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਮਝੇ ਅਰੂਵੇਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਸਲਾਧਾਰ ਬਰਸਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੀ ਕਰਣਗੇ! ਬਾਹਰ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਨੈਚੁਰਲ ਕਲੇਮਿਟੀਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਕੀ ਹੈ, ਕਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਗੇ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਯੁਕਤੀ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਤੇੜ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਵੀ ਝੱਟ ਯਾਦ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ, ਉਹ ਇੰਪਾਸਿਬਲ ਹੈ। ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰ ਸੱਕਣਗੇ? ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਵੀ ਪਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਸਮਝ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੇਟੀ ਚੀਜ਼ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਥਾਰਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਮੈਂ ਜੋ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹਾਂ ਉਹ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ - ਇਹ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ।

ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਤੱਤਵ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਇੱਕਦਮ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਤੱਤਵ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਇਸ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਜਨਮ - ਮਰਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ

ਆਪਣੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਛੋਟੀ - ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਇਰਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਮੈਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭਤੋਂ ਖੋਟੀ ਤਕਦੀਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਤਿਤ ਬਣ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਮਲੀਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਅੰਦਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ - ਬਣਦੇ ਅਸੀਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲਈ, ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਸਾਰੀ ਚਟ ਹੋ ਗਈ। ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਸੱਟ ਜ਼ੇਰ ਨਾਲ ਘਾਇਲ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਰਜਿਸਟਰ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਗਏ, ਤੁਹਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਖੋਟੀ ਹੈ। ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਗਤਜੀਤ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਦੈਵੀ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਲਈ ਜੇ ਕਰਣਗੇ ਉਹ ਪਾਉਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਬਹੁਤ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਫਲ ਵੀ ਤਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ 21 ਜਨਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਸੀ ਉਹੀ ਬਨਣਗੇ। ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਮਾਇਆ ਚਮਾਟ ਮਾਰ ਇੱਕਦਮ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਘੱਟ ਦੁਸ਼ਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। 8-10 ਵਰ੍ਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਿਹਾ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੇ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਅਤੇ ਫੇਰ ਖੁਦ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਤਕਦੀਰ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਖੁਦਾ ਦੇਸਤ ਦੀ ਵੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੇਸਤ ਬਣਾਇਆ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਫੇਰ ਜਾਦੂ ਸਮਝ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਪਹਿਲੋਂ ਕਿੰਨਾ ਮਜ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਵੇਖਦੇ - ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਕੱਟ ਹੋ ਗਏ। ਭੱਠੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਇੱਟਾਂ ਪੱਕ ਕੇ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਕੋਈ ਕੁਝ ਕੱਚੀ ਰਹਿ ਗਈਆਂ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਟੁੱਟ ਪਏ। ਕਿੰਨੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਹੁਣ ਉਹ ਲੱਖਪਤੀ, ਕਰੋੜਪਤੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਉੱਚ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਆਦਤ ਦੇ ਵਸ ਹੋ ਆਪਣਾ ਰਜਿਸਟਰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਇਸਲਈ ਕਦੀ ਵੀ ਪਤਿਤ ਬਣ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਮਲੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦੀ ਰਹੇ, ਪਸ਼ਤਾਤਾਪ ਕਰਨਾ ਪਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਦੂਤ ਬਣ ਸਰਵ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਦਾਤਾ ਭਵ: ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਮੈਸੇਂਜਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਦੂਤ ਹੋ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਦੂਤ ਸਮਝਕੇ ਚਲੋ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਦੂਤ ਹਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਇਸ ਨਾਲ ਸਵੈ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਹੋਗੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਉਹ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਵੋ। ਉਹ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਤੁਸੀਂ ਪਾਣੀ ਪਾਓ। ਇਹ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਮੈਸੇਂਜਰ, ਮਾਸਟਰ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਦਾਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜਿਵੇਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਸਹਿਜ ਲਗਦਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੋਵੇ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ - ਚੈਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲਣ, ਚੈਨ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਇਸ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਵਾਰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੇ ਕਰਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਨਿਸਚੈ ਤੇ। ਤੁਰਦੇ - ਤੁਰਦੇ ਨਿਸਚੈ ਤੇੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪੱਕਾ ਨਿਸਚੈ ਰਹੇ ਕਿ ਬਾਪ ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹਰਕੇ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਦੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।
- ਗੀਤ:-** ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਚੱਲੇ, ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਚਲੇ.....ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਣ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭਦਾ ਦੁੱਖ ਹਰਕੇ ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਭਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਵੀ ਓਹੀ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਓਹੀ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸਚੈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਨਿਸਚੈ ਬਿਠਾਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਫੇਰ ਹਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਯੁੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹੁਬਲ ਦੀ, ਇਹ ਹੈ ਯੋਗਬਲ ਦੀ। ਯੋਗਬਲ ਬੜਾ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਭ ਯੋਗ - ਯੋਗ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਯੋਗ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਸਭ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਠਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਸਿੱਖਾ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਉਹੀ ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਥਾਂ ਲੈ ਚਲੇ ਜਿੱਥੇ ਚੈਨ ਹੋਵੇ। ਚੈਨ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚੈਨ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ? ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਇੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਹਾੜ ਡਿਗਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਧੰਨਵਾਨ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ, ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਜ਼ਰੂਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਮਿੱਠੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਬਾਪ ਵੀ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਹੁਣ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ।.....ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਏ ਹਨ ਬਾਕੀ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੇ ਉੱਥੇ ਰਹੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਉਪਰ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੈ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਅਤੇ ਬਾਪ ਜੋ ਸਰਵ ਦਾ ਸੁੱਖਦਾਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀਦਾਤਾ ਹੈ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਟ੍ਰਿਪੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਪਤ ਲਵ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ - ਬਾਬਾ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ (ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ) ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਉੱਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ। ਉਹ ਬਰੇਬਰ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਚਲ ਕਿਵੇਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਇਜ਼ੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਰਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਏ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ।

ਪ੍ਰਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਚੱਲੇ ਜਿੱਥੇ ਚੈਨ ਹੋਵੇ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਚੈਨ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਚੈਨ ਸਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਰ੍ਵ ਹੈ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਇਆ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ

ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਝਾੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਗੁਪਤ ਗਵਰਮੈਂਟ ਦੈਵੀ ਝਾੜ ਦਾ ਕਲਮ ਲੱਗਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਜੰਗਲੀ ਝਾੜ ਦਾ ਕਲਮ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੈਵੀ ਫੁਲਾ ਦਾ ਝਾੜ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਗਵਰਮੈਂਟ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਗੁਪਤ ਗਵਰਮੈਂਟ ਹੈ। ਉਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਫਰਕ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਝਾੜ ਦਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜੰਗਲੀ ਝਾੜ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਿਸਦਾ ਕਲਮ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਿਸਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਫੇਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫੇਰ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਸਦੈਵ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਰਹੇ, ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ 24 ਕੈਰੇਟ ਸੋਨਾ ਸੀ, ਹੁਣ 9 ਕੈਰੇਟ ਸੋਨੇ ਦੇ ਜੇਵਰ ਬਣ ਗਏ ਹੋ, ਫੇਰ 24 ਕੈਰੇਟ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਵੇਂ ਬਣੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਸੋਨਾ ਉਵੇਂ ਜੇਵਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਭ ਕਾਲੇ ਸਾਂਵਰੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਜ਼ਤ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਕਾਲਾ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕਹਿ ਸਾਂਵਰਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਿਓਰ ਸੀ ਫੇਰ ਕਿੰਨੀ ਖਾਦ ਪੈ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਿਓਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਯੁਕਤੀ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਕਲ ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿਖ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਕੌਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਸਦਾ ਅਰੂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਤੂਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਗੜਗੜਧਾਨੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੇ ਜੋ ਸਿਖਾਇਆ ਉਹ ਕੰਠ ਕਰ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਸਿੱਖੇ ਹੋ, ਉਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਸਾਡਾ ਬਣੋ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਹਠਯੋਗ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਜਯੋਗੀ। ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੋ ਸਿਖਿਆ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਚੱਲਣ ਨੂੰ ਵੇਖ ਇਵੇਂ ਫਾਲੋ ਕਰਨ। ਕਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਨਾ ਝਗੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਲੜੋਗੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕੀ ਸਮਝਣਗੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰੋਧ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਰਹੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਚਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਈਸਕੋਪ (ਸਿਨੇਮਾ), ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਹੇਲ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਚਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਗੰਦ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਗਵਰਮੈਂਟ ਕਾਇਮ ਪਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 18 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰੇ ਫੇਰ ਵੀ ਢੇਰ ਦੀ ਢੇਰ ਵਿਆਹ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੱਛ (ਗੋਦ) ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਿਠਾਏ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣ ਜਾਓ, ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਟੁੰਬ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕੁਝ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋਗੇ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਛੱਡੋ। ਰੋਜ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਕੱਢੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਵਪਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਵਪਾਰ ਕਰੇ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕੰਗਾਲ ਨੂੰ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਜਾਦੂ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਜਾਦੂਗਰ ਦਾ ਤਾਂ ਹੱਥ ਫੜ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਗੰਗਾ ਜੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਬਾਬਾ ਫੇਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਦੇਕੇ ਡਰਾਵਣਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿੰਨੀਆਂ ਭੁਜਾਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀਆਂ ਭੁਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਇਹ ਬਾਬਾ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਹੈ ਨਾ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਭੁਜਾਵਾਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਪ - ਬਸੰਤ। ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸਦੈਵ ਰਤਨ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਸਿਵਾਏ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੇਲੀਯੁ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਲਾਸ 11-3-68

ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਚੰਗਾ ਰਾਸਤਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਸਤਸੰਗ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਰਾਸਤਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀਆਂ ਨੇ ਚੰਗਾ ਰਾਸਤਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ, ਬਸ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਬਾਬਾ ਦੇ

ਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਮਹਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਮਿਲੇ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੇ ਫਾਰਮ ਭਰਕੇ ਭੇਜੋ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਚੈ ਦਵੋ। ਪਰਿਚੈ ਬਗ਼ੈਰ ਕੀ ਆਕੇ ਕਰਣਗੇ! ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਮਿਲ ਸਕਣ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋਵੇ। ਬਗ਼ੈਰ ਪਛਾਣ ਮਿਲਕੇ ਕੀ ਕਰੋਗੇ! ਕਈ ਸਾਹੂਕਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਈਏ। ਗ਼ਰੀਬ ਕੋਈ ਇੱਕ ਰੁਪਇਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਹੂਕਾਰ 100 ਰੁਪਇਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਗ਼ਰੀਬ ਦਾ ਇੱਕ ਰੁਪਇਆ ਵੇਲੀਯੁਬਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਕਦੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ, ਉਹ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਲਿਖਕੇ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਣਨਾ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੰਕ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਵੇਖਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫੇਰ ਦੇ - ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਆਕੇ ਸਮਝਣ ਉਦੋਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਤੀਰ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਹੈ, ਇੰਨੇ ਭਗਤੀ ਚੰਗੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਪਰ ਲਕਸ਼ਣ ਨੂੰ ਫੜਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਡਰਾਮਾ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੇ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਲਵੇ, ਨਾ ਲਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਹੁਣ ਸੈਂਟਰਸ ਆਦਿ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਪੈਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲੇਗਾ ਫੇਰ ਪੈਸੇ ਕੀ ਕਰੋਗੇ! ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰੋਟੀ ਖਾਵੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਸਮਝਣਗੇ ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਲਈਏ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਵੇਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਲੇ ਉਦੋਂ ਤਿਖੀ ਦੇੜੀ ਪਾ ਸੱਕਣ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਵੱਛ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਭਵ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪੇੜੀ ਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ, ਰਾਮਰਾਜ ਹੈ ਪਾਵਨ। ਫੇਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ, ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਮਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਯਾਦ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬੇਲੇ, ਇਹ ਤਾਬੀਜ਼ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਸਮਝੋਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਬੀਜ਼ ਪਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋਣ ਲਈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਸਿਕਿਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ -ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਨਾਈਟ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਟੰਬ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੀ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਚੱਲਣ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਵੇਖਕੇ ਫਾਲੇ ਕਰਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਅੰਦਰ ਨਾ ਰਹੇ, ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਬਾਪ ਦੀ ਹਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਆਸ਼ਿਕ ਭਵ:

ਜੋ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਲਵਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਹਰ ਬੋਲ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਦਾ ਫਾਊਡੇਸ਼ਨ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਜੋ ਸਨੇਹੀ ਆਸ਼ਿਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਇਹੀ ਉਮੰਗ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੱਡੀ ਦਿਲ ਵਾਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹਰ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਵੀ ਛੋਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਫੀਲ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਵੀ ਫੇਲ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।

*****

“ਵਰਤਮਾਨ ਦੀ ਇਹ ਜੀਵਨ ਹੀ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਦਰਪਣ”

(ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ)

ਅੱਜ ਵਿਸ਼ਵ ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚਿਅਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਾਸਟਰ ਰਚਿਅਤਾ ਆਪਣੇ ਰਚਤਾਪਨ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਰਚਿਅਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਹਿਲੀ ਰਚਨਾ ਇਹ ਦੇਹ ਹੈ। ਇਸ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਰਚਿਅਤਾ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਬਣੇ ਹਨ? ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਰਚਨਾ ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਰਚਿਅਤਾ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਰਚਨਾ - ਪਨ ਵਿਸਮ੍ਰਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੋ? ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਇਸ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ? ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਜੇ ਚਾਹੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਦੇਹ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਹੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ! ਜੇਕਰ ਦੇਹ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਣ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਪੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਦੀ ਇਹ ਜੀਵਨ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਦਰਪਣ ਹੈ। ਇਹੀ ਦਰਪਣ ਦੁਆਰਾ ਸਵੈ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਸਪਸ਼ਟ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਹੀ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਆਰਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ - ਪਨ ਆਉਣਾ - ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੀ। ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਮਿਤ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੋਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਮਾਲਿਕ - ਪਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਸਨੇਹੀ ਬਣਨਾ, ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਅਰਥਾਤ ਸੂਭ ਭਾਵਨਾ ਸਰਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਕਲੇ। ਭਾਵੇਂ ਜਾਣੇ, ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਜਾਣੇ, ਦੂਰ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਜਾਂ ਸੰਪਰਕ ਹੋਵੇ ਪਰ ਜੇ ਵੀ ਵੇਖੇ ਉਹ ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਹੈ, ਸਨੇਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਾਲ ਆਪਣਾਪਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗਾ। ਸੰਬੰਧ ਦੂਰ ਦਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸਨੇਹ ਸੰਪੰਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣਗੇ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਜਾਂ ਦੇਹ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੀ ਅਭਿਆਸੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਇਹ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਉਹ ਜਿਸਦੇ ਵੀ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਦਾਤਾਪਨ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਉਸ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਸੀ, ਦਾਤਾਪਨ ਦੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਪ੍ਰੇਮ, ਆਨੰਦ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸਹਿਯੋਗ, ਹਿੰਮਤ, ਉਤਸਾਹ, ਉਮੰਗ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਦਾਤਾਪਨ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦਿਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਵੱਡੀ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਇਵੇਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋ? ਦਰਪਣ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸਵੈ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਸਵੈ ਨੂੰ ਜਾਣੇ। ਅੱਛਾ!

ਅੱਜ ਤਾਂ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹੋ। ਫੇਰ ਵੀ ਸਭ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਨੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਗਾਰਡ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਕੀਤੀ। ਮਧੂਬਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ ਫੇਰ ਵੀ ਨੇੜੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਜੇ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਮਾਣਾ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਇਹ ਘੱਟ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ, ਸਾਮਨਾ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ, ਹੰਸ ਬਗੁਲੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਆਪਣੀ ਉਨਤੀ ਕਰਦੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਸਵੈ ਹੀ ਨਿਆਰੇ ਹੋ। ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਹਰ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਵੀ ਆਰਾਮ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਵੀ ਆਰਾਮ। ਤਾਂ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਨ ਹੋ ਗਈ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਸਟਡੀ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਯੋਗ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਲੱਤ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮੇਰਾ ਸੈਂਟਰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਮੇਰਾ ਚਾਰਜ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ - ਸਭ ਮਧੂਬਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਗੋਲਡਨ ਜੂਬਲੀ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਫੰਕਸ਼ਨ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੇ ਤਾਂ ਫੇਲਡਰਸ ਆਦਿ ਛਪੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੋਇਆ ਵਿਸ਼ਵ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਤੀ। ਸਵੈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੀ ਪਲੈਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ? ਸਵੈ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣ ਤੇ ਕੀ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਗੇ? ਉਸ ਸ਼੍ਰੇਣ ਦੇ ਤਾਂ ਸਪੀਕਰਸ, ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਵੀ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਸਵੈ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਬਣਾਇਆ ਹੈ? ਚੈਰਿਟੀ ਬਿਗਨਸ ਏਟ ਹੋਮ ਤਾਂ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਫੰਕਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? (ਦੀਪ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ) ਤਾਂ ਗੋਲਡਨ ਜੂਬਲੀ ਦਾ ਦੀਪ ਕੌਣ ਜਗਾਏਗਾ? ਹਰ ਗੱਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ? ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਹੈ, ਉਮੰਗ ਵੀ ਹੈ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵੀ ਹੈ, ਸਭ ਮਦਦ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਸਰਵ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਭ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੱਲ ਕਰਨੀ

ਪਵੇਗੀ। ਉਹ ਕਿਹੜੀ?

ਬਾਬਦਾਦਾ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣੇ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਇਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਸਵੈ ਤੋਂ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਸੰਸਕਾਰ ਨਾਲ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ - ਇਹ ਚੈਕ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ, ਉਹ ਵੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਰ ਵਾਸਤਵਿਕ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਸਵੈ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇ ਕਿ ਇਹ ਯਥਾਰਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਡਿਸਟਰਬ ਹੋਵੇ ਨਾ ਡਿਸਟਰਬ ਕਰੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ। ਡਿਸਟਰਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਸਵੈ ਡਿਸਟਰਬ ਨਾ ਹੋਣ। ਅੱਗ ਦੀ ਸੇਕ ਤੋਂ ਸਵੈ ਤੋਂ ਸਵੈ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਸੇਫ਼ ਰਹੇ। ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖੋ - ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ! ਮੈਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਾਰਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸਦੀ ਤਾਂ ਗੋਲਡਨ ਜੂਬਲੀ ਮਨਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਨਿਮਿਤ ਮਧੂਬਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹੈ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ। ਮੇਰ ਜਿੱਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾਓ। ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਵੇ, ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਕ੍ਰਾਸ ਏਗਜੈਮਿਨ ਕਰੇ ਪਰ ਸਭਦੇ ਮਨ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਬਣਕੇ ਹੋਰ ਬਣਾਵਾਂ। ਬਸ ਇਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਸ਼੍ਰੇਣ ਤੇ ਵਿਖਾਓ। ਅੱਛਾ!

ਦਾਦੀਆਂ ਨਾਲ:-

ਬਾਬਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਇੰਨੀ ਸਭ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਲੈਨਜ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਪਲੈਨ ਹੀ ਸਭਨੂੰ ਪਲੈਨ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਗਠਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਸੰਗਠਨ ਤੇ ਸਭਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਡਰਾਮਗਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਗੱਦੀਆਂ ਹਿਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਰਾਜ ਗੱਦੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗੱਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਹਿਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਸਵੈ ਰਾਜ ਦੀ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਗੱਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਣਗੇ ਪਰ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਚਾਵ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਕੇ ਯੂਨਿਟੀ ਨੂੰ ਡਿਸਯੂਨਿਟੀ ਕਰਦੇ ਫੇਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚਲੇ। ਇਹ ਸੰਗਠਨ ਹੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਵਿਜੈ ਤਾਂ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਰਿਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਰਿਪੀਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣਦੇ ਉਹੀ ਵਿਜੈਈ ਬਣ ਸ਼੍ਰੇਣ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੀ ਵਿਜੈ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਧਾਰ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਗਠਨ ਨੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਇਆ ਹੈ। ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਦਾਦੀਆਂ ਨੇ ਚੰਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੀ ਹੈ? ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇਣਾ ਹੀ ਰਿਗਾਰਡ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਦੇਣਾ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਲੈਣਾ, ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੈਣਾ ਅਰਥਾਤ ਗਵਾਉਣਾ। ਦੇਣਾ ਅਰਥਾਤ ਲੈਣਾ। ਕੋਈ ਦਵੇ ਤਾਂ ਦਵਾ, ਇਹ ਕੋਈ ਬਿਜਨੇਸ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਦਾਤਾ ਲੈਕੇ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਕੰਗਣ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਿਧੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰਾਜ ਕਿਸ ਤੇ ਕਰੇਗੇ। ਹਜੇ ਤਾਂ ਵਿਧੀ ਦੀ ਲਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ। 9 ਲੱਖ ਹੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਸਹੀ ਨਾ। ਵਿਧੀ ਚੋਂਜ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਅਵਿਅਕਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਧੀ ਚੋਂਜ ਹੋਈ ਨਾ। ਅੱਗੇ ਵੀ ਵਿਧੀ ਚੋਂਜ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਚੋਂਜ ਹੁੰਦੀ ਰਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ:-

1- ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਗੁਣਮੁਰਤ ਦੁਆਰਾ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਨਿਰਬਲ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦਾ, ਗੁਣਾਂ ਦਾ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਦਾਨ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਮਹਾਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਇਹ ਇਵੇਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਰਾਂ, ਇਹ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਕਰਾਂ, ਇਹ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਤਾਂ ਲੇਵਤਾ ਨਹੀਂ, ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ। ਜੇ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਦਿੰਦੇ ਜਾਓ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਜਾਓ ਉਹਨਾਂ ਵੱਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਦਾ ਦੇਵੀ ਅਰਥਾਤ ਦੇਣ ਵਾਲੀ। ਅੱਛਾ।

2- ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅਖੀਰ ਆਖਿਰ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢੋ, ਸੁਣਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕੀ ਹੈ। ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਦੋਨੇ ਹੀ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਹਨ? ਜਾਂ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਣਦੇ ਕਿਸ ਲਈ ਹੋ? ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਨਾ। ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਜਦੋਂ ਸਮਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸੰਪੂਰਣ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸੈਮਪਲ ਕੌਣ ਬਣੇਗਾ? ਹਰੇਕ ਇਹ

ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਬਣਾਂਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਓਟੇ ਉਹ ਅਰਜ਼ਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੇ ਸਵੈ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾਇਆ ਇਵੇਂ ਜੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦਾ ਉਹ ਅਰਜ਼ਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਅਰਥਾਤ ਅਵਲ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ - ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕੌਣ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਰ੍ਹੇ ਬੀਤਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਬੀਤਦੇ ਇਵੇਂ ਜੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਚਾਲ ਹੈ ਉਹ ਬੀਤ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਉਮੰਗ, ਨਵਾਂ ਸੰਕਲਪ ਸਦਾ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਇਹੀ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣਾ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਹੁਣ ਸਭ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੀਪ ਆਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੀ ਹੈ?

ਉਤਰ:- ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੇ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੀਪ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਭਰੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਵਧੇਗੀ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉਤਰ:- ਸਵੈ ਨੂੰ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਮਾਨਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਅਮਾਨਤ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਅਨਾਸਕਤ ਰਹੋਗੇ ਅਤੇ ਅਨਾਸਕਤ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਆਵੇਗੀ ਅੱਛਾ!

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਮੈਜਾਰਟੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਨ?

ਉਤਰ:- 1- ਡਰ ਅਤੇ 2- ਚਿੰਤਾ। ਇਹ ਦੋਨੋ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਨ। ਪਰ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਉਹ ਫਿਕਰ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਹਨ ਉਤਨੇ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਹੋ। ਚਿੰਤਾ ਬਦਲ ਸੁਭ ਚਿੰਤਕ ਦੇ ਭਾਵਨਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਡਰ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸੁਖ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਵੇਂ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਕਿਹੜੀ ਸੀਜ਼ਨ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ? ਅਜਿਹੇ ਵਕਤ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਕੀ ਹੈ?

ਉਤਰ:- ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਸੀਜ਼ਨ ਹੀ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਵਾਯੂ ਦਾ, ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਅਚਾਨਕ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਇਹ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਦਾ ਵੀ ਤੂਫਾਨ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਰ ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਵਕਤ ਤੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਬਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣਾ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਬਣ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਵੇ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਲਰਾਠੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਫਲ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਭਵ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸੰਗਠਨ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਕਲਰਾਠੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਲ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਲ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਇਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਨੇਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਫਲੀਭੂਤ ਬਣੋ। ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਾਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਮੀਦਾਂ ਦਾ ਦੀਪਕ ਜਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਸਮਝਕੇ ਚੱਲੋ ਤਾਂ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਆਵੇਗੀ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸੀਨ ਪਾਸ ਹੋਈ, ਉਹ ਫੇਰ ਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਰਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਆਪਣੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ੍ਰੇਜ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਕੀ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਘਮਸਾਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਚੋਰ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰ - ਪੀਟ ਕਰ ਲੁੱਟ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਮੌਸਮ ਬਰਸਾਤ ਪੈਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਬਿੰਗਨਿਉ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਕਲਯੁਗੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਮਤ - ਮਤਾਂਤ੍ਰ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਾਂ ਹੈ ਇੱਕ ਮਤ। ਜੇ ਇੱਕ ਮਤ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਭਗਤੀ, ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਪ - ਤਪ - ਤੀਰਥ ਆਦਿ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਰਸਤੇ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਣਗੇ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਣਗੇ ਇਸਲਈ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਖ਼ੁਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰੰਮਪਰਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਭਗਵਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਕੀ ਕਰਣਗੇ? ਜ਼ਰੂਰ ਸਦਗਤੀ ਕਰਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੈ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ, ਕਦੇ ਆਵੇਗਾ, ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮਹਿਮਾ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਾਂ, ਪਿੱਛੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਦੀ ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਕਿੱਥੋਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਸਿੱਧਾ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਜੇਤੀ ਜੇਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੋਕ੍ਸ਼ ਵੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਜਦਕਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਣੀ ਬਣਾਈ... ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨਾ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ, ਨਾ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਭਟਕਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਫ਼ਾਦਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਲੈਕਿਕ ਫ਼ਾਦਰ ਵੀ ਤਾਂ ਹਨ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੋ ਫ਼ਾਦਰ ਹੋ ਗਏ - ਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਪਾਰਲੈਕਿਕ। ਉਸ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ ਇੰਨੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਾਰਲੈਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ।

ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰਗ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੀ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਆਈ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਕਦੀ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਹ ਕਦੀ ਆਕੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਘਮਸਾਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਚੋਰ ਵੀ ਲੁੱਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਮਾਰ ਪਿੱਟ ਕਰਕੇ ਚੋਰ ਪੈਸੇ ਲੁੱਟ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹੋ - ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸੁੰਘਾਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਫਿਰਨ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਖੇਡ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਐਕਟਰ ਬਿਮਾਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਲੀ ਬਦਲੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਵੇਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਹ ਹੈ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮਾ ਕਹੋ ਤਾਂ ਮੂੰਝ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਬਾਦ ਫੇਰ ਵੀ ਇਹੀ ਐਕਟਰਸ ਹੋਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਬਰਸਾਤ ਆਦਿ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਕਲਪ ਬਾਦ ਫੇਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਪਵੇਗੀ। ਇਹੀ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਦੀ ਬਰਸਾਤ ਤਾਂ ਸਭ ਤੇ ਪੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਸਭ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯੋਗ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਬਾਕੀ ਬਰਸਾਤ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਯੋਗ ਨਾਲ ਸਥਾਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਵੇਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ

ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਕੋਈ ਮੰਨੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਕਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੋਗੇ? ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਅਸਰੀਰੀ, ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਫੇਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਤਨ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਹੀ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ। ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਦੇ ਬਾਪ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਇੱਕ ਸਾਕਾਰੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਅਲੈਕਿਕ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਬਾਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਹਨ, ਇਹ ਕੀ ਹੈ! ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਇਹ ਧਰਮ ਹੈ! ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਅੱਖਰ ਹੈ ਨਾ। ਮਾਂ, ਬਾਪ, ਕੁਮਾਰੀ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ.....ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਡੋਪਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਵੀ ਨਾਮ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਹਿਰੇ ਸਮਝਣ ਲਾਇਕ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੋਲਣ ਗੁਰੂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੋਲੋ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਮੰਦਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਤੇ ਵੇਖੋ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ! ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਗਏ। ਪ੍ਰਜਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਕਮਲ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਹੀ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ। ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ ਯੁਗ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਖੜੋ ਹੋ, ਉਹ ਕਲਯੁਗ ਤੇ ਖੜੋ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਪੈ ਗਈ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਸਮਝਦੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਾਂਗੇ, ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ, ਹਮਜਿੰਸ ਨੂੰ ਸੁੱਖੀ ਰਖਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਹਰ ਇੱਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਡੀ ਸਟੇਟ ਤੋਂ ਇਹ ਚੀਜ਼ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਅੱਗੋਂ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਦਾ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਦਾ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਅੰਨ ਦਾਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਟੁੱਕੜੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਚਾਨਕ ਬਾੜ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭੁਕੰਪ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਦੁੱਖ ਦਾ ਮੈਤ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਰ - ਬੱਕਰੀ ਜੇ ਇਕਦਮ ਪੱਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਝਗੜਾ ਹੈ। ਨੇਸ਼ਨ - ਨੇਸ਼ਨ ਦਾ ਝਗੜਾ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫੁੱਟ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਮਤਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭਨੇ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫੇਰ ਹਾਰਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਵ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਹਨ ਲੁਣਪਾਣੀ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਔਲਾਦ ਤਾਂ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਠਹਿਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ? ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਕਹਿਲਾ ਨਾ ਸਕੇ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਿੰਦਕ ਠੇਰ ਨਾ ਪਾਵੇ। ਉਹ ਕਲਯੁਗੀ ਗੁਰੂ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਹਿ ਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਪੁਤ ਬੱਚੇ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਬਣੋ। ਲੁਣਪਾਣੀ ਹੋ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜੋ - ਝਗੜੋ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਲਵ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਔਲਾਦ ਹੋ ਨਾ। ਈਸ਼ਵਰ ਮੇਸ਼ੂ ਲਵਲੀ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਇੱਜਤ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੁਣਪਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਫੇਰ ਪੱਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋ ਰਹੋ। ਲੁਣ - ਪਾਣੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲੋਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵੋਗੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਫੇਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ

ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਤਾਂ ਕੁਝ ਖਿਟਪਿਟ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਈਸ਼ਵਰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਜਿਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਪ੍ਰੇਮ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪੜ੍ਹਕੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਉੱਚ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਜੋ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਜਾਕੇ ਬਣੇਗੇ। ਸਮਝ ਤਾਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਕੌਣ - ਕੌਣ ਕੀ ਬਣਨਗੇ? ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦਾ ਕੀ ਨਾਮ ਕਢਾਵਾਂਗੇ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਮੇਸ੍ਰ ਲਵਲੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿੱਠੇ ਉਹ ਲੱਗਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੁਧਾਰੋ। ਪਹਿਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਫੇਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਰਹੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਕਹੇ - ਐਹੋ! ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਲੱਗਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਅਗਿਆਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਖੁਦ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵੇਖੇ ਹਨ। 6-7 ਬੱਚੇ ਵਿਆਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕਦਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਕੁਟੁੰਬ ਹੈ। ਹੰਸ ਅਤੇ ਬਗੁਲਾ ਇਕੱਠੇ ਤਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਹੰਸ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਲੂਣਪਾਣੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਰਾਜੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੇ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ, ਬਹੁਤ ਸਜਾ ਖਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਜੇਕਰ ਲੂਣਪਾਣੀ ਹੋ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੰਗੁਣਾ ਸਜਾ ਖਾਵੋਗੇ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਪੱਦ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰਹੇ - ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਮੇਸ੍ਰ ਲਵਲੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਵੀ ਲੂਣਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ ਫੇਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣੀ ਹੈ।

2. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਪ੍ਰੇਮ ਆਦਿ ਸਭ ਗੁਣ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਿੰਦਕ ਬਣੇ। ਆਪਣੀ ਚਲਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਲਾਇਨ ਕਲੀਅਰ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਨੰਬਰਵਨ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਏਵਰਰੇਡੀ ਭਵ:

ਸਦਾ ਏਵਰਰੇਡੀ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਾਇਨ ਇਵੇਂ ਕਲੀਅਰ ਹੋਵੇ ਜੋ ਬਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਿਆ - ਏਵਰਰੇਡੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਕੁਝ ਵੀ ਸੋਚਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਵੇਗਾ - ਆਡਰ ਹੋਵੇਗਾ - ਇੱਥੇ ਹੀ ਬੈਠ ਜਾਓ, ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਓ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਸੰਬੰਧ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ ਉਦੋਂ ਨੰਬਰਵਨ ਪਾਸ ਹੋ ਸੱਕਣਗੇ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਅਚਾਨਕ ਦਾ ਪੇਪਰ ਹੋਵੇਗਾ - ਇਸਲਈ ਏਵਰਰੇਡੀ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਭੋਜਨ ਦਵੇ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ, ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕੌਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਸੁਣਾਓ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਅਟੁੱਟ ਪਿਆਰ ਹੈ ਉਹ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸ਼ੀਤਲ ਹੋਣਗੇ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਚਲਨ ਬੜੀ ਰਾਇਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਹਰ ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੁੱਕਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਫੇਰ ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਜੋ ਮਹਾਂਰਬੀ ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਏ ਕੱਢਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲੇਗਾ। ਮੇਲੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੀ ਓਪਨਿੰਗ ਕਿਸ ਤੋਂ ਕਰਵਾਈਏ! ਕੀ - ਕੀ ਪੁਆਇੰਟ ਸੁਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਆਦਿ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਏ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇੱਥੇ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਤਿੱਖਾ ਵਿੱਖਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਮੰਨਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ - ਕੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਮਾਚਾਰ ਸਭਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਾਂ ਤੇ ਟੇਪ ਵਿੱਚ ਸੈਰਟ ਵਿੱਚ ਭਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਗੰਗੇ ਨੇ ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਸਥੂਲ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਬਾਬਾ ਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਲਿਆਣ ਤਾਂ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਭੇਜਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਯੋਗਯੁਕਤ ਹੋ ਬਣਾਓ। ਇਵੇਂ ਯੋਗਯੁਕਤ ਭੋਜਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੰਡਾਰੇ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਰਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਝੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਬਾਬਾ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਬੱਚੇ ਕੌਣ ਹਨ, ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਸਾਰਾ ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਬੱਚਿਆਂ ਵੱਲ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਮੁੱਖ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬੜੀ ਕੜੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੋਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਪਹੁੰਚਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਚਾਰਟ ਵੀ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਵੀ ਕੁਝ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਘੱਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬੜੇ ਸ਼ੀਤਲ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਵ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜੋ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇੱਕ - ਦੇ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ, ਜਿਸਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਚਲਨ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਰਾਇਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ - ਅਤੀਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁਛੋ, ਜੋ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦਾਦਾ ਦੇ ਵੀ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੈਂਟਰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਵੀ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਬੱਚੇ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਫਤਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਕਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਬਦਚਲਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਪੂਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਖਰਾਬ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪਿਆਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਰਣਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਕਦੀਰ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨਗੇ, ਫੇਰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਿਸ ਤੇ ਰਹੇਗਾ? ਉਹ ਤਾਂ ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਗੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ

ਸੁੱਖਦਾਈ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਪਿਤਾ ਸਨੇਹੀ ਹੋ। ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਸਨੇਹੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਦਾਦਾ ਸਨੇਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਸਨੇਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨਾਲ। ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਸਨੇਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੇਲਚਾਲ ਬੜਾ ਮਿੱਠਾ ਸੁੰਦਰ ਰਹੇਗਾ। ਵਿਵੇਕ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਟਾਈਮ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਹਾਰਟਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੋਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੌਤ ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਸਵਾਸ ਤੇ ਤਾਂ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੈਚਰਲ ਕੈਲੇਮਿਟੀਜ਼ ਦੀ ਵੀ ਹੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਗ਼ੈਰ ਟਾਈਮ ਬਰਸਾਤ ਪੈਣ ਨਾਲ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਵਕਤ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦਕਿ ਮਹਾਨ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਰਕਤ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵੀ ਵਹਿਣੀਆਂ ਹਨ। ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਤਾਂ ਕਰ ਲਈਏ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦਾ ਫੁਰਨਾ ਵੀ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਬੱਚਿਆਂ ਵੱਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ਼ੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਲੋਕ ਇਵੇਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੜੇ ਘਮੰਡ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨ ਵੀ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਉਪਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬਿਠਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਨਾਲ ਵੀ ਬੈਠ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਿਰਮਾਣ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਾਂਦੀ ਆਦਿ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਵੀ ਛੱਡ ਦੇਣ। ਬਾਪ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਸਧਾਰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ, ਖਾਂਦੇ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਗੁਲ - ਗੁਲ (ਫੁੱਲ) ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਤਾਂ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਕਲ ਵਿਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਗੰਦੀ ਚਲਨ ਹੋ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਗਿਆ ਦਾ ਉਲੰਘਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਲਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ! ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੈ, ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹਨ। ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਹੀ ਦਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਇਹ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਸਮਝੋ ਬਾਬਾ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਨਾਯਸ ਕੋਈ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਝੱਟ ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਵਰਗ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਰਕ ਹੈ। ਨਰਕ ਤੋਂ ਫੇਰ ਸਵਰਗ ਬਾਪ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਓ। ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸਿਰਫ ਬੋਲੇ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ ਜੋ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਸੀ, ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਕਿਸਲਈ? ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਫੇਰ ਉੱਥੋਂ ਹੀ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਆਉਣਗੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਜਿਵੇਂ ਕਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਹ - ਇਹ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣੇਗੇ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰੀਟੈਂਡੈਂਟ ਬਣੇਗੇ, ਇੰਨਾ ਪੈਸਾ ਕਮਾਵਾਂਗੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਹ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚਿੰਤਨ ਰਹੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰੀਏ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਦਾਨ ਕਰਨਾ। ਜੇਕਰ ਧਨ ਹੈ, ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਹੂਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਧਨ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਧਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਥੀ ਬੱਚੇ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਸਦੈਵ ਬਾਬਾ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਈ ਖਿਆਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਟੁੱਟ ਪਵੇ। ਸਰਕਮਸਟਾਂਸ ਇਵੇਂ ਹਨ। ਦੇਹ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਬਹੁਤ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਕਤ ਹੱਥ ਛੱਡ ਦਵੇ ਅਤੇ ਜਾਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਭਾਵੇਂ ਮੁਰਲੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਬਾਬਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਝੱਟ ਟੁੱਟ ਪੈਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਭਾਵੇਂ ਨੁਕਰਾਓ.....ਇੱਥੇ ਬਾਬਾ ਰਾਈਟ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ - ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਨ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਜਲ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਕਈ ਇਵੇਂ ਵੀ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਤਾਂ ਮੁਰਲੀ ਬਗ਼ੈਰ

ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਹੱਠ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਹੈ ਅਤੇ ਹੈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਆਦਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਰਵਿਸ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਾਚਾਰ ਸਭਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਪਤਾ ਪਵੇ ਕਿਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸਿੱਖਣਗੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿਆਲਾਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਬਾ ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਸਮਝਣਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਥੱਕਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹੀ ਓਨਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਭਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਉਨਤੀ ਹੋਵੇ। ਰੋਜ਼ ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬੈਂਸ ਲੈਕੇ ਰੋਜ਼ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਓ - ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਫੇਰ ਕਿੱਥੇ ਗਏ, ਕਿਵੇਂ ਰਾਜ ਭਾਗ ਪਾਇਆ? ਮੰਦਿਰ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਬੋਲੇ, ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕੌਣ ਹਨ, ਕਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸੀ? ਹਨੂਮਾਨ ਵੀ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦਾ ਸੀ ਨਾ। ਉਸਦਾ ਵੀ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਬੁੱਧੀ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫੇਰ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਸਾਹੂਕਾਰ ਆਏ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸੋਗਾਤ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰੂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੈਂਜੇਜ਼ ਦਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕਦਰ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਗਿਆਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਆਪਘਾਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਫਾਰਖ਼ਤੀ ਦੇਣਾ - ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਮਹਾਨ ਪਾਪ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਿਹਾ ਕਮਬਖ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਘੱਟ ਗੱਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹੇਗੀ। ਯਾਦ ਨਾ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਪਾਪ ਭਸਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਅਡੋਪਟ ਹੋਏ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਿੱਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਥੋੜੀ ਮਤ ਲਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹਲਕਾ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਤ ਲੈਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਆਦਿ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਿਖਕੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੀਸ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਰਚਾ ਕੀ ਦੇਣਗੇ। ਇਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਵਾਰਿਸ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਏਵਜ਼ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਖਰਚਾ ਪਾਈ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅੱਛ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪਿਤਾ ਸਨੇਹੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਬੋਲ ਚਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਰਾਇਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਕਦੀ ਆਪਘਾਤ ਮਹਾਪਾਪੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ, ਇਸ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਥੱਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮਨਹੂਸ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- "ਮੈਂ" ਅਤੇ "ਮੇਰੇ ਪਨ" ਨੂੰ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮਹਾਂਬਲੀ ਭਵ:

ਹੱਦ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵੈਭਵ ਨਾਲ ਲਗਾਵ - ਇਹੀ ਮੇਰਾ ਪਨ ਹੈ। ਇਸ ਮੇਰੇ ਪਨ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕੀਤਾ....ਇਸ ਮੈਂ ਪਨ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਮਹਾਂਬਲੀ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਮੈਂ ਮੈਂ ਪਨ ਸਮਰਪਣ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣੇਗੇ। ਮੈਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਦਾ ਨੈਚੁਰਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਆਵੇ, ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੋਚਣਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਸਮਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਹੈ, ਸਭਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉਹ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਧਨ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਦਾਨ ਕਰਣਗੇ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਵਾਉਣਗੇ।
- ਗੀਤ:-** ਓਮ ਨਮੋ ਸ਼ਿਵਾਏ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭਗਤ ਜਿਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਾਏ ਨਮ:। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਨਮ: ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਮ: ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਮ: ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜੀਵ ਦੀ ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਇਸ ਤਨ ਦਾ ਲੈਨ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਕਲਯੁਗੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੋਗੇ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਤਿੱਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਢਿੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਨ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਅਤੇ ਦਾਨ ਕਰੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੁੱਖ ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦੇ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਸੁੱਖ, ਕਿੱਥੇ ਇਹ ਦੁੱਖ! ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਅਰੂ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਮੁੱਖ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰੂ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬੁਰਾ ਪਾਪ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਾਪ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪੁੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਰਕੇ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਇਹ ਮਾਰਗ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਮਾਰਗ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਨਾ। ਕਲਯੁਗ ਤੋਂ ਸਤਿਯੁਗ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਰਸਤਾ - ਬਗੈਰ ਕੋਡੀ ਖਰਚਾ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣ ਕਿਉਂਕਿ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ, ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ।

ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸੈਂਸੀਬਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸੈਂਸੀਬਲ ਹਨ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਕੀ - ਕੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਝੂਠੇ ਕਲੰਕ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮਈਆ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮਾਖਨ ਖਾਇਓ....ਹੁਣ ਇਸਦਾ ਵੀ ਅਰੂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮਾਖਨ ਖਾਇਓ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਖਾਧਾ ਕਿਸਨੇ? ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਮੱਖਣ ਖਾਣਗੇ ਜਾਂ ਦੁੱਧ ਪੀਣਗੇ! ਇਹ ਜੇ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਮਟਕੀ ਫੇੜੀ ਆਦਿ - ਆਦਿ - ਇਵੇਂ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਫ਼ਸਟ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਨਹੀਂ! ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ ਪਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਭਗਤ ਮਾਲਾ ਵੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਫੀਮੇਲਸ ਵਿੱਚ ਮੀਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਮੇਲਸ ਵਿੱਚ ਨਾਰਦ ਮੁੱਖ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੱਕ ਹੈ ਭਗਤ ਮਾਲਾ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਲਾ। ਭਗਤ ਮਾਲਾ ਤੋਂ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਦੇ ਬਣੇ ਹਨ ਫੇਰ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ, ਇਹ ਰਾਜ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮੁੱਖ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਰੋਮਾਂਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਅਹੋ ਸੋਭਾਗਿਆ - 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੁਰਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸੋਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਗਈਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਵੀ ਕਟਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਸੂਰ ਸਸਤਰ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਸਥੂਲ ਅਸਤਰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹਿੰਸਕ ਚੀਜ਼ਾਂ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ

ਹੈ ਕਿ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਕੀ ਹੈ? ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਦੇ ਹਿੰਸਾ ਹੀ ਹਿੰਸਾ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਗੱਲ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਵੈ ਅਰਥਾਤ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਭੂਸ਼ਣ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਧਰਮ ਹੈ ਫੇਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ। ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਲੈਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਣੇ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਵਰਸਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਪੁਆਇੰਟ ਨੋਟ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਪੇਂਡੀ ਹੈ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ। ਪੇਂਡੀ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪੇਂਡੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਮਰ ਨੂੰ ਹੱਥ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਲਿਫਟ ਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਫਟ ਦੇਣ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਸਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾਂ ਹੈ। ਮੇਸ੍ਰ ਬਿਲਵੇਡ ਬਾਬਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਿਹੀ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਜੇ ਵੀ ਹਨ ਸਭ ਉਸ ਇੱਕ ਮਾਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਨਾਮ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਫੇਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਰੂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬੰਬੇ ਵਿੱਚ ਬਾਬੁਰੀਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ, ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਮੁੱਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਮਾਲਿਕ ਹਨ ਨਾ। ਚੀਨ ਦੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਨਾ। ਚੀਨ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਸ਼ਕਲ ਹੀ ਹੋਰ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਗੋਰੇ ਫੇਰ ਸਾਂਵਰੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਸਾਂਵਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਮਿਸਾਲ ਸਾਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਰੀ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਚੋਂਜ ਕਰ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੀ ਚੋਂਜ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗੋਰੂ ਕੱਪੜੇ ਪਵਾਕੇ ਮੱਥਾ ਮੂੜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਹਾ ਸ਼ੈਭਨੀਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਰਤੀ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਨੁਕਸਾਨਕਾਰਕ ਹੈ। ਆਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤੂਫ਼ਾਨ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰਮ ਦੁੱਖ। ਉੱਥੇ ਫੇਰ ਪਰਮ ਸੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਪਰਮ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਪਰਮ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਸਭ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਲੈ ਲਓ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਭੰਬੋਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਹਾਏ - ਹਾਏ ਕਰ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਏ - ਹਾਏ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਾਏ - ਹਾਏ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਮਰਣਗੇ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਸਤਯੁਗ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਇਸਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਚੰਗੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਆਦਿ ਵੀ ਨਹੀਂ ਟੇਕਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੱਥ ਜੋੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ, ਨਾ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੱਥ ਹਨ, ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਫੇਰ ਹੱਥ ਕਿਸਨੂੰ ਜੋੜਦੇ ਹੋ। ਕਲਯੁਗ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੇ ਆਤਮਾ, ਤੁਸੀਂ ਹੱਥ ਕਿਉਂ ਜੋੜਦੀਆਂ ਹੋ? ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੋਈ ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਵੀ ਹੱਥ ਜੋੜਣਗੇ, ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਹੱਥ ਜੋੜਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਲੇਨ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਤਨ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਈ ਹੱਥ ਜੋੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਛੁਟਕੇ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਿਵੇਂ ਨਫਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਭ੍ਰਮਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਅਕਲ ਹੈ ਜੇ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਭ੍ਰਮਰੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ, ਜੋ ਵਿਸ਼ਯ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਸ਼ੀਰਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਚਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਤਾਂ ਮਿਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਹਾਂ, ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਫੇਰ ਜੀਵਨਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਫੇਰ ਪੇਂਡੀ ਉਤਰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸੁੱਖ ਭੋਗ ਫੇਰ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਸਭਨੂੰ

ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ।

ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਕਤ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਬੜੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਭੋਗਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਜਾਵਾਂ ਭੋਗਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਨਾ, ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੇਰ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਚਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਜਾਕੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭਦੀ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਭਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜੇਤੀ ਜਗ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਕਤ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਮਟਕੀ ਵਿੱਚ ਜੇਤੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਸਮ ਵੀ ਇੱਥੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਮਟਕੀ ਵਿੱਚ ਜੇਤੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਤੀ ਦੇ ਉਪਰ ਨਹੀਂ ਜਗਾਉਂਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ ਤੇ ਫੇਰ ਜੇਤੀ ਕਿਵੇਂ ਜਗਾਉਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਜੇਤੀ ਜਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜੇਤੀ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਮਾਜੀ ਫੇਰ ਜੇਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਸਦੈਵ ਜੇਤੀ ਜਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਫੇਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਛੋਟੀ ਜੇਤੀ (ਆਤਮਾ) ਵੱਡੀ ਜੇਤੀ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ) ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਨੇਕ ਮਤਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਹੀ ਭਵਿੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ, ਹੋਰ ਸਭ ਪੜ੍ਹਾਈਆਂ ਇੱਥੇ ਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਰੇਬਰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁੱਤਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੰਡ - ਗੰਡੇਜ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਏ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੇਸ਼ ਬਿਲਵੇਡ ਮਾਸੂਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਸ਼ਿਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਸਿਵਾਏ ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਰਾਏ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਬਾ ਰਾਏ ਦੇਣਗੇ - ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਤੋੜ ਨਿਭਾਓ। ਜੇਕਰ ਰਾਏ ਲੈ ਕੇ ਚਲੋਗੇ ਤਾਂ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਪਦਮ ਮਿਲਣਗੇ। ਰਾਏ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਰਿਸਪਾਨਸਿਬਿਲਟੀ ਛੁੱਟੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਡਾਇਰੈਕਟ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰੂ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਧਨ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਸਭਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ।
2. ਇਸ ਪੁਰਸਾਰਥ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸਰਵ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਰੀ ਵਾਂਗ ਭੂੰ - ਭੂੰ ਕਰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਧਾਰਨ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਭਵ: ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹੋ ਉਵੇਂ ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਰਮ ਭਾਵੇਂ ਸਧਾਰਨ ਹਨ, ਪਰ ਸਥਿਤੀ ਉੱਚੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਸਦਾ ਉੱਚੀ ਹੋਵੇ। ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਕੋਈ ਵੀ ਸਧਾਰਨ ਕਰਮ ਕਰੋ। ਸਦੈਵ ਇਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਕਿ ਅਵਤਰਿਤ ਹੋਕੇ ਅਵਤਾਰ ਬਣ ਕਰਕੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਨ ਕਰਮ ਅਲੌਕਿਕ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ - ਦ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਵੀ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਨਹੀਂ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਜਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਲਵ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਕਦੀ ਵੀ ਲੜਖੜੇ, ਝਗੜਖੜੇ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਬਣੇ ਤਾਂ ਗੰਦੀ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।
- ਗੀਤ:-** ਛੱਡ ਵੀ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਸਿੰਘਾਸਨ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਸਿੰਘਾਸਨ ਛੱਡਕੇ ਦਾਦਾ ਦੇ ਤਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਛੱਡਕੇ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਕਾਸ਼ ਤੱਤਵ ਤਾਂ ਹੈ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਹੈ ਉਹ ਮਹਾਤੱਤਵ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਗ਼ੈਰ ਸ਼ਰੀਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਆਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਤਾਰੇ ਖੜੇ ਹਨ ਨਾ, ਉਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਗ਼ੈਰ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸਟਾਰ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਮਿਸਲ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਛੱਡਕੇ ਇੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਗੀਤ ਹੈ ਨਾ - ਦੂਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ.....। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦਾ ਦੇਸ਼। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਜਿਸਦੀ ਬਾਬਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਉਸ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਖੁਦ ਤਾਂ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹੋ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ - ਦੋ ਵਿੱਚ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਹੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਭਦਾ ਬਾਬਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਨਾ - ਝਗੜਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਆਸੂਰੀ ਸੰਤਾਨ ਸੀ, ਫੇਰ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਬਣੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋ ਫੇਰ ਕਦੀ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਵ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਵਣਰਾਜ ਚਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਕੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਕਿਉਂ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾਕੇ, ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਡੁਬੋਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਵੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਲਿੰਗ ਬਣਾਏ ਪੂਜਾ ਕਰ ਫੇਰ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਕੇ ਫੇਰ ਜਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੁਣ ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੈ, ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਗਾਂਧੀ ਵੀ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਜਲ ਗਏ ਸੀ, ਬਾਪ ਆਕੇ ਫੇਰ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਵਰਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਭਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸੁੱਖੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਬਰਸਾਤ ਪੈਣ ਨਾਲ ਘਾਹ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕਿੰਨੇ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਸੀ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਵਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਗ਼ਰੀਬ ਦੇ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਵੱਡੇ - ਵੱਡਿਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਭੀਲਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹੀ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਆਨ ਆਕੇ ਲੈਣਗੇ। ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਸਾਨੂੰ ਹੀ ਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ

ਯੁਕਤ ਯਥਾਰਥ ਗੱਲ। ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸੇ ਪੂਜਯ ਸੀ ਫੇਰ ਸੇ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਸਤਿਕ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਇਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਸਭ ਆਕੇ ਆਸਤਿਕ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਗੇ। ਕੋਈ ਇੱਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਭ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਰਣਗੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਬੀ.ਕੇ ਨੇ ਜਾਦੂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਗਦੀ ਤੇ ਬਿਠਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਡਾ ਦੇਣਗੇ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਨ, ਫੇਰ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਵੱਡਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਡਰਾਮਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਕਿੰਨੇ ਸੈਂਟਰਸ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਵੀ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣੋ। ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ? ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਦੀ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣੇਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਦਾ ਵੀ ਰਾਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਟਾਕੀ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮੂਵੀ, ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਇਲੈਂਸ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਹੈ ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਗੇਸਟ ਦੀ ਛਾਇਆ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੇਸਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਫੇਰ ਹੈ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ ਫਰਿਸ਼ਤੇ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ, ਸਬੂਲਵਤਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਮੂਲਵਤਨ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਵਾਇਆ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ। ਬਾਬਾ ਸੂਖਸ਼ਮਵਨ ਇਸ ਵਕਤ ਹੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਖਸ਼ਮ ਫੇਰ ਸਬੂਲ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਯੁਗ ਕਹਾਂਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਯੁਗ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਫੇਰ ਘਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੰਸ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਂਤਰਿਕ ਰਗ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜੇਕਰ ਰਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹੋਗੇ ਮੇਰੀ ਬਾਂਦਰੀ।

ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਹੈ ਸਭਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਰਾਵਣ ਦੀ ਆਸੂਰੀ ਸੰਤਾਨ, ਕਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਇਕਰਸ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਇਕਰਸ ਰੱਖਣਾ ਹਿਮੰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪ੍ਰਫੇਕਟ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਦੋਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਹੋਣ ਉਦੋਂ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬੈਠੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਖਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਉਪਰਾਮ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਲਾਇਨ ਕਲੀਅਰ ਚਾਹੀਦੀ। ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਅਭਿਆਸ ਜਿਸਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬਸ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਵੀਟ ਸਾਇਲੈਂਸ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਵੀ ਹੈ - ਉਹ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਲਿਬੇਟਰ, ਗਾਇਡ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋਈ ਗਾਇਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਭਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਪਾਂਡਵ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਸਰਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ, ਭ੍ਰਮਰੀ ਦਾ ਮਿਸਾਲ, ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਇਹ ਧੰਧਾ ਕਰ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕਬ੍ਰਿਸਥਾਨ ਹੈ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਰਿਸਥਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਭ ਦਿਨ ਲੱਕੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਦੈਵ ਲੱਕੀ ਹੋ। ਗੁਰੂਵਾਰ ਦੇ ਦਿਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਸਮ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾਵਾਂ ਚਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਹੁਣ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕੋਈ ਇੱਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਜ਼ਰੂਰ ਬਹੁਤ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦਾ ਰਾਜ ਚਲਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਰਾਜਤਿਲਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਫੇਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਰਾਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਬੱਚੇ ਦਾ ਪੈਰ ਧੋਕੇ ਰਾਜ - ਤਿਲਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਹਿੰਸਾ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੰਠ ਕਰ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਿੰਨਾ

ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਹੀ ਗੀਤਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਯੋਗ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਕਿਤਾਬ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਯੋਗ ਦਾ ਕਿਤਾਬ ਵੱਖ ਕਿਉਂ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਅੱਜਕਲ ਯੋਗ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਾਮਾਚਾਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨਾਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਆਕੇ ਸਮਝਣ। ਆਖਿਰ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਯੋਗ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੁਣੇਗਾ ਉਹ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਆਪੇਹੀ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਦਾ ਕਦੀ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਾ ਆਵੇ।

2. ਸੰਪੂਰਨ, ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਅਵਸਥਾ ਇਕਰਸ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਾਲਣਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਦੀ ਵਧਾਈਆਂ ਦੇ ਪਾਤਰ ਭਵ:
ਸੰਗਮਯੁਗ ਵਧਾਈਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਧੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਯੁਗ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਵਧਾਈਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪਲ ਰਹੇ ਹੋ। ਵਧਾਈਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਨੱਚਦੇ, ਗਾਉਂਦੇ, ਉਡਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਪਾਲਣਾ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਵੱਡੀ ਦਿਲ ਨਾਲ, ਰਹਿਮ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ, ਦਾਤਾ ਬਣਕੇ ਹਰ ਘੜੀ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਕਹਿ ਵਧਾਈਆਂ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ - ਇਹੀ ਪਾਲਣਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਿਧੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸਰਵ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਵਧਾਈਆਂ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣਾ ਸਰਲ ਸੁਭਾਅ ਬਣਾ ਲੈਣਾ - ਇਹੀ ਸਮਾਧਾਨ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਦੀ ਸਹਿਜ ਵਿਧੀ ਹੈ।

*****

"ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਵਾਕੇ "

"ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਗਿਆਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਰਾਤ"

ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ, ਹੁਣ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੋ ਸਵੇਰੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਦੀ ਅੰਤ ਕਰ ਸੋਝਰੇ ਦੀ ਆਦਿ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੈ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਹੈ ਹਨ੍ਹੇਰਾ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਚਲ, ਚਿਤ ਚੈਨ ਜਿੱਥੇ ਪਾਈਏ....ਇਹ ਹੈ ਬੇਚੈਨ ਦੁਨੀਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੈ ਚੈਨ, ਨਾ ਹੈ ਬੇਚੈਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਚੈਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਜਿਸ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚੈਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਡੰਡੇ ਖਾ ਕਰਮ - ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਸੁੱਧ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਨਾ ਅਸੁੱਧ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁੰਦੇ, ਨਾ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਭੁੱਲ ਭੁਲਾਈਆਂ ਦਾ ਅਨਾਦਿ ਖੇਡ ਹਰ ਜਿੱਤ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਲੈ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਵਿਜੈ ਪਾ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜ ਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ! ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਰਾਏ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਰਾਏ ਲੈਂਦੇ ਰਹੋ ਉਦੋਂ ਉੱਚ ਪਦ ਮਿਲੇਗਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਦਾ ਚਾਹੀਦਾ?

ਉੱਤਰ:- ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਬਣਨ ਦਾ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਮਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ - ਸਾਡਾ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਬੰਧ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸਭ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤ ਕਰਨੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਗ਼ੈਰ ਸਜ਼ਾ ਉੱਚ ਪਦ ਮਿਲੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਦਾਦਾ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੱਖ ਹੋ। ਗਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਕਿਸਦੇ ਨਾਲ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਦੇ ਅਥਾਰਿਟੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਸਾਕਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਿਟੀ, ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਬਹੁਤ ਦਾ ਬਾਪ ਜਿਸਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਘਰ ਬੈਠੇ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਏ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਚਲੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੇਗੇ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣੇਗੇ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਨਾਲ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਮਰਤਬਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਸਟ ਵਿੱਚ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਜਾਕੇ ਇੰਨਾ ਉੱਚ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹਨ। ਪਰ ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ, ਕਿੱਥੇ ਹੁਣ ਦੇ ਮਨੁੱਖ! ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ - ਭਾਰਤ ਬਰੇਬਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਇਵੇਂ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਘੇਰ ਅੰਧਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਬੜੀ ਗਹਿਰੀਆਂ ਰਮਣੀਕ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਿਰਵਾਣਯਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਤੋਪਧਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਖਰਚਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਖਰਚਾ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਾਈ - ਪੈਸਾ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿਸਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੁਣ ਪਾਵੇਗਾ। ਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਨਾ ਘੱਟ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਫਿਕਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਫਿਕਰ ਦੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਗੁਪਤ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਮੋਹਜੀਤ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਖ਼ਤਮ ਹੋਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾਵ ਕਿਉਂ ਰਖੀਏ। ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਡਾਕੂਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੇਸ ਹੋਪਲੈਸ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਮਤਾਵ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਵੇ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਚਲੀ ਗਈ, ਸ਼ਰੀਰ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਕੀ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਬਣੋ। ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ - ਸਾਡਾ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ। ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਆਉਣਗੇ - ਉਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਖਾਕੇ, ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਾ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਖਾਵੋਗੇ। ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਬੰਧੀ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਪਵੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨਾਲ ਨਾਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਸਾਡਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਨਾਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਦਾ ਨਾਤਾ ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਲਵੇ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਰਥ ਮੁਕਰਰ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭਾਗੀਰਥ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪੌੜੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਚੁਕੇ ਹੋ ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਸਾਨੂੰ ਲਗਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪੌੜੀ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ

ਟਾਈਮ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਚੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀਨਾਥ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਦ੍ਰਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ ਕੀ ਅਸੀਂ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀਨਾਥ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ? ਹੁਣ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਅੱਗੇ ਇਸ ਡਰੈਸ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਮਿਲੇ ਹੋ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹਾਂ ਬਾਬਾ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰੀ ਨੇ ਠੀਕ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਝਾੜ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਨੇੜੇ ਹੋ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੱਚੇ ਕਿਥੋਂ ਆਉਣਗੇ! ਉਹ ਵੀ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਹੋ ਜਾਣ! ਅੱਖਰ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਿਲਕੁਲ ਗ਼ਲਤ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਲਿਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਆਪਣੇ ਕੁਲ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਝਾੜ, ਡਰਾਮਾ, 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੁੰਧ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਰੋਗੇ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਨਾਸਤਿਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਘਨ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਆਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਚੰਗੀ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੁਣੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਰਹੇਗੀ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੁਣ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਜਨ ਚਾਹੀਦਾ, ਪਿੱਛੇ ਬਰਾਤ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭੇਲੇਨਾਥ ਦੀ ਬਰਾਤ। ਸਭਨੂੰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਕਿਵੇਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ! ਮਨੁੱਖ ਧਰਤੀ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਥਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਫ਼ਰਨੀਚਰ ਜਾਗੀਰ ਆਦਿ ਚਾਹੀਦੀ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਬਿੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਥਾਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਾਕਾਰੀ ਝਾੜ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ! ਉਹ ਹੈ ਬਿੰਦੀਆਂ ਦਾ ਝਾੜ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੁਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਰਚਿਅਤਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦ੍ਰਸ਼ੀ, ਆਸਤਿਕ ਹੋ ਗਏ। ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਸਤਿਕ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਉਹ ਅਨੇਕ ਟੀਚਰਸ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਜੇ ਫੇਰ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਭਨੂੰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਜਾਣ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਭੱਜਣ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲਈ। ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫ਼ਾਦਰ ਏਡਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ, ਇੱਕਦਮ ਭੱਜ ਆਏ। ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਕੋਈ ਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਥੋੜ੍ਹੇਗੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਦਾ ਪਾਰੂ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਣ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਇਸ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਵੀ ਜੇ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਹੂਬਹੂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੂਬਹੂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇਗੀ। ਸਭ ਵਾਪਿਸ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਫ਼ਿਕਰ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ। ਕਿਵੇਂ ਸਜਾ ਖਾਵੋਗੇ, ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਕੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਜਾਈਏ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਭਾਰਤ ਹੈ ਫੇਰ ਹਿੰਦੁਸਥਾਨ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਹਿੰਦੂ ਲਿਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕਦੇ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਇੰਨੇ ਬੀ.ਕੇ. ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਫੈਮਿਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਨਾ! ਘਰ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ! ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ, ਸਭਦਾ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫ਼ਾਦਰ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਵਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ।

ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਕਾਲੇਜ ਜਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੀ ਹੈ, ਹਸਪਤਾਲ ਵੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿੱਤਾ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਵਿਨਾਸ਼.....। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਏਵਰਵੇਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਨੇਚਰ - ਕਿਓਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਕਿਓਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਕਿਓਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਨੇਚਰ - ਕਿਓਰ। ਹੈਲਥ ਵੈਲਥ ਹੈਪੀਨੈਸ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦੇਵੇ ਰੂਹਾਨੀ ਨੇਚਰ ਕਿਓਰ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ

ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਫੇਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣੀ ਹੈ ਫੇਰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨੀ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਬੋਰਡ ਲਗਾਓ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬੋਰਡ ਲਗਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਿੰਤਰ ਮੁੱਖ ਰੱਖੇ ਹੋਣ। ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੋ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਆਰਗਨਜ਼ ਮਿਲੇ ਹਨ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਫੇਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹੀ ਆਕੇ ਫੁੱਲ ਬਣੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਲਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਵੀ ਮੰਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮੰਤਰ ਦੇ ਫੇਰ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਿਚੈ ਦਵੇ, ਲਾਇਟ ਹਾਊਸ ਵੀ ਬਣੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ। ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਸ਼ਿਵ - ਸ਼ਿਵ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹੀ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਤੇ ਲੈਣਗੇ। ਅਦਲੀ ਬਦਲੀ ਕੁਝ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਥੱਪੜ ਨਹੀਂ ਖਾਵੋਗੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਵਿਕਰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਫੇਰ ਸੇ ਗੁਣਾਂ ਪਾਪ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੌੜੀ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮ ਲਗੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਲਿਫਟ ਦੀ ਵੀ ਇਨਵੈਸ਼ਨ ਨਿਕਲੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਕਮਰ ਨੂੰ ਹਥ ਦੇਕੇ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਹਿਜ ਲਿਫਟ ਨਿਕਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਲਿਫਟ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਨਬੰਧ ਤੱਕ ਆਉਣ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ, 84 ਜਨਮ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵੀ ਜੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਗੇ ਉਹ ਵੀ ਝੱਟ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗਵਾਚੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਾਪ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਚਲਾਂਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਗ਼ੈਰ ਕਿਸੇ ਫ਼ਿਕਰ (ਚਿੰਤਾ) ਦੇ ਆਪਣੀ ਗੁਪਤ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਵਿਘਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਦਦ ਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਣਗੇ, ਫ਼ਿਕਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।

2. ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਘਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਯੱਗਿਆ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਭਵ:
ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੀ ਪਸੰਦ ਹੈ ਜੋ ਯੱਗ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਸਵੈ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਹਿਯੋਗ ਸਹਿਜਯੋਗ ਹੈ। ਦਿਲਵਾਲਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਹੀ ਪ੍ਰਿਏ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਛੋਟਾ ਸੈਂਦਾ ਕਰ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੈਂਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵੇਲਿਯੂ ਸਨੇਹ ਦੀ ਹੈ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਸੁਦਾਮਾ ਦੇ ਕੱਚੇ ਚਾਵਲ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਦਵੇ ਪਰ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪਦਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਕਤ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਅਰੂ ਨਾ ਜਾਵੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਸੋਚੋ ਪਿੱਛੇ ਕਰੋ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :-ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕਾਮ - ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਅੱਗ ਖਤਮ ਜੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਉਹ ਅੱਗ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਮਿਹਨਤ ਕਿਹੜੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਵਕਤ ਦੇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ, ਇਹ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਤਲਬ ਹੀ ਦੇਹ ਦੀ ਯਾਦ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਇਕਾਂਤ ਦੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਉਤਨਾ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸਟੱਡੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਕਾਂਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਘੁੰਮਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸੌਖੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਧਾਕਲਪ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰਾਜ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾ- ਪਹਿਲਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਹ ਹੰਕਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਛੁੱਟੀ। ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ। ਤੀਰਥਾਂ ਆਦਿ ਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਬੁੱਢੇ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਹਿਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾਸਤਿਕ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ਼ੀਤਲਤਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਅੱਗ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੀ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਬਦਰੀਨਾਥ ਤੇ ਗਏ, ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਕੀ! ਝੱਟ ਭਾਵਨਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਬਦਰੀਨਾਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਪਹਿਲੋਂ ਤੇ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਬਗੈਰ ਵਰਸਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਵਰਸਾ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹਨ। ਵਰਸਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਰਚਤਾ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਜੜ੍ਹ ਅਤੇ ਚੇਤਨ ਉਹ ਸਾਰੀ ਹੀ ਰਚਨਾ। ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸੰਗਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬਚਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪਤਿਤਪਣ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ - ਮੱਧ- ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਹਨ ਪਤਿਤ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ ਕੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੱਲ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਖਾਤਰੀ ਕਰੋਗੇ! ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ ਅੰਗੂਰ ਅੰਬ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੇ ਅਭੇਗਤਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਭੋਗ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਵੰਡ ਕੇ ਖਾਧਾ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ। ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਓਗੇ। ਮੇਰਾ ਧੰਧਾ ਇਹ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਦਾ ਸਮਝੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਤੀਰ ਲਗਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਆਪੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਲੈਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਰ ਤਿੱਖਾ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਇੰਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਪਾਵਰ ਹੈ। ਬਾਮਬਜ ਆਦਿ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਧਮਾਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਸਾਇੰਸ ਤੇ ਸਾਈਲੈਂਸ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਵਨ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ- ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹੀ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬੈਠ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ? ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨੀਆਂ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਹਨ, ਰਾਮ - ਰਾਮ ਜਪਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਾਇਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੌਖਾ

ਤਰੀਕਾ ਦਸਦੇ ਹਨ - ਭੋਜਨ ਬਣਾਓ, ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਦਵਾਰੇ ਵਿੱਚ ਭੋਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੂੰਹ ਤੇ ਪੱਟੀ ਬਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਖਾਂਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਪਾਂਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਪੁਰਾਣ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ - ਪਾਰਵਤੀ, ਸ਼ਿਵ - ਸ਼ੰਕਰ ਸਭ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਗੀਤਾ। ਕ੍ਰਿਸਚਨਾਂ ਦਾ ਬਾਈਬਲ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਹੀ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਾਲੇਜ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਯੋਗਬਲ ਵਾਲੇ ਫੇਰ ਬਹੁਬਲ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਿਉਂ ਸੁਣੀਏ! ਤੁਹਾਡੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਵਿਜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ। ਉਹ ਤੇ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਲੜਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਡਰਿਲ ਆਦਿ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਡਰਿਲ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਹੀ ਯੋਗਬਲ। ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਆਕੇ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਗਰਭ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਬਣਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਅਡੋਪਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਾਮ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਰੱਖੇ। ਲਿਸਟ ਬਹੁਤ ਵੰਡਰਫੁਲ ਆਈ ਸੀ, ਸੰਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਭ ਨਾਮ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਯਾਦ ਹਨ। ਨਾਮ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ। ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਸ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੁਜਏ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਹੀ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਸਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਤੇੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਜਾਕੇ, ਪੂਜਾ ਕਰ ਫੇਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਵੀ ਰੂਪ ਬਣਾਕੇ, ਖਵਾ ਪਿਲਾਕੇ ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਠੀਕਰ - ਭੀਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਗਰੀਬ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਗਰੀਬ ਹੀ ਫੇਰ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਮੁਸ਼ਿਕਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਤਨਾ ਲੈਕੇ ਕੀ ਕਰਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬੂੰਦ - ਬੂੰਦ ਨਾਲ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਇੱਟ ਲਗਾ ਦੇਵੇ। ਸਮਝਦੇ ਹੈ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਸੈਨੇ - ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਮਹਿਲ ਮਿਲਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੈਨਾ ਢੇਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਮਕਾਨ ਬਣਨਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ -- ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਗਰੀਬ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦਸਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰੇਗੇ ਉਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੌ ਗੁਣਾਂ ਹੋਕੇ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਕੁਝ ਮੰਗਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦੇਵੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਵਕਤ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ -ਕਮ- ਹਸਪਤਾਲ ਖੋਲ੍ਹੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੈਲਥ ਅਤੇ ਵੈਲਥ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਹ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਰਾਤ ਦੀ ਕਲਾਸ 12- 3- 68

ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਗਰੀਬ ਸਧਾਰਨ ਮਾਤਾਵਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਕੇ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਆਦਿ ਵੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪੁਰਸ਼ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਨ ਜੋ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰਿਸਪਣੇ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਉਹ ਬੀਜ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਅਪਣਾ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਅਸਲ, ਬਾਕੀ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਜਰੂਰ ਲੈਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਾਂ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਚੰਗੇ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਹਨ ਕੋਈ ਮੀਡੀਅਮ, ਕੋਈ ਥਰਡ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਝੱਟ ਦੱਸ ਦੇਣ - ਤੁਸੀਂ ਫੁਸਟ ਹੋ ਜਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਹੋ ਜਾਂ ਥਰਡ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਥਰਡ

ਕਲਾਸ ਠਹਿਰੇ। ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਜੇ ਗਿਆਨ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕੌਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਰੋਜ਼ ਇਸ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਕੇ ਬੈਠੇ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਇਹ ਵਰਸਾ ਅਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ, ਇੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਪੜ੍ਹੇ ਕੀ ਹੋ! ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਉਨਤੀ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਨਤੀ ਦੇ ਖਿਆਲ ਚਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥੀ ਹੋ ਨਾ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਤੀਆਂ ਦੇ ਵੀ ਆਸ਼ਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਤੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਕਸ਼ ਤਾਂ ਦੱਸ ਦਵੇ। ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਵੇਂ! ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਤੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਤੁਸੀਂ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਨਾਰਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਫੇਰ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਧੂ ਕਾਸ਼ੀ ਵਾਸੀ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਕਾਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਗੰਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਤਾਲੀ ਵੱਜਦੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ ਨਾ! ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਵੀ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੈ। ਪਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਝੁਰਮੁਈ ਝਗਮੁਈ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਯਾਦ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇਗੀ। ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਜਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਲੇ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸਭ ਸੀ। ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੀਸ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ, ਇੱਕ ਰਾਜ, ਇੱਕ ਧਰਮ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਸਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੀ ਸੀ! ਪੀਸ ਕਿਸਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੀ ਸੀ! ਫਾਰਨਰਜ਼ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੀਸ ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਪ੍ਰਭਾਤ ਫੇਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਕੱਢੇ। ਜੇ ਸਭ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਪਵੇ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਰਕ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਾਇਦ ਦੇਰੀ ਹੈ। ਵੱਡਿਆਂ - ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਵਿਸ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ। ਗੁਡਨਾਈਟ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸੰਗਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਪਤਿਤਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਕੇ ਹਰਸਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਫਰਿਸ਼ਤੇਪਨ ਦਾ ਮੇਕਅਪ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਭਵ:
ਜੇ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੇਕ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਫਰਿਸ਼ਤੇਪਨ ਦਾ ਮੇਕਅਪ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੇਕਅਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਕਅਪ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੋਹਣਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਪਨ ਦੇ ਮੇਕਅਪ ਨਾਲ ਚਮਕਣ ਲਗੇਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਮੇਕਅਪ ਸਭ ਦਾ ਸਨੇਹੀ ਬਣਾ ਦਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬ੍ਰਹਮਚਾਰਿਆ, ਯੋਗ ਅਤੇ ਦਿਵਿਯਗੁਣਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੀ ਅਸਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ।

*****

ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ?

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੀ ਅਨੇਕ ਭੁਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। 1. ਭੁਜਾਵਾਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਆਪਣੀ ਭੁਜਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। 2. ਭੁਜਾਵਾਂ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵੀ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ। ਸਹਿਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 3. ਭੁਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਹੂਬਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੁਜਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹਨ। 4. ਭੁਜਾਵਾਂ ਅਰਥਾਤ ਹੱਥ ਸਨੇਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭੁਜਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਵਰੂਪ ਪਹਿਲਾ ਸੁਣਾਇਆ - ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬਾਪ ਦੀ ਭੁਜਾਵਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਹ ਚਾਰ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹੜੀ ਭੁਜਾ ਹਾਂ? ਭੁਜਾ ਤਾਂ ਸਭ ਹੋ ਪਰ ਰਾਈਟ ਜਾਂ ਲੇਫਟ ਹਨ ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਚੈਕ ਕਰੋ।

ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਬਾਪ ਦੇ ਹਰ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ, ਬੋਲ ਨੂੰ, ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਲਿਆ ਹਾਂ? ਕਰਮ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵੇਖਣ ਦੀ ਸਹਿਜ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਕਰਮ ਨੂੰ ਸਭ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਜਾਂ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਭ ਲੋਕ ਵੀ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਪਰ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਓ। ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਹੀ ਮਨਨ ਕਿ, ਇਹ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਤ ਹੈ। ਜੇ ਕਰਮ, ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੋਲ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਜਾਂ ਰਾਈਟ ਭੁਜਾ ਹਰ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ? ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ - ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਸਦਾ ਸੁਭ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਦੇ ਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਲੇਫਟ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਸਦਾ ਸੁਭ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਤੇਜ਼ਗਤੀ ਨਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ? ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮਧਾਰੀ ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਵੈ ਹੀ ਲੇਫਟ ਹੈਡ ਹੋ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਕਰਮ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਰੂਹਾਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਕਰਮ ਹੀ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮਧਾਰੀ ਬਣੋ ਹੋ?

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੁਜਾ ਅਰਥਾਤ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ ਹਰ ਵਕਤ ਬਾਪ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹਾਂ? ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਤਿੰਨਾਂ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹਾਂ? ਜਾਂ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹਾਂ? ਜਿਵੇਂ ਲੋਕਿਕ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਟਾਈਮ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਜੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਸਦਾ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵਕਤ ਮਿਲਿਆ, ਉਦੋਂ ਉਮੰਗ ਆਇਆ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਮੂਡ ਬਣੀ ਉਦੋਂ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਹਿਯੋਗੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ ਤਿੰਨਾਂ ਰੂਪ ਨਾਲ ਅਰਥਾਤ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੋ ਹੋ ਜਾਂ ਅਧੂਰੇ ਬਣੋ ਹਾਂ? ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਉਤਨੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਦੇਹ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਲੰਬੀ ਚੋੜੀ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਦੇਹ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਕਤ, ਸੰਕਲਪ, ਧਨ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਕੰਮ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਦੇਹ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਵੀ ਵੱਡੀ ਜਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਜਾਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣਾ, ਇਸਨੂੰ ਕਰਾਂਗੇ ਰਾਈਟ ਹੈਡ। ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਗਏ, ਬ੍ਰਾਹਮਕੁਮਾਰ ਬ੍ਰਾਹਮਕੁਮਾਰੀਆਂ ਕਹਿਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਇਸਨੂੰ ਸਦਾ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਪਰ ਦੇਨੇ ਹੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਦੇਹ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਵੀ ਫੇਰ ਕਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਾਂਗੇ। ਪਰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਬਣੇ ਹਨ - ਇਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ!

ਤੀਸਰੀ ਗੱਲ - ਭੁਜਾ ਸਨੇਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਅਰਥਾਤ ਮਿਲਣ। ਜਿਵੇਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਦੇਹ ਦਾ ਮਿਲਣ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਜੇ ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਜਾਂ ਰਾਈਟ ਭੁਜਾ ਹੈ ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ, ਬੋਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ। ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਉਹ ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਵਿਅਕਤ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਸਦਾ ਸਮਰਥ ਸੰਕਲਪ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੋਲ, ਸਦਾ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬੋਲ, ਸਦਾ ਮਧੁਰ ਬੋਲ, ਸਦਾ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਹੋਣ, ਸਾਧਾਰਨ ਬੋਲ ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਅਵਿਅਕਤ ਭਾਵ ਹੋਵੇ, ਆਤਮਿਕ ਭਾਵ ਹੋਵੇ। ਵਿਅਕਤ ਭਾਵ ਦੇ ਬੋਲ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਸਨੇਹ ਅਰਥਾਤ ਮਿਲਣ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਮਿਲਣ। ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ, ਸਦਾ ਉਦਾਰਚਿਤ, ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ, ਨਿਸਵਾਰਥ ਇਵੇਂ ਵਿਸਤਾਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਉਹ ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ ਇਵੇਂ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ - ਅਰਥਾਤ ਸਨੇਹੀ ਬਣਨਾ। ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਹੈ?

ਚੌਥੀ ਗੱਲ - ਭੁਜਾ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਕਤੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਵਿੱਤੀ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਬਣੀ ਹੈ? ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਕਲਪ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਵਿੱਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰੇਗਾ। ਵਿੱਤੀ ਨਾਲ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰੇਗਾ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਅਸਰੀਰੀ ਆਤਮਾ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਏਗਾ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭੁਜਾ ਹੋ! ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲੋਫ਼ੂ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਮਝਿਆ ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੁਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਹੋ। ਪਰ ਕਿਹੜੀ ਭੁਜਾ ਹੋ? ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਵੈ ਨੂੰ ਜਾਣੇ। ਜੇਕਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਨਹੀਂ ਹੋ ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਵੀ ਕਰੇਗੇ ਅਤੇ ਜਿੰਦ ਵੀ ਕਰੇਗੇ ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਜੋ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹਾਂ ਉਵੇਂ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਫੇਰ ਵੀ ਸਵੈ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਹੈ। ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਚਲਾ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਮਨ ਖਾਂਦਾ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਅਭਿਮਾਨ ਜਾਂ ਅਲਬੇਲਾਪੂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਾਏ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਓ। ਯਥਾਰਥ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਵੈ ਕਲਿਆਣ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਮਝਾ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਸਵੈ ਵਿੱਚ, ਸਵੈ - ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਵੈ ਵਿੱਚ ਸਰਵ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਦੋਨੇ ਪ੍ਰਵਿੱਤੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ, ਬਾਪ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਅਭਿਮਾਨ ਅਤੇ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਨਾਲ ਸਦਾ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾ:- ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਨੇਕ ਚੱਕਰ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੱਕਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਵਿਜੈਈ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਇਆ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ - ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਰੋਜ਼ ਇਸ ਟਾਇਟਲ ਨਾਲ ਯਾਦਪਿਆਰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸਮਰਥ ਰਹੋ। ਸਦਾ ਸਵੈ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣੇ ਪਏ ਹਨ। ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ, ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਖੁਸ਼ੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਦੁੱਖ ਭੁਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬਣ ਗਏ। ਇਹ ਵੀ ਭਾਗਿਆ ਹੈ।

2. ਸਦਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਵੈ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਏ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ? ਘਰ - ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹਾਦੁਰ ਬਣੇ ਹੋ! ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਵੈ ਵੀ ਪਰਿਪਕਵ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਚਲੇ। ਕਿਹੜੀ ਆਤਮਾ ਹੋ? ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਕਰ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ।

3. ਕੁਮਾਰ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਾਇਆਜੀਤ ਕੁਮਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਦਾ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਹਾਰ ਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਇਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋ ਨਾ! ਜੇ ਬਹਾਦੁਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਵੀ ਸਵੈ ਘਬਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਹਾਦੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਇਆ ਕਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵੇਖਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਮਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਹਾਦੁਰ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਮਾਇਆਜੀਤ। ਮਾਇਆ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਇਵੇਂ ਚੈਲੇਂਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ! ਸਭ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ! ਸਭ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸਮਝ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਾਲੇ ਹੋ! ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਅਰਥਾਤ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨਹੀਂ। ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਉਵੇਂ ਬੱਚੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੁਮਾਰ ਹਨ, ਸਦਾ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸੰਪੰਨ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸੰਪੰਨ ਸਰਵ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਵਿਅਰਥ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਮਰਥ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਅਵਿਅਕਤ ਮੁਰਲੀਆਂ ਤੋਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ - ਉਤਰ

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਸੰਪੂਰਣ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਸ੍ਰੇਣ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ

ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਗਾਇਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਉਤਰ :- ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ। ਨਿੰਦਾ - ਸਤੂਤੀ, ਜੈ - ਪ੍ਰਾਜੈ, ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਸਭ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਰਹੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਰਤ ਜਾਂ ਮਸ਼ੁਕ ਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸੁੱਖ ਜਾਂ ਹਰਸ਼ ਦੀ ਲਹਿਰ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ - ਦ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨਾ ਆਵੇ। ਸਦਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਦੀ ਦ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ। ਇਹ ਹੈ ਸਮਾਨਤਾ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਵੈ ਤੇ ਬਲਿਸ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੋਂ ਬਲਿਸ ਲੈਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉਤਰ:- ਸਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਠੀਕ ਰਹੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਬਲਿਸ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਦੇ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਵੀ ਨਾ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਗਲਾਈ ਸੁਣਦੇ ਘ੍ਰਿਣਾ ਭਾਵ ਵੀ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਲੇਂਸ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ ਉਦੋਂ ਕਮਾਲ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਡਾ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿੰਨਾ ਦੇ - ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ?

ਉਤਰ:- ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਵੀ ਦੇ ਹਨ। ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਦੇ - ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਸਕੋਗੇ : 1- ਨਿਆਰਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ 2- ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਗਲਾਈ 3- ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ। 4- ਧਰਮ ਅਤੇ ਕਰਮ 5- ਏਕਾਂਤਵਾਸੀ ਅਤੇ ਰਮਣੀਕ 6- ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਮਿਲਣਸਾਰ...ਇਵੇਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਬੈਲੇਂਸ ਜਦੋਂ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਉਦੋਂ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਦੇ ਸਮੀਪ ਆ ਸਕੋਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਇੱਕ ਮਰਜ਼ ਹੋਵੇ ਦੂਜਾ ਇਮਰਜ਼ ਹੋਵੇ। ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਲਿਆਨੀ ਹੈ ਕਿਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ?

ਉਤਰ:- ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਲਿਆਨੀ ਹੈ, ਸਧਾਰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਉਵੇਂ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਨਾ ਕਰਮ ਨੂੰ ਮਰਜ਼ ਨਾ ਕਰੇ। ਧਰਮ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੋਨੇ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਰਹੇ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਧਰਮਾਤਮਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁਛੋ ਇਵੇਂ ਧਰਮਾਤਮਾ ਬਣੇ ਹੋ? ਇਵੇਂ ਕਰਮਯੋਗੀ ਬਣੇ ਹੋ? ਇਵੇਂ ਬਲਿਸਫੁੱਲ ਬਣੇ ਹੋ?

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹਲਚਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉਤਰ:- ਉਸਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਸੰਪੰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਕਮੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜੇਕਰ ਫੁੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਹਲਚਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਲਚਲ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸੰਪੰਨ ਬਣਦੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਣ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਵੈ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉਤਰ:- ਜੇ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉੰਨਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸਮਝਕੇ ਉਸ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨੂੰ ਸਮਾ ਲੈਂਦੇ ਜਾਂ ਸਹਿਣ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ, ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਹਲਚਲ ਉਤਪੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਨ ਦੇ ਵਕਤ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨੇਹ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰਹੇ। ਅੱਛਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਮੌਜ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਮਬਾਇੰਡ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਭਵ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦੇਕੇ ਚਲੋ, ਅਕੇਲੇ ਨਹੀਂ ਚਲੋ। ਅਕੇਲੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਕਦੀ ਬੇਰ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ, ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵੀ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕਮਬਾਇੰਡ ਹਾਂ - ਇਸ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਾਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੌਜ ਨਾਲ ਖਾਂਦੇ, ਚਲਦੇ ਮੌਜ ਮਨਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਧੋਖਾ ਜਾਂ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਨਾਲੋਂ ਵੀ

ਬੱਚ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਯੋਗ ਰੂਪੀ ਕਵਚ ਪਾ ਕੇ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਡਾ ਚਿਹਰਾ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ “ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ” ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਝਲਕਣੀ ਚਾਹੀਦੀ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਤੁਸੀਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਭੁੱਲਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਿਚੜ - ਪੱਟੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀਆਂ ਹਨ।
- ਗੀਤ:-** ਤੁਮਹੇ ਪਾਕੇ ਹਮਨੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਗੀਤ ਜਦੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਥਾਈ ਉਹ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਤਸੰਗਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫੇਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਸ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਗੀਤ 4-5 ਵਾਰ ਸੁਣੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਵਕਤ ਗੀਤ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਵੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਲਈ। ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ! ਰਾਤ - ਦਿਨ ਨੀਂਦ ਵੀ ਫਿੱਟ ਜਾਵੇ। ਖਾਸ ਨੀਂਦ ਫਿੱਟਾ ਕੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਮਸਤਾਨੇ ਐਹੋ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ! ਪਰ ਮਾਇਆ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਕਿਚੜਾ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ: ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਅਥਾਹ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ। ਪਰ ਪਾਸਟ ਦਾ ਕਰਮਭੋਗ ਹੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਵੀ ਕਿਚੜੇ ਵਲ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਭਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਮਹਾਨ ਸੋਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਉਹ ਜੋ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ। ਭਗਵਾਨ, ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਫਲਾਣਾ ਟੀਚਰ ਸਾਨੂੰ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਇੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੁਣਨ ਵਕਤ ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਸ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੀ ਇਸਲਈ ਹਨ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੋ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ। ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 2-4 ਵਰ੍ਹੇ ਤੱਕ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕਿਚੜਪਟੀ ਵਿੱਚ ਫੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਕਈ ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ ਫਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੋ। ਕਿਚੜਪਟੀ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਿਚੜਾ ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਭੱਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ

ਹਨ, ਯਾਦ ਵੀ ਉਹ ਆਉਣਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਤੱਤਪਰ ਮਨੋਹਰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਕਰਨਾਲ ਗਈ, ਅੱਜ ਕਿੱਥੇ ਗਈ, ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਭੱਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਉਹ ਸਰਵਿਸ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ! ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਕੋਣ ਲੱਗਣਗੇ? ਜੇ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦਿਨ - ਰਾਤ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਹੀ ਚਿੰਤਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਵੀ ਉਹੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਵੇਂ ਗੀਤ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ, ਕੁਝ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਦਾਸੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਵਜਾਉਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਔਹੋ! ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ 10 - 12 ਰਿਕਾਰਡ ਚੁਣਕੇ ਕੱਢੇ ਸੀ ਕਿ ਹਰੇਕ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਪਰ ਫ਼ੇਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਵਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗ਼ਲਤ ਸਹੀ ਸੋਚਣ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦਾ ਬੋਝਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰੋਗੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਪਣਾ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਕੋਈ ਰੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪੁਆਇੰਟ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯਾਦ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਬਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਕੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿਸਦਾ ਭਾਗਿਆ ਖੁੱਲਣ ਦਾ ਹੈ, ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਫ਼ੇਰ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਨੇ ਹੀ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫ਼ੇਰ ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਇਆ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਫ਼ੇਰ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਬੁੱਧੂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਤੋਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਗੁਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਹੈਡ ਬਣਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਭਭਕੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵੀ ਤੂੰ - ਤੂੰ ਕਰ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਤੋਂ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫ਼ੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਸਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣ? ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਚਲਨ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਸ ਇਹ ਬਾਬਾ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਬਾ ਜਾਣੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਾਹੁਕਾਰ ਬਣਾਂਗੇ ਪਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਜੱਜ ਦਾ ਬੱਚਾ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੱਜ ਨੂੰ ਵੀ ਲੱਜਾ ਆਵੇਗੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੇਰ ਸਜ਼ਾ ਖਵਾਉਂਗਾ! ਉਸ ਵਕਤ ਕੰਧਾ ਥੱਲੇ ਕਰ ਹਾਏ - ਹਾਏ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ - ਬਾਪ ਨੇ ਇੰਨਾ ਸਮਝਾਇਆ, ਪੜ੍ਹਾਇਆ, ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਨਮਪਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। 10 ਵਰ੍ਹੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਚਲਿਆ, ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਮਾਇਆ ਨੇ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਮੁੱਕਾ ਲਗਾਇਆ, ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਚੱਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਿਆ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਮਿਸਾਲ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਫ਼ੇਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਕਾਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਫ਼ੇਰ ਮੋਹ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਪਤਿਤਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਦਿਲ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਹਾਂ, ਇਹੀ ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ - ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਉਠਾਈਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਈਏ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਰਚੇ। ਮੋਹ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਪਿਆਰਾ ਸੰਬੰਧੀ ਹੋਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੱਡੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਰਗ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੁਧਰਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਪਣੇ ਤੇ ਵੀ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਤੇ ਵੀ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਵੀ ਫ਼ੇਰ ਲਿੱਖਦੇ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਚੈ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਮਿਲਿਆ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਬੂਤ ਆਏ ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਸਮਝੇ ਹਨ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਬਾਬਾ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਤਾਂ ਬੜੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਫ਼ੇਰ ਬੱਚੇ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਖਾਓ। ਕਿੱਥੇ ਘੁੰਮਣ ਫਿਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਝਰਮੁਈ - ਝਰਮੁਈ ਨਾ ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲਾਤ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਫ਼ੇਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੋਇਆ

ਕੰਮਕਾਜ ਦਾ ਖਿਆਲ ਵੀ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਰਮ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕਰੇ, ਨੀਂਦ ਵੀ ਕਰੇ, ਨਾਲ - ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਕਰੇ। ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ 8 ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਪਿਛੜੀ ਤੱਕ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਦੋ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਫੇਰ ਚਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਚਾਰਟ ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਮਾਇਆ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣਗੇ ਉਹੀ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਵੀ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਵੀ ਹਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਨ ਲਵਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਵਾਈ ਸਭਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ, ਸਭ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਚਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਸੁਣਨਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਨ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਗੀਤ ਕਿੰਨਾ ਫੁਸਟ ਕਲਾਸ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਬਾਬਾ, ਜਿਵੇਂ ਹਾਂ, ਜੈਸੀ ਹਾਂ, ਕਾਣੀ ਹਾਂ, ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਪਰ ਛੀ - ਛੀ ਤੋਂ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਯੋਗ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ।

ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਦੇ ਬਾਦ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲਾਂਗੇ ਹੀ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਸੋਚਣਾ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਪੜ੍ਹੋ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਬਾਂਦਰ ਦੇ ਬਾਂਦਰ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ? ਉੱਥੇ ਵੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਨੈਕਰ ਚਾਕਰ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਨਾ। ਪੜ੍ਹੋ ਹੋਏ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਨਪੜ੍ਹ ਭਰੀ ਢੇਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋਗੇ ਉਹਨਾਂ ਚੰਗਾ ਮੁੱਖ ਪਾਵੋਗੇ। ਚੰਗਾ ਧਨਵਾਨ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਇਜ਼ਤ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਮੁੱਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਪਦ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਭਗਤ ਚੰਗੇ ਫੁਸਟਕਲਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹੀ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਭਗਤ ਹਨ ਨਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ, ਸਭ ਭਗਤ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ, ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਣਗੇ। ਘੱਟ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹਣਗੇ। ਮੁੱਖ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਸੰਬੰਧੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਦੀ ਰਗ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ! ਘੁੰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਝਰਮੁਈ, ਝਗਮੁਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਧਾਰ, ਉਧਾਰਮੂਰਤ ਭਵ:
ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹਲਚਲ ਹੈ, ਕਿੱਥੇ ਮਨ ਦੇ ਅਨੇਕ ਟੈਸ਼ਨ ਦੀ ਹਲਚਲ ਹੈ, ਕਿੱਥੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਲਚਲ ਹੈ, ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਸਾਧਨ ਸਰਵ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਚਿਤਾ ਤੇ ਲਿਆਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ, ਵਿਧਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਥੱਕੇ ਵਾਸਤਵਿਕ ਸਹਾਰਾ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਧਾਰ, ਉਧਾਰਮੂਰਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਯਥਾਰਤ, ਵਾਸਤਵਿਕ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਹਾਰੇ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਕਤ ਅਮੁੱਲ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਫੇਰਨ ਨਿਰਣੇ ਕਰ ਸਫਲ ਕਰੋ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਗੇਟ ਤੋਂ ਨਿਕਲਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਹੀ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਸਭਤੋਂ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕਿਹੜਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਭਤੋਂ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਹੈ ਮਨਸਾ, ਵਾਚਾ ਕਰਮਣਾ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੀਏ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ (ਮੁੱਖ ਦਾ) ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। ਮਨੁੱਖ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਲੈਣ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਜਾਦੂਗਰ ਦੀ ਬੱਤੀ ਸੁਣੀ ਹੈ? ਅਲਾਦੀਨ ਦੀ ਬੱਤੀ ਵੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਲਾਦੀਨ ਦੀਆਂ ਬੱਤੀਆਂ ਕੀ - ਕੀ ਵਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ! ਬੈਕੁੰਠ, ਸਵਰਗ, ਸੁੱਖਧਾਮ। ਬੱਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅੰਧਿਆਰਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਮੇਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਰਖੀਏ? ਇੱਥੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੇਟ - ਵੇ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ। ਸਟੀਮਰ ਪਹਿਲੇ ਬੰਬੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹਲੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੰਡੀਆ ਗੇਟ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਇਹ ਹੈ ਗੇਟ ਆਫ਼ ਮੁਕਤੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇ ਗੇਟਸ ਹੈ ਨਾ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਗੇਟ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਨ ਅਤੇ ਆਊਟ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਆਉਣਾ, ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਜਾਣਾ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਵਾਪਿਸ ਆਪੇਹੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ, ਗਾਇਡ ਚਾਹੀਦੇ। ਉਹ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਗੇਟ ਆਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਸੁੱਖਧਾਮ ਲਿਖੀਏ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਖਿਆਲਾਤ ਚੱਲਦੇ ਹਨ - ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਧਨ ਦੌਲਤ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦਵੇ - ਗੇਟ ਆਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਜਾਂ ਗੇਟ ਆਫ਼ ਪਿਓਰਟੀ, ਪੀਸ, ਪ੍ਰਾਸਪੈਰਿਟੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਤੇ ਫੇਰ ਸਮਝਾਣਾ ਵੀ ਪਵੇ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਗੇਡ ਫਾਦਰ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਘਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਗੇਟ ਹੋਇਆ ਨਾ - ਪਿਓਰਟੀ, ਪੀਸ, ਪ੍ਰਾਸਪੈਰਿਟੀ ਦਾ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਮ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਓਪਨਿੰਗ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਓਪਨਿੰਗ ਸੈਰੇਮਨੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਕਰਣਗੇ, ਕੋਈ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਕਰਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੋਰ ਇਸ ਵਕਤ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ - ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜਾਵੇ, ਵਿਵੇਕ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਕਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਵੇਗਾ - ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਇਹ ਨਾਮ ਵੀ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਬਾਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਕੋਈ ਘੱਟ ਹੈ ਕੀ! ਹੋਰ ਫੇਰ ਬਾਪ ਖੁਦ ਸੈਰੇਮਨੀ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਸਭਤੋਂ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ - ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ। ਸਭ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਲਾਠੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਹੋ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਹਸਪਤਾਲ ਘੱਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਹੇਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੇਵਿਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੇਵਿਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਧਰਮ। ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਕਰੀਏ, ਇਹ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ - ਇਤਨਾ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ! ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਵੀ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਘੁੱਟਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬਹੁਤ ਘੁੱਟਕੇ ਖਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਖੁਦ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਘੁਟਕਾ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ, ਮਾਇਆ ਫੇਰ ਘੁਟਕਾ ਖਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਯ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ। ਬੜਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁਟਕਾ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਾਇਆ ਫੇਰ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ

ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਤਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹਰਨ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਫੇਰ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਡੁੱਬਕੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੰਗਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹਰਨੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਸਭ ਜਾਕੇ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ? ਸਾਗਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਸਾਗਰ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਇਹ ਛੋਟੀ - ਵੱਡੀ ਨਦੀਆਂ ਵੀ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਸਿੰਧ, ਸਰਸਵਤੀ ਇਹ ਵੀ ਨਾਮ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ ਕਰਮਣਾ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਕਦੀ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰੋਧ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਰੋਧ ਪਹਿਲੇ ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਫੇਰ ਵਾਚਾ ਅਤੇ ਕਰਮਣਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਖਿੜਕੀਆਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਵਾਚਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਓ, ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਵਾਚਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਕਰਮਣਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗੇ। ਗੁੱਸਾ ਪਹਿਲੇ ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਲੜ੍ਹਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਾਇਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਜਾਂ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਗੇਟ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਪਿਓਰਟੀ, ਪੀਸ, ਪ੍ਰਾਸਪੇਰਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ। ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਤਾਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਿ ਨਾਮ ਰੱਖੀਏ? ਸਵੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੱਖਣ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਰਾਏ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ - ਕੀ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ? ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਚੰਗਾ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣਾ। ਦੇਵਤਾ ਪਾਵਨ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮੱਥਾ ਨਹੀਂ ਟੇਕ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਧੂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਉੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਨੀਂਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਹਾਂ ਪਰ ਕੋਈ ਹੱਥ ਜੋੜੇ ਤਾਂ ਰੇਸਪੈਂਡ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਹਰੀਓਮ ਤਤਸੱਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚਲੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਬੜੀ ਯੁਕਤੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਮੌਤ ਸਿਰ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਇਤਫ਼ਾਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਅੱਗ ਫੈਲਦੀ ਹੈ। ਅੱਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਨਵਾਂ ਨੇਟ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਲਾਦੀਨ ਦੀਆਂ ਬੱਤੀਆਂ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ ਨਾ! ਨੇਟ ਇਵੇਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਾਰੂਨ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਵੀ ਬਰੇਬਰ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਲਾਹ ਅਵਲਦੀਨ ਝੱਟ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਭ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਨੈਧਾ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਵੀ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ, ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਜੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਸੂ ਹੋਣਗੇ ਉਹੀ ਅੰਤ ਦੀਆਂ ਸਭ ਸੀਨ ਸਿਨਰੀਆਂ ਵੇਖ ਸਕਣਗੇ। ਵੱਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਯਾਦ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵੈ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾਤਾ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਵੇਗ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਕੀ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ! ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ। ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਫਸਟਕਲਾਸ ਦੱਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਰਹੇਗੀ। ਰਿਜ਼ਲਟ ਸਾਰੀ ਪਿਛਾੜੀ ਦੀ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਵੀ ਨਿਆਰਾ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੀ ਹਾਲਤ ਹੋਵੇਗੀ! ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਦਾ ਯੋਗ ਜੇ ਹੈ, ਜਾਂਦੂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਲੀਨ ਕੋਈ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਬੜਾ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸੰਨਾਟਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਾਟਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਸੇਗਾ ਜੇ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ, ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੇਬੀਆਂ ਹਨ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਫੇਰੇ, ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਭਗਤੀ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਾਈ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਬੈਂਡੋਹੀ ਚੁਕਤੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੋਵੇਗਾ ਯਾਦ ਨਾਲ। ਕਰਮਭੋਗ ਯਾਦ ਨਾਲ ਚੁਕਤੁ ਹੋਵੇਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਪਤ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਕਦੀ ਵੀ ਕਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਵਾਚਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਮਸੂ ਰਹਿ ਅੰਤਿਮ ਸੀਨ ਸਿਨਰੀਆਂ ਵੇਖਣੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਦੇਹਭਾਨ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਰੂਹਾਨੀ ਡ੍ਰਿਲ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਫਾਈਨਲ ਪੇਪਰ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭਵ: ਜਿਵੇਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਰੀਰ ਦੇ ਲਈ ਸਰਵ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਐਕਸਰਸਾਈਜ਼ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਦੈਵ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਰੂਹਾਨੀ ਐਕਸਰਸਾਈਜ਼ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹਲਚਲ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਨ ਹੋਵੇ ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਮਨ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਸਥਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਉਹਨਾਂ ਵਕਤ ਸਥਿਤ ਕਰ ਲਓ - ਉਦੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਫਾਈਨਲ ਪੇਪਰ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋ ਸਕੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਵਿਕਾਰੀ ਸੁਭਾਵ - ਸੰਸਕਾਰ ਜਾਂ ਕਰਮ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੀ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣਾ ਹੈ।

*****